«ASSABOREIX CADA PÀGINA, PERQUÈ AQUEST SERÀ EL TEU LLIBRE DE L'ANY.»
ELIZABETH HAYNES
I TU, QUINA MENA DE MARE ETS?
PAULA DALY
ROSA DELS VENTS

Arriba amb temps. Aparca de cul, surt del cotxe i sent l'embat del fred, que li fueteja fort la cara i li agullona la pell. Fa bona olor. De colònia cara.

Ha aparcat a uns centenars de metres de l'escola, al punt d'observació. Els dies clars hi ha una vista magnífica més enllà del llac fins a les muntanyes del fons. Si fes més bo hi hauria una furgoneta de gelats i turistes japonesos fent fotografies. Avui no, però. No amb aquests núvols tan baixos al cel, ni amb la foscor de la tardor, que s'atansa ràpidament.

L'aigua del llac reflecteix els arbres. És d'un marró fangós, del color del cafè —que aviat serà gris pissarra— i fa una hora quieta.

Potser hauria de tenir un gos, rumia breument. Un gos simpàtic, potser un spaniel, o un d'aquells blancs tan peluts. A la canalla els entusiasmen els gossos, oi? Potser valdria la pena provar-ho.

Busca senyals de vida, però de moment està sol. Només hi és ell, observant. Estudia l'escena i sospesa els riscos.

L'avaluació de riscos forma part de la seva feina. Bàsicament s'inventa coses, posa per escrit allò que l'encarregat de seguretat contra incendis vol llegir. I hi afegeix alguna cosa més, el just per fer l'efecte que no li importa una merda.

Això, però, és diferent. Ho ha d'estudiar amb molta cura. Perquè sap que es podria precipitar. Sap que li pot faltar la meticulositat necessària i més tard podria acabar pagant-ho. No es pot permetre que li passi ara. Amb això, no.

Mira el rellotge. Té tot el temps del món fins a la següent cita. És el que té de genial la seva feina, que li deixa un munt de temps per a la seva altra... afició.

Així és com ho veu ara com ara, tan sols com una afició. Res de seriós. Planeja coses amb deteniment per veure si li agraden. Si fa no fa, el que se sol fer amb les classes nocturnes.

«Vingui a un parell de classes de cal·ligrafia abans de pagar el curs.»

«Potser el curs de francès oral no és el que li cal.»

Sap que hi pot perdre interès en un no res, però justament d'aquí és d'on li ve l'èxit, perquè totes les persones que triomfen s'avorreixen aviat, oi?

De petit li deien que no tenia constància en res, que no era capaç de seure i concentrar-se en una sola cosa en un moment determinat. Potser encara és així, de manera que se n'ha d'assegurar, abans d'embrancar-s'hi. Se'n vol assegurar. Vol tenir la certesa que arribarà fins al final, abans de fer el primer pas.

Mira quina hora és. Falten vint minuts per a les quatre. Arribaran aviat... les primeres que tornen a casa.

Torna a entrar al cotxe i s'espera.

El pla és avaluar la seva pròpia reacció. Veure si el que creu que passarà realment passa. Llavors ho sabrà. Llavors ho sabrà del cert.

Quan les veu li palpita una vena a la templa. Van sense abric, sense barret, i porten calçat inadequat per a l'època de l'any que som. Les primeres de passar per davant del cotxe són un parell de nenes. Cabells tenyits, expressió taciturna i cames grosses i informes.

No, pensa, no és això. No és ni de lluny el que vol.

Després hi ha dos grups de nois, de catorze o quinze anys. Es donen clatellades l'un a l'altre i riuen per no res. Un d'ells se'l mira de reüll i després fa un gest despectiu amb els dits. Això el fa riure. Un gest innocent, pensa.

Aleshores la veu.

Va sola i camina decidida. Amb l'esquena recta i fent passes curtes i iguals. Té uns dotze anys, encara que podria ser més gran. Potser sembla més jove del que és.

Passa per davant del cotxe i novament a ell se li accelera el pols. Sent un breu estremiment de plaer per tot el cos quan, per un moment, ella alenteix el pas. Es queda enrere del grup de nois, sense saber què fer. Ell l'observa, absort, quan veu com li canvia la cara, es fixa en com adopta una expressió resoluda i de seguida pren la decisió agosarada d'avançar-los.

Mig saltironant, mig corrent, puja i baixa de la vorera i reprèn el pas d'abans. És com un cervatell!, pensa, embadalit. Els seus turmells prims es mouen àgils i es distancia del grup.

Abaixa els ulls i veu que té els palmells molls. Aleshores ho sap del cert. Somrient, comprèn que no s'ha equivocat en anar-hi.

Abaixa el para-sol i es mira al mirall. Fa exactament la mateixa cara que deu minuts abans, però es queda meravellat de com se sent de diferent ara. És com si totes les peces haguessin encaixat i, potser per primera vegada, entén què vol dir la gent quan diu: «És just això».

Engega el motor, encén la calefacció del seient i, sense deixar de somriure, enfila cap a Windermere.

PRIMER DIA

DIMARTS

1

Em desperto més cansada que quan me'n vaig anar a dormir. He dormit cinc hores i mitja i, després de parar el despertador amb un cop de mà per tercera vegada, alço el cap.

És la mena de cansament que no sabria dir de què em ve. Ja sabeu què vull dir, d'aquell que al primer moment que el notes penses: Però què em passa? Dec tenir alguna cosa estranya a la sang. O encara pitjor, dec haver agafat alguna malaltia horrible, perquè ningú no es troba tan cansat. Oi?

Però m'ho vaig fer mirar. Les anàlisis de sang em van sortir normals. El metge de capçalera —un tipus vell i murri que em fa l'efecte que ja ha vist massa dones que es queixen d'estar sempre esgotades— em va donar la notícia amb un somriure irònic. «Em sap greu, Lisa» —em va dir—, però aquest mal que pateixes... tan sols és la vida.»

Sovint em sento com si fos un experiment social immens. Com si alguna llumenera hagués decidit aplegar totes les dones del món occidental per incloure-les en un gran estudi: Formem-les! Donem-los una bona feina, una feina que tingui un sentit! A veure què passa quan procreïn. A veure com esclata tot!

Us penseu que faig el ploricó.

Jo sí que ho penso.

Això és el pitjor. Ni tan sols no em puc queixar sense sentir-me culpable, perquè ho tinc tot. Tot el que una persona pot arribar a voler. El que hauria de voler. I jo ho vull, ho vull tot.

Què se n'ha fet, de mi?, penso tot mirant-me al mirall del bany mentre em raspallo les dents. Jo era molt agradable. Sempre tenia temps per als altres. Ara estic tan esgotada que em passo el dia amb els nervis de punta, i no ho suporto.

Estic atabalada. És l'única paraula amb què em puc descriure a mi mateixa. Això és el que dirà a la meva làpida.

Lisa Kallisto: estava molt atabalada.

Sóc la primera que es lleva. De vegades la meva filla gran baixa abans que jo si té els cabells molt embullats, si ha de dedicar-hi més temps del normal. Però normalment a tres quarts de set sóc l'única que s'ha llevat.

«Lleva't una hora abans», diuen les revistes. Aprofita aquesta estona de tranquil·litat, l'estona abans no comencin les corredisses. Planifica't el dia, fes una llista de coses per fer, pren-te un got d'aigua calenta amb un tall de llimona. Desintoxica't i notaràs que et va bé.

Poso la cafetera al foc i començo a abocar ranxo als bols. Tenim tres gossos, tots encreuats de bull terrier de Staffordshire —no són els que triaria ara, si pogués, però són bons gossos—. Nets, de bon caràcter i es porten bé amb els nens, i quan els deixo sortir del rentador, on dormen, em passen pel costat com llamps, a una velocitat de vertigen, i s'asseuen cadascú al costat del seu bol, expectants. «Endavant!», els dic, i s'hi llancen.

Treure'ls a passejar al matí és feina del meu marit, perquè en Joe sol començar a treballar tard. Te l'imagines en una oficina, amb el nus de la corbata fluix i escabellat, i la data de lliurament tirant-se-li al damunt? Jo sí, de vegades. Mai no m'hauria pensat que em casaria amb un taxista. I encara menys amb un taxista que portés «Joe le Taxi» pintat amb lletres grans platejades en un lateral del seu monovolum.

En Joe va fer un viatge a l'aeroport de Heathrow ahir a la nit. Uns àrabs li van oferir el doble de la tarifa habitual si els feia de taxista particular durant la seva estada al Districte dels Llacs. Volien el de sempre: anar a la casa de Wordsworth, a la granja de la Beatrix Potter, fer excursions amb vaixell a Ullswater i comprar les típiques xocolatines de menta de Kendal. El vaig sentir quan es ficava al llit, cap a les quatre, si fa no fa a l'hora que jo m'havia despertat espantada, convençuda que m'havia descuidat d'enviar una postal de felicitació a una de les noies del meu refugi d'animals que ha tingut una criatura.

—Ha anat bé el viatge? —vaig murmurar, prement la cara sobre el coixí mentre en Joe se m'atansava serpentejant, fent olor de cervesa.

Sempre en porta un parell de llaunes al cotxe, si treballa fins tard. Diu que així s'adorm tan bon punt es fica al llit. Estic tipa de dir-li que no està bé que un taxista faci glops de cervesa mentre condueix, però és tossut com ell sol.

—M'han donat cent lliures de propina… —va respondre, alhora que em feia un pessic ràpid en una natja—, i penso gastar-me-les en llenceria per a tu.

—Vols dir per a tu —vaig dir badallant—. Necessito un tub d'escapament.

Els darrers vuit anys sempre he regalat roba interior a en Joe per al seu aniversari, roba interior per a mi. Cada any li pregunto «Què vols?», i cada any se'm queda mirant fixament, com dient: «Cal que m'ho preguntis?».

Un any va dir que la volia comprar ell. Però vam anul·lar aquell tracte quan se'm va presentar a casa amb tot de peces vermelles. Fins i tot les mitges de malla. «Val més que d'ara endavant ho compri jo, Joe», li vaig dir, i ell va respondre «Entesos», una mica alacaigut, encara que crec que en el fons sabia que jo mai no hauria escollit aquella mena de roba barata.

Els gossos acaben de menjar i se'n van trotant a la porta del darrere com una bandada. La meva preferida és la Ruthie. És una bull terrier de Staffordshire encreuada amb un setter roig o amb un hongarès vizsla. Té el pèl clapat d'un Staffordshire, però, en comptes dels colors marronosos de tardor o xocolata típics, té un color més pujat, amb un toc extremat de tonalitats rogenques i d'alquena, de coure i bronze. I té unes potes molt, molt llargues, que fan que sembli com si s'hagués canviat el cos amb un altre gos.

La Ruthie va arribar al refugi ara fa cinc anys amb una cadellada no desitjada. Un dia, una gossa que algú tenia per criar es va escapar i va tenir una ventrada de set cadells. La Ruthie va ser l'única per a la qual no vam trobar una llar i, com sol passar, va acabar a casa nostra.

Per sort, en Joe té un instint natural i aquella autoritat serena que atreu els gossos. Els entén de la mateixa manera que altra gent hi entén de números o de circuits integrats. Fins i tot si tenim un cas

problemàtic i el porto a casa, l'efecte del zen d'en Joe normalment fa que a l'hora d'anar a dormir el gos ja s'hagi adaptat.

Obro la porta del darrere i els gossos surten corrent, tan de pressa com entren els gats i el fred. L'hivern ha arribat aviat. Havien anunciat que nevaria i aquesta nit ha fet una bona nevada. El fred se'm fica als ossos en un instant. Sento l'udol d'un animal que ressona per la vall com vingut del no-res i m'afanyo a tancar la porta.

El cafè està a punt i em serveixo el que a les cafeteries en diuen un americà, un *espresso* allargat amb aigua calenta; a la tassa hi cap gairebé mig litre. Sento moviment al pis de dalt: peus petits sobre els taulons de fusta, l'aigua del vàter que baixa i algú que es moca, i aplego forces. Vaig llegir en algun lloc que els nens mesuren la seva vàlua personal directament a través de la teva mirada, i em vaig esgarrifar quan em vaig adonar que havia estat dient bon dia als meus fills amb un aire una mica absent. Em passa perquè tinc sempre mil coses al cap, però ells no ho saben. Estic segura que deuen haver passat els primers anys de la seva vida dubtant si de veritat els reconeixia. Ara em sento molt malament per això, de manera que sovint en faig un gra massa en sentit contrari. Al meu fill petit li agrada molt ser el centre d'atenció. Però els dos més grans, sobretot la Sally, que té tretze anys, han començat a mirar-me amb desconfiança.

Ara ella està asseguda a la taula, amb els llavis inflats d'haver dormit i els cabells recollits amb una cua de cavall alta, per ocupar-se'n després. Té l'iPod Touch al costat.

Es menja els Krispies d'arròs a cullerades i, de passada, aparta un dels gats amb el colze. L'observo des de la cuina, on tinc el pot d'aigua a escalfar. És morena com en Joe. Tots ho són. Pregunta a en Joe d'on és i et dirà que d'Ambleside. La major part de la gent dóna per fet que és italià, però no ho és. Kallisto és un nom sud-americà —brasiler—, encara que creiem que en Joe és d'ascendència argentina. Té els cabells foscos, ulls foscos i la pell bruna. Com els nens. Tenen uns cabells negres lluents i llisos, i les pestanyes absurdament llargues d'en Joe. Òbviament, la Sally es considera lletgíssima. Es pensa que totes les seves amigues són boniques i ella no. Hi estem treballant, en això, però no cal dir que ella desconfia de tot el que li dic perquè sóc la seva mare, així que, què dimoni puc saber jo de res?

—Tens educació física, avui?

—No, tecnologia.

—Què feu?

Mai no he sabut ben bé què és la tecnologia. Sembla que inclou la fusteria, la costura, el disseny... Si fa no fa, tot.

La Sally deixa la cullera i em mira com dient: «Estàs de broma?».

—Fem tecnologia de l'alimentació —diu, mirant-me fixament—. Tecnologia de l'alimentació, més o menys cuina. No em diguis que t'has oblidat de comprar els ingredients. Tens la llista allà —diu, assenyalant la nevera.

—Merda! —replico fluixet—. Me n'havia oblidat del tot. Què necessites? Què has de fer?

La Sally s'aixeca arrossegant la cadira pel terra enllosat. Mentrestant, jo no paro de pensar: «Si us plau, que siguin coques de civada, si us plau, que siguin coques de civada». Tinc civada i puc aconseguir la resta. O *crumble*. Un *crumble* de fruita estaria bé. Pot fer servir aquelles pomes i agafar alguna altra cosa del fruiter. Li serviran.

—Pizza —diu la Sally, agafant el paper.

—No —dic, destrossada—. De debò?

—Necessitem salsa de tomàquet de pot, mozzarella, alguna cosa per a la base, com una baguette o pa de pita i els acompanyaments que preferim. Jo havia pensat de posar-hi pollastre picant i pebre verd. Però no em fa res posar-hi tonyina, si és l'únic que tenim.

No tenim cap d'aquests ingredients. Cap ni un.

—Per què no m'hi vas fer pensar? —pregunto, aclucant els ulls—. Et vaig dir expressament que me'n fessis memòria. Per què no m'ho vas recordar quan et vaig dir...

—T'ho vaig recordar.

—Quan?

—Divendres, en sortir de l'escola —diu—. Feies alguna cosa amb el portàtil.

Té raó, ara me'n recordo. Intentava comprar uns pals de fusta i no m'acceptaven les dades de la targeta. Em vaig enrabiar.

Ara a la cara de la Sally s'esvaeix l'expressió de satisfacció pel fet de tenir raó i n'apareix una altra com de pànic.

—Tinc tecnologia a tercera hora! —diu, alçant la veu—. Com se suposa que he d'aconseguir els ingredients per a la tercera hora?

—Pots dir a la professora que la mare se n'ha descuidat?

—Ja l'hi vaig dir l'última vegada, i em va dir: «No t'ho deixaré passar més». Va dir que també era responsabilitat meva, i que si calia també hi podia anar jo, a comprar els ingredients.

—Li vas explicar que vivim a Troutbeck?

—No, perquè hauria pensat que volia discutir.

Ens quedem mirant-nos l'una a l'altra, jo esperant que se m'acudi alguna solució com per art de màgia i la Sally pensant que tant de bo jo estigués més per aquestes coses.

—Deixa-m'ho a mi. Ja me n'ocuparé —dic.

Penso en la feina que tinc per avui mentre omplo els gots amb suc de poma, alhora que els dos nens s'asseuen a la taula de la cuina. Ara mateix al refugi tenim catorze gossos i onze gats. Per als gossos tinc espai, però a una de les persones que acullen animals demà li fan una histerectomia, de manera que aquest matí m'arribaran els seus quatre gats. I també m'arribaran dos gossos d'Irlanda del Nord, dels quals m'havia oblidat del tot.

Els nens discuteixen per veure qui s'acaba els Krispies d'arròs, ja que cap d'ells no vol els de fruita i fibra, que estan una mica passats perquè són al fons de l'armari des de l'estiu. En James té onze anys, i en Sam, set. Tots dos són prims, tenen uns ulls grans de color castany i gens de senderi. Són la mena de canalla a qui les mares italianes venten molts clatellots. Són bons nens, però esbojarrats, i me'ls estimo amb passió.

Començo a fer-me la idea que hauré de despertar en Joe perquè vagi a buscar els ingredients per a la pizza, i llavors sona el telèfon. És un quart i cinc de vuit, així que, sigui qui sigui, no té bones notícies. Ningú no em truca a quarts de vuit del matí per donar-me bones notícies.

—Lisa, sóc la Kate.

—Kate —dic—. Què passa? Va tot bé?

—Sí... No..., bé, més o menys. Escolta, em sap greu trucar-te tan d'hora, però volia parlar amb tu ara que tens els nens a casa.

La Kate Riverty és amiga meva des de fa cinc anys. Té dos fills que són si fa no fa de l'edat de la Sally, la meva filla gran, i d'en Sam, el meu petit.

—No és res greu, però he pensat que ho voldries saber per posar-hi remei abans no se t'escapi de les mans. —Jo no dic res, deixo que continuï—. Només és que la setmana passada en Fergus va tornar a casa dient que necessitaria diners per a l'escola, llavors no en vaig fer gaire cas. Ja ho saps... sempre necessiten diners per a una cosa o altra. Així que n'hi vaig donar, però ahir a la nit justament enraonava d'això amb en Guy i em va dir que a ell també n'hi havia demanat, de manera que vam pensar de preguntar-l'hi.

No tinc ni idea d'on vol anar a parar, cosa que em passa de tant en tant quan parlo amb la Kate, i per tant intento que sembli que m'interessa.

—I per a què creus que els vol?

M'imagino que dirà que els mestres volen muntar una botiga de llaminadures. Alguna cosa amb la qual no està d'acord. Alguna cosa a la qual s'oposa per principi.

—És en Sam —respon la Kate amb franquesa—. Cobra als nens per jugar amb ell.

—Què fa?

—Els nens li paguen diners per jugar amb ell. No sé exactament quant, perquè..., segons sembla aplica una mena d'escala de càlcul. De fet, en Fergus està una mica disgustat per tot plegat. S'ha adonat que havia pagat força més que altres nens.

Em giro i miro en Sam. Porta el pijama d'en Mario Kart i dóna llet al gat pèl-roig vell directament amb la mateixa cullera amb què es menja els cereals.

Exhalo una alenada.

—No et sap greu que t'hagi trucat, oi, Lisa?

Faig una ganyota. La Kate intenta ser agradable, però la seva veu ara té un to agut.

—Gens ni mica —dic—. Me n'alegro.

—És que si fos jo... Si fos un dels meus el que ho hagués fet..., bé, jo ho voldria saber.

—I tant que sí —li dic. Tot seguit li dono la meva resposta estàndard, la que segons sembla dono a tothom, sigui quina sigui la situació a la qual m'enfronto—: Deixa-m'ho a mi —dic amb fermesa—. Ja me n'ocuparé.

Just abans de penjar, sento que la Kate diu:

—Les nenes estan bé?

—Què? Sí, molt bé —responc, perquè estic neguitosa i avergonyida, i de fet no penso amb claredat. Rumio com abordaré el problema de la nova trafica d'en Sam.

I quan penjo el telèfon penso: «Les nenes? Què ha volgut dir amb això?». Però ho deixo córrer perquè la Kate sovint m'agafa desprevinguda. Em confon amb el que realment intenta dir-me. M'hi he hagut d'acostumar.

2

Vivim a Troutbeck, en una casa llogada plena de corrents d'aire.

Troutbeck es troba a l'est del llac Windermere i és la mena de lloc que trobes en llibres titulats «Pobles anglesos pintorescos». Se suposa que a Troutbeck hi ha dues-centes seixanta cases, però no sé on s'amaga tota la gent, perquè jo no veig gairebé ningú.

Òbviament, moltes són cases de lloguer per a estiuejants. I en moltes de les cases de camp hi viuen jubilats que han vingut a viure aquí, així que no sempre participen en les activitats quotidianes habituals. Suposo que és perquè no tenen fills que visquin al poble. Ni néts que hagin de recollir a l'escola un parell de dies per setmana, o portar-los a natació, o al parc.

Abans ho considerava gairebé una tragèdia, que les famílies perdessin el contacte, la manera com la gent trencava els vincles, i que s'estimessin més viure en un lloc bonic que no pas estar junts. Però ara comprenc que això és el que els agrada. No sempre volen estar junts.

La meva mare té un pis al poble de Windermere. Ella i el pare no es van casar... Érem la seva segona família, l'altra família... I per un incident horrible que va tenir lloc quan jo era petita, una cosa de la qual mai no parlem, ara no el veiem mai. Trucaria a la mare perquè ella anés a buscar els ingredients que la Sally necessita per a la classe de cuina, però no té carnet de conduir, així que l'hi he demanat a en Joe. El pobre està baldat. Ha dormit ben poques hores, també.

Trec el cotxe fent marxa enrere amb en Sam al seient del davant, al meu costat, i faig adéu als dos grans, que esperen el microbús.

No sé si és un servei nacional o si és local, només de Cumbria, però si vius a més de cinc quilòmetres de l'escola més propera, o si no hi ha una via asfaltada adient per anar-hi a peu, els teus fills tenen dret a transport gratuït. I com que a Troutbeck, d'autobusos pròpiament dits, no en pugen, ofereixen el servei amb taxis, bé, amb un microbús. (En Joe no. Ell treballa sol. Normalment només porta dones grans a visitar-se a l'hospital, a centres de jardineria o a clubs de bridge.)

Si volgués, també podria fer anar en Sam al col·legi amb taxi, però em fa por que algun taxista sense escrúpols no se l'endugués i me l'enviés a Zeebrugge amb un ferri abans no m'assabentés que no havia anat a l'escola (m'he informat, i l'Oficina de Registres Criminals no controla els taxistes). Així que l'acompanyo jo mateixa a l'escola quan vaig al refugi, i em va molt bé, perquè els dies feiners és l'únic moment que estem sols ell i jo.

Parlem de tot. En Sam està en una edat en què encara creu en el Pare Noel i es pensa que Jesucrist té l'estatus d'un superheroi. Per a en Sam és evident que Jesucrist té els poders dels superherois perquè: «Com podria fer tot allò, si no?».

L'any passat, a en Sam li va agafar una dèria molt forta per Jesucrist i no parava de donar-nos la tabarra amb ell a tota hora. Jo no, hi veia cap mal, però, quan sèiem a sopar, en Joe treia foc pels queixals i donava cops a la taula amb la forquilla tot dient: «En aquesta escola ens el perverteixen».

Baixo dificultosament pel camí. És un tram de pista estret, ple de clots i per on només passa un vehicle. He de sortir puntual; si no, em trobo el microbús de cara. I sempre sóc jo la que ha de fer marxa enrere, perquè el conductor té el coll malament i només pot fer servir els miralls. I si he de dir la veritat, el seu vehicle és molt més ample que el meu.

En Sam porta la gorra posada i la caputxa també perquè el cotxe està glaçat per dins, així que no sent res del que li dic. I el tub d'escapament fa molt soroll. Fa un mes que l'he de canviar i cada dia està pitjor. Sona com si el portés un xicot esbojarrat, cada vegada que pitjo el pedal del gas. Pregunto a en Sam per l'escola, i si hi ha res que em vulgui explicar.

—Què? —diu.

—Perdó? —el corregeixo.

—Perdó? Què?

—Em vols explicar alguna cosa de l'escola?

Arronsa les espatlles i mira per la finestra. Llavors es gira i es posa a parlar-me, tot esverat, d'un nen que va portar un llum de lava a la classe d'Ensenya i Explica. I una cosa, quan podrem comprar

un llum de lava?, i dues, per què ell no pot portar mai res a Ensenya i Explica?

Per dins maleeixo aquella mare, sigui qui sigui, per donar-me una altra cosa per fer. Ensenya i Explica. Perfecte!

—Ensenya i Explica —li dic amb paciència— és una cosa americana. És com anar casa per casa la nit de Halloween. Els anglesos no ho fem, això.

—Tothom ho fa, tret de nosaltres.

—No ho fan.

—Que sí.

—Tant se val —m'afanyo a dir—, què és això que he sentit a dir que fas pagar els nens per jugar amb tu?

No contesta. No li veig la cara perquè la té amagada darrere els pèls de la vora de la caputxa, i ara m'he de concentrar, atès que ja sóc a la carretera principal i no hi han abocat gaire potassa. Ho han fet de pressa i corrent.

Per un instant m'esgarrifo imaginant-me el taxista que porta el microbús de la canalla agafant un revolt massa ràpid, sortint de la carretera i anant a parar al fons de la vall.

M'imagino el vehicle fent voltes de campana i aturant-se al costat d'una embaladora de fenc John Deere. Les finestres del microbús s'han trencat i els meus fills estan asseguts immòbils com els maniquins inerts que fan servir als assajos de xocs.

Em ve una esgarrifança.

En resposta a la meva pregunta sobre pagar per jugar, en Sam em diu:

—Perdó?

—Ja m'has sentit.

—No faig pagar a tothom —m'explica a contracor, i sé que està més decebut que no penedit.

Segurament, tot i que podria anar per la vida guanyant diners d'aquesta manera, pel meu to ha comprès que la seva aventura ha tocat fi prematurament. M'hi encaro:

—El que no entenc és com és que aquests nens et volen pagar. Per què et donen diners si poden jugar tranquil·lament ells sols o amb algú altre?

—No ho sé —diu innocentment, però llavors em fa una mirada maliciosa. Una mirada que diu: «Ja ho sé. Són idiotes o què?».

Cinc minuts després ens aturem davant de l'escola. Miro a veure si el cotxe de la Kate és al lloc de sempre, al costat de la reixa, però encara no hi és. Em cau bé, la Kate, però em molesta que insisteixi a entrar a l'escola cada dia. Perquè en realitat no hi ha cap motiu per fer-ho.

El seu fill, en Fergus, té gairebé vuit anys. És perfectament capaç de treure's l'abric i les sabates, de posar-se les vambes i anar a la classe tot sol. A l'escola només hi ha vuitanta nens. No es perdrà. Però la Kate és una d'aquelles mares a qui els agrada xerrar amb la mestra. Li agrada mirar com en Fergus es treu les sabates a poc a poc, posar els ulls en blanc quan la miren altres mares i picar de mans mentre diu: «Vinga, ànsia, ànsia! Afanya't! Dóna les botes a la mare!». La Kate no té una feina de debò. Ella i el seu marit tenen uns ingressos estables del lloguer de cases de vacances, de manera que l'únic que ha de fer quan torna a casa és posar la rentadora i escriure notes d'agraïment a persones que en el fons no li cauen bé.

Envejo la vida que fa.

Au, ja ho he dit.

M'ha costat força temps arribar a aquest punt. Abans no era capaç d'admetre-ho. Sovint em queixava a en Joe. El culpava a ell indirectament del fet que jo hagués de treballar a jornada completa, el culpava del fet que havia de començar cada dia esgotada i...

Em truquen pel mòbil.

Me'l trec de la butxaca i veig que és la Sally. Potser no ha passat el microbús. Potser el conductor no l'ha pogut engegar pel fred.

—Hola, Sal, què passa?

La Sally plora, fa uns sanglots forts. No li surten les paraules.

—Mama? —Sento un soroll de fons, torna a plorar..., soroll de trànsit—. Mama... ha passat una cosa horrible.

3

La detectiu Joanne Aspinall gairebé ha arribat a la comissaria quan rep una trucada que la informa d'una nena desapareguda. De tretze anys. Però com si no els tingués, per la manera de fer. La Joanne es pregunta si existeix això. És a dir, quina diferència hi hauria, si fos una nena espavilada? I què si estigués acostumada a sortir i voltar sola? Canviaria res? Seria menys urgent, en aquest cas?

Un desaparegut és un desaparegut. No hi hauria d'haver cap diferència.

Però quan veu la fotografia, a la Joanne li ve un calfred. S'ha de reconèixer que la nena sembla més petita del que és. De fet, es veu sorprenentment petita. I la Joanne ha d'admetre, ni que sigui només per a si mateixa, que les nenes de tretze anys que volten pertot arreu amb Wonderbras i botes altes tendeixen a aparèixer, al final. Per norma general tornen a casa penedides i avergonyides, tristes i espantades, desitjant no haver fet patir tant els seus pares. Perquè l'únic que volien era demostrar alguna cosa.

Ella també era així de joveneta. Se n'anava de casa dient a la seva mare a crits que ja era prou gran per cuidar-se tota sola, desesperada perquè se la preguessin de debò com una persona adulta, tot i que, en realitat, d'adulta, no en tenia res.

Ara pensa en l'estranya seguretat que sembla que senten les noies a aquesta edat, i li sembla que aquesta seguretat, aquesta intrepidesa, en els nois apareix més tard. Cap als setze anys. Llavors és quan els ve la fatxenderia forta, i la Joanne comença a veure com alguns nois que abans mai no s'havien ficat en cap mena de problema, de cop i volta comencen a tocar el voraviu.

Feia just una setmana que els havia arribat una nota a l'oficina. L'exèrcit buscava nois, la vida dels quals es podia «girar com un mitjó amb el guiatge adient».

Deia: «Poden tenir molt a oferir a l'Exèrcit Britànic», i la Joanne va pensar: «Sí, segur. Els nois joves no tenen ni gota d'instint de supervivència; entren en combat tan feliços, considerant-se infal·libles i indestructibles». No era estrany que el maleït exèrcit els volgués.

Després d'informar-se ràpidament sobre la nena desapareguda, la Joanne es dirigeix a l'adreça en qüestió. Sap quina casa és. Anys enrere era la rectoria vella, abans que l'Església la vengués. Era massa gran i a la parròquia li sortia massa cara la calefacció.

La família no és coneguda de la policia; de fet, coneixen pocs dels residents de Troutbeck. No és aquesta mena de pobles.

La Joanne s'ha d'ocupar de molt pocs delictes greus comesos dins dels límits del Parc Nacional. És una de les zones més segures de la Gran Bretanya. Veus la mateixa gent cada dia, i per tant és difícil amagar-te si fas el ximple, si fas alguna espifiada, una mala passada a algú o alguna acció il·legal.

La gent ve a viure aquí perquè vol una vida millor, una vida millor per als seus fills. Així que normalment procuren no cridar l'atenció. Fan el possible per no enemistar-se amb els veïns. Se senten privilegiats de viure en aquest lloc i procuren per tots els mitjans que tot continuï igual.

Però no sempre és fàcil viure-hi.

Els preus de l'habitatge són astronòmics, i la indústria, inexistent. Per això els que vénen a viure aquí val més que tinguin una bona manera de guanyar-se la vida, o, si no, no hi duren gaire. Els que vénen pensant que obriran un cafè cursi, una floristeria o un taller per a artistes tenen una sorpresa desagradable quan veuen que no poden pagar la hipoteca.

La Joanne ha observat que els nouvinguts anuncien tot cofois que són del poble quan fa potser tot just un parell d'anys que hi viuen. Com si fos un distintiu honorífic. La Joanne mai no ho ha entès. Ella és del poble. Ha viscut aquí tota la vida. I no veu clar que sigui una cosa amb què puguis anar donant la tabarra.

La seva mare i la tieta Jackie van venir a viure als Llacs des de Lancashire quan eren jovenetes per treballar de cambreres, i la Jackie se'n riu quan la consideren «del poble».

—D'aquí? —diu, burleta—. Per què he de voler que em tinguin per una d'ells? Quin sentit de l'humor...

La Joanne redueix de marxa quan s'atansa a l'entrada de la casa dels Riverty.

La seva filla no és el tipus de nena que desapareix. Ara la Joanne ho sap. No, la Lucinda Riverty no és d'aquestes, en absolut.

La Joanne s'arregla els sostenidors i surt del cotxe, pensant que quan duia uniforme si més no la roba li sortia de franc. En canvi, ara triga gairebé tant a trobar roba adient per a la feina com a fer la paperassa. I com que la talla de sostenidors és una tremenda 38GG, li costa trobar bruses que no la facin semblar un botifarró.

S'apuja la cremallera de la parca, enfila camí amunt, pensant que almenys pot trucar el timbre sense preocupar-se per si la confonen amb una *stripper* a domicili.

Encara que no és probable que li passi avui, justament.

—Senyora Riverty?

La dona branda el cap.

—Sóc la seva germana, l'Alexa. Entri, són tots a casa.

La Joanne ensenya de passada la targeta d'identificació, però la dona no la mira. No pregunta qui és la Joanne, perquè en moments com aquest ningú no se'n preocupa. Et fan passar de seguida, no volen perdre temps.

Ja s'han fustigat prou pels minuts que han perdut fins ara. Quan sabien que faltava alguna cosa, que alguna cosa no anava bé, quan l'univers xiuxiuejava que alguna cosa no anava a l'hora.

La dona li indica que avanci pel passadís i giri a la dreta. La Joanne entra al vestíbul i es frega les sabates. Fa un cop d'ull endavant. Parets pintades amb els tons tradicionals apagats de Farrow & Ball, estores d'algues marines a les escales i un reguitzell de fotografies de bon gust dels fills en blanc i negre. La Joanne es fixa en una nena d'uns cinc anys vestida de ballarina agafant unes tulipes, amb una bosseta de mà, i s'afigura que deu ser la Lucinda.

La sala ja és plena de gent, cosa que sol passar en moments com aquest. Tothom va a la casa directament. Tots els membres de la família i tots els amics. Gent que hi va per estar junts, per esperar.

La Joanne hi està acostumada. Està avesada a les cares, expectants però confoses. Qui és aquesta dona de la parca negra? Què hi fa aquí?

—Sóc la detectiu Aspinall —anuncia la Joanne.

Sempre és millor dir el títol sencer que no limitar-se a pronunciar la sigla D. De tota manera, sobretot les dones no saben què significa D. Planta una dona policia vestida de paisà davant d'un ciutadà i no sabrà què fer-ne.

Ha vingut a consolar la família? A preparar te? Alguna parenta..., oi? Deu ser una policia de debò?

No n'estan segurs. Val més anunciar-los d'entrada qui és i què ha vingut a fer.

Tots els ulls passen de la Joanne a una dona rossa d'aspecte abatut que està asseguda al mig d'un sofà flonjo de color marró talp.

Aquesta habitació és per als nens. Hi tenien els mobles vells, les coses que ja no importen, allò que a ningú li sap greu si es taca amb begudes que es vessen o retoladors.

En un racó hi ha un televisor que té quatre anys i, a sobre, una pila de capses de jocs: PlayStation, Wii, Xbox. La Joanne coneix els noms, encara que no sabria distingir del tot l'un de l'altre, ja que ella no té fills.

La rossa fa el gest de posar-se dreta, però la Joanne li diu:

—Si us plau, no s'aixequi. Vostè és la senyora Riverty?

La dona assenteix amb el cap, lleument, i fa vessar la tassa de te que té a les mans. Dóna la tassa a l'home que hi ha assegut al seu costat.

La Joanne el mira:

—El senyor Riverty?

—Em dic Guy —diu ell, intentant somriure, però la cara avui no li respon com voldria. Es posa dret. Té els ulls angoixats, i el rostre afligit—. Ha vingut per ajudar-nos?

—Sí —contesta la Joanne.

Sí, per això hi ha anat. La Joanne hi ha anat per ajudar.

És la segona nena que desapareix. Per això han enviat la Joanne directament aquí. Si la Lucinda hagués estat la primera, d'aquesta fase inicial, se n'hauria ocupat una parella uniformada. Però el departament de la Joanne treballa amb Lancashire en aquest cas, i després d'una sèrie de casos de segrest que han anat a mal borràs al sud, tothom està molt a l'aguait.

Dues setmanes enrere havia desaparegut una nena a Silverdale, just al límit entre Cumbria i Lancashire.

La Molly Rigg. Una altra nena que semblava més petita del que era. Una altra nena que «no hauria d'haver desaparegut», va dir el seu cap.

La Molly Rigg va aparèixer a l'hora del te, a trenta-dos quilòmetres de casa seva, quan va entrar a l'agència de viatges de Bowness-on-Windermere.

La pluja de novembre picava a les finestres i l'agència estava atapeïda de gent que volia escapar-se d'aquell ambient trist —potser fent un viatge amb tot inclòs a la República Dominicana—. La Joanne l'havia vist anunciat a la vidriera: 355 lliures per cap (begudes de marca a part).

A la Molly li havien esquinçat i arrencat la roba de cintura en amunt i no sabia on era. No tenia cap noció de quina era la població on es trobava. Havia escollit l'agència de viatges perquè va pensar que les empleades serien «agradables».

Ho eren.

El director va fer sortir tothom de l'agència amb el mínim enrenou, mentre dues *barbies* que atenien els clients al taulell principal tapaven la Molly amb un assortit de la seva pròpia roba. Quan la Joanne hi va arribar, tenien la Molly agafada tan fort, amb una actitud tan protectora, que li va costar que la deixessin anar.

Una d'elles, la Danielle Knox, li va explicar que havia alçat els ulls dels horaris de vols i havia vist la Molly, dreta i callada, xopa, amb l'aigua regalimant-li per les espatlles nues i pel pit infantil, amb els braços encreuats al davant, tremolant.

Va comentar que s'havia quedat corpresa quan la Molly li havia demanat en veu fluixa i educadament: «Si us plau, pot trucar a la meva mama? Necessito que la faci venir».

Més tard, la Molly va explicar que l'havien portat a una habitació i que un home que parlava com la gent de *Les precioses poncelles de maig* l'havia violat més d'una vegada. La mare de la Molly era fan

d'aquella sèrie i mirava la reposició que feien a ITV3 els diumenges a la tarda mentre la nena feia els deures davant del foc.

La Joanne es pregunta si la Kate i en Guy Riverty deuen estar gaire al corrent d'aquell cas. O si van parar gaire atenció al cas de la pobra Molly abans de trobar-se ells mateixos així, la pitjor de llarg de situacions similars, amb la seva filla ara desapareguda, la Lucinda.

La Kate Riverty pregunta a la Joanne si pensa que el responsable de tots dos casos podria ser el mateix home, i la Joanne respon amb:

—De moment, no hi pensem, en això. Ara com ara, res no indica que sigui la mateixa persona.

Per descomptat, no és el que pensa, però sap que, malgrat la presència ferma que la senyora Riverty fingeix tenir, cap mare no està preparada per sentir coses com aquesta.

La Joanne també té cura de no fer conjectures sobre si a la Lucinda realment l'han segrestada o no.

Un fill no torna a casa? Els pares pressuposen un segrest.

Oblida't de les estadístiques. Oblida't de les fugides. Si suggereixes que el seu fill no l'han raptat, provoques un daltabaix.

La Joanne mira al seu voltant les cares angoixades de la sala. No vol causar un daltabaix.

4

Quant fa que estic asseguda aquí, amb el cap entre les mans? Mitja hora? Deu minuts? No sé quanta estona ha passat quan sento un truc a la finestra del cotxe.

—Et trobes bé? —articula la mare de la Jessica mudament.

No sé com es diu, i segurament ella tampoc no sap com em dic jo, però és la mena de dona maternal que sempre s'atura quan veu algú que pateix.

Assenteixo amb el cap.

—Segur? —insisteix. Fa cara d'estar amoïnada. Dec fer una fila que fa llàstima.

Torno a assentir, aquesta vegada més decidida, perquè això no ho puc compartir amb ningú. Si més no, ara mateix, encara no.

Se'n va, però no sense haver-me adreçat una altra ullada abans, per comprovar que estic bé..., perquè això és el que fan les mares. Ho comproven. S'asseguren molt bé de tot. Confirmen que tot estigui bé.

I jo no ho havia fet.

Estava tan enfeinada en... En què exactament? Què feia? En realitat, quan intento recordar el que vaig fer ahir, no em ve res al cap. Res de res.

Miro al meu voltant. El cotxe de la Kate encara no és aquí. És clar que no. Avui no vindrà a l'escola. No acompanyarà en Fergus, no parlarà amb la secretària de l'escola sobre una recol·lecta que ha organitzat per a la mestra de reforç, que se'n va per Nadal. No revisarà els objectes perduts, ni repartirà dessuadores extraviades als seus propietaris. No dirà a en Fergus: «Afanya't, ànsia, ànsia! Treu-te les botes, ratolí».

Poso les mans sobre el volant. M'he de moure d'aquí, he de sortir de davant de la porta de l'escola. La gent em comença a mirar.

Encara no ho sap ningú.

Ningú no sap el que he fet.

Em poso a plorar. Necessito en Joe. El necessito de la mateixa manera que necessites la mare quan ets petita i estàs desesperada. Quan el cel et cau al damunt. El necessito, però em fa por sentir-li la veu.

Per fi marco el seu número al mòbil. Contesta a la vuitena trucada, tus un parell de vegades i després crida:

—Ja m'he llevat! Ja m'he llevat! Ara mateix vaig a Booths, no pateixis, no me n'he descuidat.

—Joe?

A l'instant s'adona que no li he trucat per renyar-lo pels ingredients de la pizza.

—Què et passa, Lisa? Què ha passat?

—És la Lucinda —dic, esforçant-me per fer una veu normal—. La filla de la Kate, la Lucinda. Ha desaparegut.

—Oh, Déu meu, Lise. Quan? On era? Has parlat amb la Kate? Ha anat a la policia?

—Joe, la cosa encara és pitjor —dic, embarbussant-me amb les paraules—. Encara és pitjor perquè és culpa meva. És culpa meva que hagi desaparegut.

—Com vols que sigui culpa teva? —diu—. Això no té ni cap ni peus.

En Joe és així. Surt a defensar-me encara que no estigui al corrent de tots els detalls. Tant se val el que jo hagi fet. Tant se val si sóc culpable o no. En Joe llança un contraatac a qualsevol que m'ataqui, encara que jo hagi actuat malament.

Però avui és debades.

—Se suposava que la Lucinda es quedava a casa nostra ahir a la nit —dic—. Se suposava que havia de venir a casa amb la Sally en sortir de l'escola per treballar en un projecte. No sé de què, potser de geografia, no me'n recordo. Però la Sally no... —m'esforço per treure les paraules—, la Sally no...

—No va anar a l'escola, ahir —acaba de dir per mi.

—Exacte —dic en veu baixa—. No hi va anar. Va dir que no es trobava bé, i jo no tenia temps per discutir-hi, així que la vaig deixar quedar a casa. Quan la Sally ha pujat al microbús aquest matí i la Lucinda no hi era, s'ha començat a espantar pel projecte i ha trucat a la Lucinda al mòbil. I com que no li ha contestat, ha trucat a la Kate...

—I la Kate ha dit: «No és amb tu?».

—Sí.

L'horror d'això a què ens enfrontem em bufeteja per segona vegada ara que en Joe ho entén. Me l'imagino assegut a la vora del llit, no pas llevat com deia que estava, sinó només amb roba interior, amb el cap cot.

—Així, no l'han vista des de... quan? —pregunta—. Des d'ahir a la tarda?

No dic res.

—Merda! —fa en caure-hi—. No l'han vista des d'ahir al matí?

—Encara no ho sabem —responc—, però és tota una nit, Joe. Ha estat fora tota la nit i només té tretze anys. Tretze! Només tretze anys. —Ara ploro a llàgrima viva—. Què li ha passat? Déu meu, Joe, és com si ens hagués passat a nosaltres, sols que és pitjor perquè no és la nostra filla, la que he perdut, no és la nostra... És la de la Kate.

En Joe sospira i diu tan suaument com pot:

—Lise, per què no els vas dir que la Sally estava malalta?

—Vaig dir a la Sally que fes un missatge a la Lucinda per dir-li que no anava a l'escola, però ho hauria d'haver fet jo, hauria d'haver trucat a la Kate...

—La Kate —articula amb vehemència—. Déu del cel, la Kate —torna a dir.

M'imagino la seva expressió.

—Joe —li pregunto amb compte—, vols dir que seria més fàcil si fos la filla d'algú altre, no la de la Kate? Això, vols dir?

—No —respon amb fermesa, però després admet—: Ja m'entens, però..., oi?

L'entenc, però no em permeto de pensar com ell. Acluco els ulls. Em sento com si m'haguessin clavat un tret a l'estómac. No em puc bellugar.

—Ajuda'm, Joe —li demano plorant—. Ajuda'm. No sé què fer.

—T'ajudaré, reina —em diu fluix per calmar-me—. És clar. On ets? Ara vinc a buscar-te. No moguis el cotxe. Ara vinc.

Com nosaltres, la Kate i en Guy Riverty viuen a Troutbeck, però la seva casa és a l'altra banda de la vall. Deixem el meu cotxe davant de l'escola d'en Sam i en Joe m'hi porta amb el taxi.

En Sam ha saltat del cotxe i ha entrat sol a l'escola mentre la Sally em donava la notícia esgarrifosa. No crec que li hagi dit ni adéu. La Sally estava molt afectada. No tinc ni idea de què fer amb ella, si portar-la a casa o deixar-la a l'escola. Ha dit que la policia era allà i que prenien declaracions. No estava segura de si li permetrien anar-se'n a casa fins que no hagués parlat amb ells.

Tinc el cap en blanc i el cos de plom. Miro en Joe.

—No sé què dir a la Kate i en Guy... Què dimoni els he de dir?

—Digue'ls que et sap greu. Digues això. La Kate necessita sentir-ho.

Té raó, és clar. És que estic molt espantada.

—I si m'escridassa? I si em treu de casa seva?

—Doncs ho hauràs d'acceptar. No tens cap més opció. —Em mira amb tristesa—. No permetré que et faci mal, si això és el que t'amoïna. Estaré amb tu.

Giro la cara cap a una altra banda, avergonyida de mi mateixa.

—Mira què dic... Em fa por enfrontar-me amb ella quan la seva única filla ha desaparegut. Deu ser molt fotut! Hauria de pensar la manera d'ajudar-la i de fer-li costat.

En Joe estira el braç i posa una mà sobre les meves mans, agafades ben fort.

—No és culpa teva, Lise —diu.

No responc. Gairebé som a casa de la Kate i en Guy i, si dic el que vull dir, si crido «És clar que és culpa meva! Prou que ho saps, que és culpa meva» i permeto que la histèria que retinc a dins surti, no em veuré amb cor de sortir del cotxe.

Acluco els ulls i respiro fondo. En comptes d'això dic:

—Gràcies per venir a buscar-me, Joe.

Gira els ulls cap a mi, uns ulls tristos.

—Sempre —diu senzillament.

L'agent Joanne Aspinall s'asseu al volant del Mondeo gris. La van deixar triar entre el gris zenc i el perla. Tots dos grisos, bàsicament. Però a la Joanne no li importava el color; per a ella l'important era la capacitat del motor.

Els darrers anys havien reduït els requisits per a la policia de paisà, i la idea que hi havia al darrere era que els detectius no intervenien en gaires persecucions amb cotxe, atès que sobretot era la policia de trànsit la que s'ocupava dels drogates que fugien i els vehicles robats. Cosa que era una llàstima, perquè a la Joanne li agradava una bona persecució.

A la comissaria deien que la Joanne tenia dues marxes: punt mort i tota marxa.

De vegades pensava que potser s'havia equivocat en entrar al Departament d'Investigació Criminal. Cotxes lents. I sens dubte ara guanyaria més com a policia uniformada: seria oficial. Com a detectiu costava més pujar de categoria. Per això en faltaven al cos. Això era dissuasiu per als policies més joves, sobretot si havien de mantenir una família.

La Joanne fa una ullada enrere, cap a la casa, i pensa en l'escena que acaba de deixar. Òbviament, el primer instint li fa sospitar de la família. Les estadístiques no enganyen. Als infants gairebé sempre els rapta algú que coneixen.

És un dels prejudicis més difícils de deixar de banda com a detectiu: cal aconseguir informació de la família, mantenint alhora una aparença d'empatia absoluta i tenir controlats els pares per si fan res fora del que tenen per costum.

Per descomptat, a la Joanne li han ensenyat a no fer suposicions. No pas a la feina: fa perdre temps. Entela el discerniment i deixa camins sense explorar. Les paraules d'un antic professor de química de la Joanne li vénen a la memòria cada vegada que hi pensa: «Mai no pressuposeu res», solia dir quan feien experiments, «perquè pressuposar fa errar».

La Joanne somriu un instant en treure el bloc de notes. Observa la llista que té al davant i, sense saber ben bé per què, subratlla el nom de Guy Riverty, el pare de la nena desapareguda. S'adona que ja l'havia escrit més fort que els altres noms. Ja havia repassat la G uns quants cops, sense parar-hi atenció, mentre interrogava la parella.

Què li havia vist? No tenia antecedents, tot estava en regla i era correcte. I, malgrat tot, alguna cosa no li acabava de quadrar, a ella. Mentre barrina, la Joanne contempla la vall coberta de neu al seu voltant. En Guy Riverty es veia violent, incòmode. Barbotejava, però de fet no deia res. Tot d'una li ve al cap el presentador de televisió Richard Madeley.

El fet en sí de barbotejar no era dolent, per a la Joanne. Després d'un incident, sobretot si la gent s'atribola, tendeixen a parlar sense parar o bé a quedar-se callats; no hi ha un terme mig. La gent o bé necessitava explicar-ho absolutament tot a la Joanne, començant pel moment en què havien nascut i acabant en allò que els havia situat en el lloc i el moment concrets de l'incident, o bé no deien res, es quedaven muts.

La Joanne tenia traça amb els muts. Sobretot els culpables. No emprava cap truc. Res del poli bo i el poli dolent. Res de la cantarella del «confia en mi», com feia la Kaa, la serp hipnotitzadora d'*El llibre de la selva*, que feia morir de por la Joanne quan era petita. No, la Joanne era metòdica i meticulosa. Començava pel principi i s'obria pas cap al final fins que aconseguia el que necessitava.

Si això volia dir que era avorrida, tant li feia. Si això emprenyava els seus companys, també li era igual. Treballava així perquè era l'única manera de treballar. Et mostraves despectiu i arrogant durant una investigació i només en treies una cosa: al final semblaves un torracollons acabat. I els darrers anys la Joanne havia treballat amb prou ximples per saber que perdre el temps fent el carallot no et garantia resultats. Més aviat al contrari.

La Joanne dóna uns copets al volant amb el bolígraf tot pensant en la nena desapareguda.

La Lucinda Riverty.

Tretze anys, prima, menuda, amb els cabells castanys clars tallats a l'altura del mentó. Li agrada anar a escola, fa cinquè de piano, no l'entusiasma l'esport i no és el que es diria extravertida. Una nena qualsevol.

Però per als seus pares és una nena extraordinària. Una nena extraordinària que ara ha desaparegut.

—Qui se l'ha endut? —es pregunta la Joanne en veu alta.

6

«Sempre», diu en Joe.

Jo i en Joe junts, sempre.

És el que em va dir mentre feia força per empènyer quan vaig parir els seus fills. El que em diu si ho trec tot al vàter quan he begut massa vi. O si hi ha una dona bonica al bar i em sento malament, i comprovo si ell la mira però no ho fa, sinó que em mira a mi, i somriu en percebre la meva inseguretat. «Sempre», diu, i em torno a animar. Em fa sentir bé.

Si l'espifio, tant se val. Perquè per a en Joe res del que faig no és realment una espifiada, al capdavall.

No em mal interpreteu, té tan mal geni i és tan impulsiu i exasperant com qualsevol altre home. I, per descomptat, hem tingut moments difícils. Però tan sols han estat moments. Res de diferent de qualsevol altra parella amb fills, enfrontats al fet d'haver de ser millors i haver de fer les coses millor del que mai hauríem pensat que fos possible. Dia sí, dia també, dia sí, dia també.

De cop i volta, tenim la casa de la Kate a la vista, i veig que hi ha una munió de cotxes aparcats al davant. Tot d'una em quedo sense aire als pulmons.

—Déu meu, Joe, em sembla que no puc entrar-hi. Para el cotxe, si us plau.

Fa el que li dic i atura el motor.

Som en un lloc de pas a menys de cinquanta metres de casa de la Kate. La casa té un aspecte absolutament imponent. Ara més que mai. És una casa grandiosa, construïda de dalt a baix amb pedra de la Terra dels Llacs d'un to gris plom. Avui es veu llòbrega i desprotegida. A la galeria del davant hi ha un arbre de Nadal, però els llums estan apagats.

—Què vols fer? —em pregunta en Joe.

—Sé que hi he d'entrar, però en aquest moment només vull tornar-me'n a casa i arraulir-me al llit. Em vull tapar el cap i amagar-me. —Em giro cap a ell i la veu se m'esquerda—. No vull veure el que li he fet, Joe.

Assenteix amb el cap, ho entén.

—No tens cap més opció, però. Seria pitjor si no donessis la cara. Et deuen esperar.

—Ja ho sé.

Ens quedem asseguts en silenci un minut, jo rumiant el que he de dir, i en Joe donant-me una mica de temps. Tinc un regust fastigós i pestilent a la boca. No paro d'empassar-me la saliva per fer-lo marxar, però no serveix de res, tinc la boca seca.

Quan en Joe nota que potser començo a enfrontar-me a la situació em diu:

—Què creus que deuen pensar ara mateix la Kate i en Guy? Deuen estar plantejant-se..., qui ho sap, el pitjor?

—Què, que ja sigui morta?

En Joe s'estremeix.

—Bé, és una possibilitat —diu—, però jo pensava més aviat en el cas de la nena que van trobar a Bowness. Te'n recordes? La que van violar.

Em tapo la cara amb les mans. M'havia oblidat del tot d'aquella pobra nena. L'havien deixat al carrer i no tenia ni idea d'on era.

Quan vaig llegir la notícia, de seguida vaig pensar en la Sally, que la Sally podia ser molt tímida. Tant que de vegades se'm gira d'esquena quan es despulla. Quan anem a comprar roba, s'emprova les samarretes d'una manera curiosa, es tapa perquè no li vegi els sostenidors per davant. Quan vaig llegir la notícia d'aquella nena, em va venir una imatge de la Sally al cap: nua de la cintura en amunt. Entrant en una agència de viatges atapeïda de gent a demanar ajuda després d'aquella experiència esgarrifosa, morint-se per dins en silenci.

—Si us plau, no —dic a en Joe gemegant—. Si us plau, que no li passi a la Lucinda. És molt petita.

En Joe es grata la zona de pell de sota el mentó. Encara no s'ha afaitat i la barba li comença a picar.

—Hi ha cap possibilitat que ho hagi fet expressament? —diu, a tall de conjectura.

—Com vols dir?

—Tu la coneixes millor que jo, Lise. Jo no em fixo gaire en les amigues de la Sally... Procuro no ficar-m'hi pel mig.

El miro amb duresa, estranyada pel que diu.

—Sí, però tu coneixes la Lucinda, Joe. No és només una de les amigues de la Sally, no? Aquests darrers anys ha entrat i sortit de casa nostra cada dos per tres. Com pots dir que no la coneixes si...

—Seria estrany que jo m'interessés gaire per ella, això és el que intentava dir —m'interromp ell—. Tu coneixes la Lucinda. Tu saps el que li passa. Tu veus la Kate sovint... En parleu gaire, de les nenes?

—El normal, suposo. No m'ha dit que estigui preocupada per ella... Vaja, que jo recordi.

—I la Sally no ha dit si la Lucinda està trista, o si té un xicot? O si la Kate l'emprenya tant que s'ha escapat de casa?

—Creus que la Kate la té fastiguejada? —pregunto.

—Que potser les mares no les emprenyen sempre, les filles adolescents?

—Suposo que sí, però... —m'aturo—. Hosti, Joe, ara no hauríem de parlar d'això. No està bé. La Kate deu estar enfonsada, i nosaltres discutim imaginant que la seva filla està emprenyada per alguna cosa.

—Però potser ho està.

—Sí, i també pot ser que la nostra filla s'escapi, però sincerament creus que ho faria?

No respon. Només aixeca els ulls cap a la casa i es descorda el cinturó de seguretat, donant a entendre que val més que ens moguem abans que algú ens vegi.

Deixem el taxi al costat del camí i ens dirigim cap a casa de la Kate; el nostre alè forma núvols de vapor en contacte amb l'aire fred. Quan agafem el camí d'entrada, la porta s'obre i en surt un policia uniformat. Porta dos ordinadors portàtils, i en veure aquesta escena se'm glaça la sang. Em sento com si mirés les notícies, com si observés fets de la vida d'algú altre. No de la Kate. El policia és jove, d'aspecte robust, i ens fa un gest amb el cap quan ens apartem per deixar-lo passar. Després es fixa en en Joe i ens torna a mirar.

—Ei, Joe.

—Hola, Rob —respon en Joe.

I ja està. No es diuen res més. No pregunto a en Joe de què el coneix perquè ja som gairebé a la casa i em sento l'estómac al coll. Han deixat entreoberta la porta principal, que és de color vermell bústia molt lluent. No toco el timbre. Semblaria un atac si se sentís el seu so fort i estrident en aquest moment. En comptes d'això, colpejo la porta fluixet amb els dits i hi entro directament..., cosa que no havia fet mai d'ençà que conec la Kate.

Sento un murmuri somort de veus i m'aturo al passadís per aplegar valor. En Joe ha entrat darrere meu, noto la seva mà a l'espatlla. «Endavant», m'insta sense dir res. «Vinga, endavant, ho faràs bé.» Però no les tinc totes.

La porta de mà dreta, la de la sala d'estar —o el saló, com en diem a casa nostra—, està tancada. Tots són a dins.

Entro. L'estança és plena de gent. Al primer moment no veig la cara de la Kate, perquè està asseguda. Me la tapen un parell de grangers de més amunt de la vall que expliquen a en Guy on començaran a buscar. Però sé que és allà, i em quedo paralitzada, incapaç de fer ni un pas més endavant.

La germana de la Kate, l'Alexa, és una mica més enllà, i quan em veu, la barra se li tensa. El seu marit, l'Adam, és amb ella, i per un instant em penso que se m'atansarà. Però llavors noto que li han dit que no ho fes. Avergonyit, aparta la mirada.

Els dos grangers que són davant de la Kate s'aparten i de sobte la tinc allà.

Em dóna una ullada i s'encongeix. Com si li haguessin tret els ossos. Desossada com un pollastre. No pot enraonar perquè plora.

M'ajupo davant seu i li agafo les mans entre les meves.

Té la pell glaçada.

—Em sap moltíssim greu, Kate... —dic—. Em sap molt greu haver-te fet això. Em sap greu haver deixat que passés.

Assenteix amb el cap i plora, perquè ho sap. Sap que no sóc una mala persona. Sap que no sóc negligent, tranquil·la ni despreocupada.

Sap que, malgrat que mai no arribaré a ser una mare com ella, ho faig tan bé com puc.

Li poso les mans damunt les seves, però noto una tremolor que li ve de dins i que se li estén fins a les mans i els peus. Em sento com si tingués un ocellet atrapat entre les mans, i l'instint em fa abaixar el cap i atansar-me els seus dits als llavis.

Estava espantada per si em donava les culpes en públic. M'esglaiava la seva reacció. Ara comprenc que està massa aterrida i angoixada per posar-se a cridar. L'únic que pot fer és estar-se asseguda amb l'esquena repenjada al respatller.

—Què puc fer, Kate? —li dic—. Digue'm què puc fer per ajudar-te. He de fer alguna cosa...

Sento passes darrere meu.

—No creus que ja has fet prou? —És l'Alexa.

Acluco els ulls un moment, conscient del que m'espera.

—Alexa... No... —comença a dir la Kate.

—No, què? Que no digui el que tothom pensa?

—No facis que sigui pitjor del que ja és. —La Kate treu les mans d'entre les meves.

—És que no pot ser pitjor. Com podria ser pitjor?

La sala s'ha quedat en silenci. Allà on abans hi havia xiuxiuejos, es feien preparatius i plans buscant la millor manera d'actuar, ara regna el silenci.

Em torno a posar dreta i em giro de cara a l'Alexa. Està encarcarada de la ràbia que sent. Té les mans empegades als costats, com si temés que se'm pogués tirar al damunt. I al front li sobresurt una vena vertical enorme.

No puc fugir enlloc. He de donar la cara. Gairebé ho vull. Necessito que em caigui algun càstig; si no, més tard les culpes que em donaré jo mateixa m'aclapararan.

Miro directament els ulls d'acer de l'Alexa i dic en un to tan ferm com puc:

—És culpa meva. Tens dret a escridassar-me. Tens dret a donar-me les culpes. M'ho mereixo.

Em clava una bufetada forta.

Faig tentines enrere.

—Estúpida, tros de cabrona! —crida—. Et penses que perquè vinguis aquí i reconeguis que és culpa teva ja estarà tot arreglat?

—No —dic, i la mà em puja cap a la galta, que em cou—, no volia dir això.

—La filla de la Kate ha desaparegut! Ho entens, això? Entens el que ha fet la teva incompetència a aquesta família?

—Sí, és clar que sí —dic plorant—. Però no sé què dir. No sé què fer. No ho puc arreglar, faci el que faci, i...

En Guy ara travessa la sala a grans gambades, i jo reculo, m'arronso davant la previsible envestida que s'acosta.

On és en Joe? Dono un cop d'ull a l'estança, però no hi és. El necessito. On és?

—Alexa, ja n'hi ha prou —li etziba en Guy amb fermesa—. Mira la Kate.

Girem els ulls cap a la Kate, que és al sofà, i veiem que s'ha deixat caure de costat. Tot el seu cos es sacseja per un seguit de convulsions lentes. Té els ulls oberts i la boca torçada, com si emetés una mena de crit silenciós.

M'hi atanso.

—Fuig! —ordena l'Alexa—. Aparta't d'ella, coi!

Em quedo quieta, impotent.

—Demanaré una ambulància —diu en Guy.

Quan miro al voltant, veig tots els ulls de la sala clavats en mi. Com que no sé què fer, em tapo la cara amb les mans perquè no ho suporto. No suporto la seva mirada acusadora.

M'he quedat sense força a les cames i m'adono que caic. De sobte, en Joe torna a ser al meu costat i sento que els seus braços m'envolten.

—Vinga, reina, marxem —em xiuxiueja, i em poso a sanglotar de cara al seu pit—. Vinga —torna a dir.

—Sí, Joe —li engega l'Alexa—. Treu-la d'aquí.

En Joe m'acompanya a fora, però quan arribo a la porta no puc evitar de girar-me per guaitar la Kate una última vegada. Sembla que s'han aturat les convulsions, però encara està tombada de

costat, amb els ulls ben oberts, mirant-me fixament.

—Kate —murmuro adreçant-me a ella, amb expressió suplicant.

I em respon amb un levíssim moviment del cap. «Busca-la», articulen els seus llavis en silenci.

7

Tornem a ser dins del cotxe, i dic a en Joe a crits:

—On collons t'has ficat, allà dins? Com has pogut deixar que m'hi encarés tota sola?

—He anat a buscar en Guy —diu en to sec, mirant-me atònit—. On t'has pensat que era? Et penses que havia fotut el camp perquè poguessin llançar-se't al damunt? —Sacseja el cap—. No podia pas saber que l'Alexa t'escridassaria d'aquesta manera, no?

Ploro tan fort que gairebé no puc respirar.

—M'ha semblat que el correcte era parlar amb en Guy —diu—. Explicar-li el greu que et sabia, dir-li que faríem tot el que poguéssim... Com que no l'he trobat a la cuina, he anat a parlar amb en Kev Bell, que aplegava uns quants homes per començar a buscar-la. —En Joe branda el cap com si no es pogués creure que l'acuso d'abandonar-me.

—No és una mica aviat per començar a buscar-la? —dic—. I si la Lucinda apareix?

—I si no?

—Has sentit el que m'ha dit l'Alexa?

—Tot no.

Remeno les butxaques buscant un mocador, però no en trobo cap i he d'espavilar-me amb un drap que en Joe fa servir per eixugar el parabrisa quan està entelat.

—Ha dit que la meva incompetència ha destruït la família.

—No té pèls a la llengua.

No em mira. Mira fixament endavant.

—Joe...? —dic gemegant.

—Què? —replica, amb la veu encara tensa.

Arrenca el motor i posa la mà al canvi de marxes. Veig que tremola violentament, cosa que, ni tan sols en aquestes circumstàncies, no és la reacció que t'esperaries d'en Joe. Quan se n'adona, l'aparta.

—Lise, estan trasbalsats —diu per fi, sospirant—. Estan desesperats... Això havia de passar..., que et culpessin, que en donessin les culpes a algú. És la naturalesa humana. Què t'esperaves?

Sé que té raó, però em fa mal sentir-ho. El que necessito ara és el Joe d'abans, el que em dóna suport passi el que passi.

Intento imaginar-me com seria si això em passés a mi. Si la situació fos a l'inrevés. Donaria la culpa tan fàcilment a una altra persona?

Em giro cap a ell:

—Joe, sé que parlem d'això com si jo en fos responsable, i sé que en sóc, però de debò penses que tot és culpa meva? O sóc...

No acabo la frase. Estic tan desfeta després de l'escridassada de l'Alexa que ja no sé ben bé què penso.

En Joe comença a jugar amb el botó de la calefacció, fa anar l'aire dels peus al vidre del davant. Quan s'adona que espero una resposta, para. Es gira al seient per encarar-se'm.

—Sincerament? —pregunta—. Vols que et sigui del tot franc?

—Sí —dic decidida, però la por dels meus ulls l'avisa que vagi amb molt de compte.

—Els hauries d'haver trucat per dir-los que no es quedaria a dormir a casa nostra.

Tanco els ulls i premo les parpelles tan fort com puc.

—Però no creus que la Kate ho hauria d'haver comprovat, o alguna cosa? —insisteixo—. No creus que en part també ha estat culpa de la Kate que deixés passar tot ahir i tota la nit fins aquest matí sense assegurar-se que la Lucinda estava bé? Ni una sola vegada!

L'expressió d'en Joe no canvia.

—No si es pensava que la Lucinda estava amb tu. No, no ho penso.

No puc parlar. Perquè mentre en Joe m'exposa la seva avaluació dels fets, recordo que la Kate sí que ho ha comprovat, oi? Ho ha fet aquest matí, quan m'ha trucat per en Sam. «Les nenes estan bé?», ha preguntat, i li he dit que sí.

Ara l'expressió d'en Joe és més suau, de tristor.

—Ja podem marxar? —em pregunta, i jo assenteixo.

Enfila carretera avall. Està a punt de trencar a la dreta i baixar per la vall cap a casa, però just quan frena, fa rascar el canvi de marxa. El cotxe fa una sotragada forta, dues batzegades endavant i es para davant de l'oficina de correus.

—Hosti, Joe! —crido espantada—. Què coi et passa?

Fem el que queda de trajecte en silenci.

Quan arribem a casa em fico al llit. Em tapo el cap amb el cobrellit, doblego els genolls i em quedo en posició fetal. I ara és quan vénen els pensaments realment dolents. Aquesta nova situació angoixant es barreja amb l'odi d'abans envers mi mateixa. Amb l'altre error i la sensació de culpa del passat, que encara no m'he tret del damunt. Va ser fa quatre anys.

És qüestió..., pensa assegut davant la casa de tres milions i mig de lliures amb accés al llac, de fet tan sols és qüestió de perspectiva.

Per exemple, a Espanya, fins fa poc temps, l'edat de consentiment era tretze anys. No és que es valgui d'això per justificar les seves accions. Simplement troba que és un fet interessant que un país desenvolupat, no tan lluny del Regne Unit, tingui un enfocament tan diferent. I el Japó també. Allà l'edat de consentiment també són tretze anys. Per trobar aquesta mena de llibertat a Anglaterra hauries de recular... Quant? Uns dos-cents anys, quan les noies es podien casar legalment als dotze anys.

No és que es volgués casar amb una noia de dotze anys —seria absurd—, tan sols diu que, si hagués volgut, en aquella època ho hauria pogut fer, res més.

Mira l'hora. L'agent immobiliària fa sis minuts tard. Per què han de ser tan ineptes? Fa repicar els dits sobre el volant, i llavors, com té per costum darrerament, esborra les empremtes digitals amb la màniga de la jaqueta.

Per matar el temps es concentra en la vista que té des del vidre del davant i comença a somriure. És el somriure que ha practicat davant del mirall les últimes setmanes. El seu somriure natural pot resultar gairebé afalagador, ensenya massa dents, així que es pren la molèstia de fer-lo millor. S'assegura que els seus ulls tinguin aquella lluïssor que tant agrada a les dones.

Somriu a una dona com si et fixessis en ella i gairebé es fondrà davant teu. No cal ser una llumenera per saber-ho.

Sense voler, els seus pensaments han tornat a allò en què no pot deixar de pensar, i el somriure que practica es converteix en un somriure sorneguer. Somriu com un idiota i sap que ha de parar abans no arribi l'agent.

Qui s'havia de pensar que seria tan fàcil?

És veritat, no havia anat del tot com s'esperava, exactament com ho havia planejat. Però i què? No era encara millor? L'element sorpresa... Quan passa alguna cosa inesperada, una cosa emocionant que hi dóna més emoció...

No era per això, que els treballadors avorrits de la ciutat practicaven esports extrems? I que els banquers panxuts i torracollons cardaven amb putes a l'armari dels estris de neteja? És clar que sí.

Encara que això seu no és un esport extrem. Ho sap. No es pot fer passar per un friqui esquizofrènic i fer veure que no sap el que es fa. Ho sap perfectament.

El somriure se li esvaeix quan ho reconeix per a si mateix, i en tornar a mirar el rellotge pensa: potser ho hauria de deixar estar. La nena estava espantada. Fins i tot drogada, estava molt, molt espantada.

Havia abrigat una petita esperança que ella s'hi pogués avenir d'alguna manera.

Perquè era possible, oi?

Però no. La cosa no havia anat així. De manera que potser valia més deixar-ho aquí i buscar altres coses per fer.

Llavors li ve una idea.

I si la propera s'hi avé? Imagina't que ha estat esperant alguna cosa així. Esperant algú com ell. Podria ser. Era possible.

Un BMW Z3 platejat aparca al seu costat i en surt una dona que fa cara d'atabalada, de quaranta anys i escaig, que s'atansa a la porta de l'acompanyant del seu cotxe.

Porta una pila de papers, els du agafats davant de l'americana oberta, intentant dissimular que la seva panxa horrible està a punt de fer-li saltar els botons de la brusa.

Ell obre la porta, la mira directament als ulls i somriu. Ella desvia la mirada, intentant asserenar-se.

—Em sap molt greu haver-lo fet esperar, senyor...

—No passa res. —Arronsa les espatlles per indicar que no ha estat cap molèstia i li allarga la mà—. Digui'm Charles —diu, intentant ficar-se novament en la feina d'encisar aquella dona irresponsable.

Però li costa.

Li costa perquè encara té al cap les nenes, i pensa: és clar, potser la propera s'ho prendrà d'una altra manera.

És a dir, tot és possible, no?

Fa quatre anys, la Kate ens va convidar a un sopar a casa seva. Una cosa que mai fins llavors no havia passat. Havíem de ser sis: la Kate i en Guy, l'Alexa i l'Adam i en Joe i jo. No feia gaire que la Kate tornava a portar els seus fills a l'escola pública, i malgrat que ens coneixíem més o menys d'ençà de feia anys, allò era la seva manera de fer el que sol fer la gent com la Kate: ampliar el seu cercle social per incloure-hi els pares dels nous amics dels seus fills.

Jo frisava per anar-hi, amb les ganes de quan et conviden a alguna cosa nova i diferent. Ningú de la gent que jo coneixia feia sopars amb convidats. No pas els altres pares de l'escola, els quals, segurament com en Joe i jo, no podien suportar la idea de netejar i endreçar tota la casa un divendres al vespre, a banda de cuinar, després de treballar tota la setmana. O potser és que tots feien festes al vespre en secret i no ens hi convidaven. En fi, jo no n'havia anat mai a cap, de manera que estava esverada i neguitosa.

Amb la Kate llavors m'hi sentia força còmoda, i a en Guy el coneixia de saludar-lo a l'escola i al poble. L'Alexa m'intimidava. Ho vaig confessar a en Joe quan pujàvem cap a la casa i, en comptes de calmar-me i dir-me unes paraules per donar-me confiança (com solia fer), em va mirar amb una expressió dolorida i em va xiuxiuejar: «Per què hem vingut, reina?».

Abans no pogués contestar, en Guy va obrir la porta amb una ampolla de vi a la mà, i a l'instant em va caure l'ànima als peus. Les espatlles se'm van corbar i el mentó em va sortir endavant en un gest patètic.

Ens va saludar eufòricament, gairebé cridant: «Hola, Kallistos! Passeu, passeu!». El seu rostre era l'encarnació perfecta de la cordialitat i la benvinguda, i amagava hàbilment el que havia clissat a l'instant com la nostra primera planxa: com anàvem vestits.

En Joe s'havia posat l'únic vestit que tenia, un Burton negre barat que només havia dut una vegada, quan li van demanar que acompanyés algú a un funeral. S'hi havia posat la camisa blanca nova i la corbata de pics. Estava fantàstic, com sempre que duia una camisa blanca, pel to bru de la seva pell. Però en Guy anava amb uns texans descolorits i un jersei de coll rodó.

Jo duia un vestit nou que m'havia comprat aquell mateix dia a Next. Era un vestit sense tirants amb la faldilla per damunt dels genolls, fet d'una tela vermella lluent estampada amb unes roses negres grans. I per raons que només jo sabia m'havia anat a fer un bronzejat amb esprai.

Em feia terror veure què portaven les dones.

Vaig clavar una mirada de pànic a en Joe quan en Guy ens va fer un senyal perquè entréssim, i em va dir: «Bé, ara ja hi som», tocant-me un moment però amb tendresa l'espatlla nua, guiant-me i animant-me a tirar endavant.

Jo estava com el meu avi —que era mort, però els últims deu anys de la seva vida havia tingut Parkinson—. Cada vegada que havia de passar per una porta, es quedava paralitzat. La meitat de dalt del seu cos s'inclinava, a punt per avançar, però l'altra meitat es quedava clavada fermament, com si tingués les sabates enganxades a la catifa. L'única manera d'aconseguir que es mogués era agafar-lo i fer-lo caminar al so de la tonada d'*Endavant, soldats cristians*.

Curiosament, vaig començar a taral·lejar-la i a mi també em va funcionar.

La Kate i en Guy no feia gaire temps que s'havien traslladat a aquella casa, així que a dins encara hi feia olor d'encenalls i oli de llinassa. Els estaven col·locant un terra de roure a tota la casa, i jo no estava segura si m'havia de treure les sabates, tement que si destrossava un terra de vuitanta lliures el metre quadrat amb unes sabates barates de taló d'agulla seria gairebé el pitjor que hauria fet mai. Però en Guy no en va dir res, així que no me les vaig treure, però vaig procurar caminar de puntetes.

Se sentia música a la cuina, una tonada acústica suau, femenina, que jo no coneixia. Quan hi vam entrar, vaig veure la Kate i l'Alexa al costat de la cuina, tastant i remenant, totes dues vestides amb roba semblant de lli clar, amb un maquillatge mínim, i totes dues amb els cabells recollits de manera informal, com en un anunci de Nivea o de Neutrogena. Em vaig sentir com una idiota rematada quan es van girar amb uns somriures amplis que no lligaven amb la mirada esglaiada dels seus ulls quan

em van mirar primer a mi i després a en Joe. Després, parlant més o menys totes dues alhora, van exclamar: «Uau, Lisa, estàs... fantàstica! M'encanta el teu vestit, d'on l'has tret?... Joe! Encantada de veure't».

Vaig mussitar una resposta tota avergonyida mentre posava de cop les ampolles de vi que havíem portat a les mans de la Kate, dient alguna cosa per l'estil de «gràcies per convidar-nos». Llavors ràpidament vaig treure un tamboret de sota la barra de la cuina per intentar amagar-me.

En Joe va dir un «hola» ràpid, va fer un petó a les dones a la galta i va pronunciar l'obligatori: «Que bonica que us queda la casa, Kate», mentre ella posava la seva millor expressió exasperada i sospirava dramàticament abans de respondre: «Bé, ho intentem», com si en comptes de reformar una casa en realitat construïssin una escola a Namíbia i els costés Déu i ajuda localitzar aigua potable.

—Obriré una altra ampolla —va dir la Kate, anant-se'n a l'altra banda de la cuina. Es va girar per afegir—: Joe, tu vés amb els homes i deixa'ns tafanejar una mica. L'Adam ha portat una selecció de cerveses embotellades per parar un tren, i vol que us les acabeu totes.

L'Alexa s'havia girat d'esquena i tastava una altra vegada el contingut del pot que hi havia al foc.

—Kate —va dir amb un to brusc, de retret—, aquestes cebes no estan fetes del tot, no pots servir el tagín així, serà horrorós.

La Kate, que era al costat de la nevera, no hi va dir res.

—Hauries de fer com jo —va continuar l'Alexa—. Sofregeixo un munt de cebes, i de vegades escalunyes, totes de cop. Després les congelo en racions i les trec quan les necessito... Així guanyes molt temps...

—Ho tindré present —va dir la Kate amb un somriure tens.

—També ho faig amb pebrots i albergínies —va afegir l'Alexa—. Queden molt millor del que t'imagines.

—Em menjaré qualsevol cosa, em moro de gana —vaig dir a la Kate en veu baixa—. No he pres res des de l'hora d'esmorzar.

Havia tingut una feinada de bojos. El divendres sempre és el dia de més moviment pel que fa a adopcions. Després havia hagut d'anar directament a Ambleside a recollir la mare d'en Joe, que s'havia de quedar amb els nens. En aquella època en Joe encara tenia l'altra feina i ell no podia anar-hi. En tornar vaig haver de fer el sopar per a tots, perquè tot i que la mare d'en Joe ho pot fer perfectament, no vol cuinar a la nostra cuina perquè diu que no hi està acostumada. I és més fàcil callar que no buscar raons.

—Renoi, Lisa —va dir l'Alexa deixant el tagín i seient davant meu—, no pares mai. Encara treballes al refugi d'animals?

Vaig assentir amb el cap. Vaig fer un glop llarg del vi blanc que la Kate m'havia posat al davant.

—Deliciós —vaig dir a la Kate—. És just el que necessitava.

L'Alexa va fer un glopet de la seva copa, tot dient:

—De fet, jo també treballo, a la galeria que fa cantonada passat el cinema. —Altra vegada vaig assentir—. Tot ajuda a pagar les matrícules de l'escola —va dir de broma.

Això era una autèntica ximpleria; tothom sabia que la sogra de l'Alexa els pagava les matrícules, ja que la dona ho explicava sempre que en tenia l'oportunitat. La Dorothy Willard, la mare de l'Adam, era una d'aquelles dones escandaloses que et treien de polleguera. Ajudava com a voluntària al centre de caritat un parell de matins a la setmana i li encantava explicar a qui la volgués escoltar el gran talent que tenien els seus néts. De com es «formaven activament» a la magnífica escola que ella i el seu marit pagaven. «Bé, és el que es fa pels fills», deia mentre jo deixava un abric d'hivern gairebé nou sobre el taulell, o bé una pila de novel·les romàntiques, que a la meva mare li agradava llegir. Jo li deia somrient: «En deveu estar molt orgullosa», i ella contestava amb una falsa modèstia: «Oh, una no ha de vanagloriar-se'n, però...».

Crec que a l'Alexa li agradava treballar per passar el temps, o tan sols per sortir de casa, però li feia vergonya admetre aquella frivolitat davant de gent com jo..., el tipus de persona que treballa perquè ha de menjar, i per tota la resta. No li tenia rancúnia. No hauria tingut sentit. El Districte dels Llacs sempre ha estat ple de dones dels dos extrems: les que mai no treballen... i les que no paren de treballar.

—Quants dies vas a la galeria, Alexa? —vaig preguntar, perquè no se'm va acudir res de més interessant per dir-li.

—Oh, només dos o tres matins. Ho combino amb el màster.

—El màster?

—Sí —va replicar—. Faig un màster d'Estudis Culturals.

—Sona... difícil —vaig dir.

—Sí que ho és. M'ocupa molt més temps del que em pensava. L'Adam no para de queixar-se perquè m'ha perdut per culpa del món acadèmic altra vegada.

Em vaig fixar que la Kate no feia cap comentari sobre els estudis de l'Alexa, i imaginant-me que en sabia el motiu, no vaig dir res més.

A banda de tenir una feina ridícula i inútil per omplir el temps, a l'Alexa li encantava estudiar. No tinc ni idea de què és un màster d'Estudis Culturals, però m'imagino per què el fa. A fi que la gent senzilla com jo pensi: Uau, no solament ets increïblement bonica, sinó que a més a més ets molt, molt llesta! Com pot ser?

No és l'única dona atractiva amb aquesta desgràcia que he conegut. Els voldria dir: «Pareu. Si us plau, pareu. Ja teniu el que totes volem. Ja teniu bellesa, ja teniu entrada gratuïta. Ja en teniu prou».

—Seràs doctora quan l'acabis, Lex? —li va preguntar la Kate.

—No —va replicar ella—. Déu meu, imagina't! Dos doctors a casa! —I just en aquell moment van entrar els homes amb les cerveses, buscant alguna cosa per picar.

L'Adam, el marit de l'Alexa, el doctor Willard, anava vestit informal, amb roba semblant a la d'en Guy. Quan va entrar a la cuina, a l'acte em vaig tornar a sentir cohibida.

—Lisa, coneixes l'Adam? —va dir la Kate—. No? Oh, Lisa, aquest és l'Adam. Adam, la Lisa.

Vaig assentir educadament, i ell em va somriure. Tenia el que jo descriuria com una bona planta. No era atractiu, però la seva cara tenia una tendresa meravellosa.

—Hola —va dir—. Encantat de coneixe't. Ets la senyora del santuari d'animals, oi?

—Exacte.

—Suposo que és una feina dura, tractar amb el públic en general d'aquesta manera.

Jo estava a punt d'explicar-li un parell d'anècdotes, però abans no pogués dir res, l'Alexa hi va ficar cullerada:

—Oh, sabeu què és el pitjor? No us creuríeu quines coses tan estúpides demana la gent a la galeria. I per què tothom es pensa que pot sortir-ne amb una ganga? A mi em sembla que la culpa és d'aquells programes de gent que regateja. Ja ha passat, l'època en què la gent estava disposada a pagar un preu just per alguna cosa.

L'Adam no en va fer cas, no va deixar de mirar-me.

—Quin és el pitjor problema que et trobes en un lloc com el refugi?

—Els diners —vaig dir—. Bé, la falta de diners. La factura del veterinari pot pujar més de vint mil lliures, i també hi ha les despeses de pinso i el...

—I d'on vénen els diners? —va preguntar l'Alexa.

—De donacions de particulars, bàsicament. Hi ha ancianes de bon cor que ens deixen en herència la seva propietat. I la resta l'aconseguim demanant aportacions i alguna cosa d'una organització regional de suport als animals que ens paga per acollir gats i gossos d'altres refugis.

En Joe somreia mentre em mirava com parlava. Feia cara d'estar-ne orgullós. No havia fet el que em pensava que faria, és a dir, treure's la jaqueta i la corbata i desbotonar-se el coll de la camisa. Estava igual que quan havíem arribat, i vaig sentir una flamarada d'amor per ell. Em somreia amb timidesa, cosa que volia dir que intentava amagar que ja s'havia begut d'un glop tres cerveses, pel cap baix. Ho fa quan se sent una mica incòmode. De fet, ho fa si li posen la cervesa al davant. És com un nen que no sap dir que no.

Si fa no fa una hora més tard, quan ja ens havíem menjat el tagín amb les cebes mig crues i el vi ens havia relaxat prou perquè la conversa fos fluïda, la sensació d'incomoditat i el to forçat del principi havien desaparegut.

Jo estava a mig explicar la trama bàsica d'una sèrie dramàtica de la BBC que havia seguit, i els deia: «La broma que fan sempre els dos detectius és el que la fa tan real», i llavors l'Alexa es va aclarir la veu i em va llançar una gerra d'aigua freda: «El que és nosaltres, no mirem gaire la televisió, Lisa. Més aviat ens agrada llegir, oi?». I vaig sentir com l'energia de l'estança canviava.

Ningú no va qüestionar el que havia dit l'Alexa. Naturalment, em vaig sentir estúpida i cohibida, però quan vaig guaitar al voltant, tothom evitava els meus ulls, i no vaig saber del cert si jo havia fet el ridícul una estona (i tots eren massa educats per dir-ho) o bé si era el comentari de l'Alexa, el que els havia fet avergonyir.

Vaig donar un cop d'ull a en Joe, però ell no em servia. Tenia aquella expressió de nen entremaliat que em deia que estava tan trompa que estava a punt de posar-se a cantar o bé de quedar-se adormit. Vaig mirar el rellotge i vaig veure que tot just eren dos quarts de deu. Aleshores vaig saber que era impossible que arribés en condicions al final del sopar.

La Kate va animar la cosa momentàniament servint el pastís gelat Delia de maduixa, que tothom va considerar un èxit absolut. Van servir més vi, i en Guy va dir als nens, que miraven la televisió a l'estudi (i, per tant, no llegien), que pugessin al llit.

A partir de llavors, la cosa es va anar espatllant cada vegada més.

L'Alexa, potser perquè s'havia adonat que havia tallat la conversa abans, va adoptar el posat de qui explica tafaneries: es va inclinar cap a la taula i ens va començar a parlar d'una parella que, segons tots sabien, tenien dificultats conjugals.

—La Tammy no ho reconeix, és clar, però tothom sap que es veu d'amagat amb un altre home. Jo la vaig veure comprant roba interior al poble..., un senyal segur que en passa alguna. Sobretot perquè és la mena de dona que ni tan sols es maquilla. Vaig dir a la Pippa que estava segura que...

—No ho saps —la va tallar la Kate inesperadament, amb una expressió freda.

—Ho sap tothom, Katy...

—No saps del cert si té un embolic —va acabar de dir la Kate, i l'Alexa va posar els ulls en blanc, com dient «no siguis tan ingènua», cosa que va fer saltar la Kate a crits—: Pensa en els nens! No comencis a escampar merda quan no en tens proves. Pensa en els fills de la Tammy.

Novament, es va imposar un silenci incòmode a la taula. Era pel to de la Kate, gens propi d'ella. Mai no l'havia sentit parlar d'aquella manera.

L'Alexa la mirava de fit a fit, ofesa.

—Que pensi en què, dels fills, Kate? Si no són feliços, l'últim que la Tammy i en David haurien de fer és continuar junts pel bé dels fills.

—Com pots dir això? —va dir la Kate deixant la copa.

—Perquè és veritat.

—No ho és! Això és el que diu tothom, que val més deixar-ho estar quan et ve de gust. Diuen: «Val més que creixin amb uns pares divorciats que no en una llar infeliç». Ostres tu ho hauries de saber, Alexa, que això no és veritat. Si algú ho ha de saber ets tu.

L'Alexa va sospirar, com si es morís d'avorriment.

—Una altra vegada no.

En entrar a la sala, en Guy es va aclarir la veu:

—Senyores, senyores...

—Calla, Guy —li va deixar anar la Kate.

Vaig abaixar el cap per fer una ullada furtiva al voltant de la taula. En Joe somreia obertament: li encanta quan la gent va beguda i comencen a discutir, sobretot si són parents. El marit de l'Alexa, l'Adam, estava assegut fent veure que no passava res, escurant el gelat del plat.

—Si dues persones volen tenir una aventura, deixeu-los estar —va continuar l'Alexa—. Hosti, Kate, la vida és massa curta i, d'amor, no en sobra. La gent necessita agafar-lo, quan el troba. Si la Tammy té una aventura a la seva vida, que la tingui, i no siguem tan refotudament beats. —Llavors va afegir —: Perds tot el que tens de bonica quan et poses tan tensa, Kate. De debò, no t'afavoreix.

En aquell moment la Kate tremolava.

—No em puc creure que ara facis veure que no et recordes de com era —va dir amb un fil de veu.

—La vida és així, Kate. Ho has de superar.

Jo em volia aixecar, i vaig dir:

—Algú vol res de la cuina? —Però l'Alexa em va clavar els ulls.

—Seu, Lisa —va dir. Després, adreçant-se a la Kate una altra vegada—: No som les úniques filles de pares divorciats, saps? I no pots anar per la vida odiant tothom que fa passar els fills per aquesta situació.

—No els odio a ells —va replicar la Kate—, sinó el fet que actuïn tan tranquil·lament. Odio la manera com porten desconeguts a casa, com si estigués bé, quan tu saps que no. No recordes el que era allò per a nosaltres? Sortir del bany quan tens tretze anys i trobar-te un home al passadís. Era horrorós, Alexa, ho saps perfectament. I ara fas veure que no, d'acord. Però jo no puc. Va fer un petit sanglot, es va aixecar i va sortir de la sala.

Durant uns moments ningú no va dir res. Per fi, al cap d'un minut, l'Adam va mirar l'Alexa.

—Vols dir que calia, això? —li va dir.

Ella li va llançar el vi.

—Oh, que et bombin, calçasses. Ets patètic —li va cridar, i va sortir enrabiada.

Tots els homes van deixar anar un sospir i es van tornar a asseure a les cadires. Jo no sabia què fer.

—Vaig amb elles? —vaig preguntar—. Potser que vagi a veure si estan bé.

—No, si vols conservar les dents —va respondre en Guy. Va tornar a omplir les copes—. Per experiència sé que val més deixar-les que ho arreglin elles soles. Si hi vas ara, encara en sortiràs mal parada. Creu-me, Lisa, no t'hi fiquis.

En Joe va ficar-hi cullerada, embarbussant-se:

—Són germanes, Lisa. Tu no ho entens perquè ets filla única.

I tenia raó: no ho entenia. Però aquell comentari em va ferir una mica, segurament perquè estava beguda i no tenia el cap clar. I també perquè et fereix que algú et digui que ets incapaç d'entendre una cosa només perquè no hi tens experiència.

—Ah, tu sí que ho entens, Joe —vaig replicar jo.

En Joe tenia bona relació amb la seva germana, sobretot perquè no la veia mai. Va arronsar les espatlles, amb la cara vermella d'haver begut massa, i llavors, mirant-me amb els ulls mig aclucats, va afegir:

—Potser si el teu pare no ho hagués engegat tot en orris quan ho va fer...

—Joe! —vaig cridar clavant-li els ulls.

Mai no discutíem d'això. Mai no en parlàvem davant d'altra gent. Sobretot davant de gent com aquella. Però en Joe havia entrat en un terreny que jo en deia del «borratxo groller». I malgrat que en Joe normalment era un borratxo amable, una vegada superava el llindar de les vuit cerveses començava a discutir emprant un to hostil.

Em sentia violenta. Tot d'un plegat, la dinàmica havia canviat. Jo era l'única dona, estava sola a la taula, amb el meu marit taxista ben begut, un promotor immobiliari ric i benparlat i un especialista en dermatologia. Tot em semblava desastrós i difícil. Si l'Adam no m'hagués adreçat un somriure de consol, un somriure que deia «No t'enfadis», em sembla que me n'hauria anat.

I hauria d'haver-me'n anat. El que hauria d'haver fet és anar a buscar la Kate i l'Alexa i comprovar que estiguessin bé. Vist amb perspectiva, això hauria estat el correcte. Però no ho vaig fer. Em vaig quedar a taula i vaig continuar bevent. I quan l'Alexa va tornar, uns tres quarts d'hora més tard, si fa no fa, nosaltres ja no ens recordàvem d'ella ni de la Kate. En Joe havia perdut el coneixement (com jo ja sabia que passaria) en una butaca de ratlles preciosa. I jo em vaig posar una mica massa simpàtica amb els dos homes.

M'havia tret les sabates i ballava descalça amb la música d'MTV, només amb les mitges, amb la copa a la mà, i rèiem i cridàvem. L'Alexa es va quedar a la porta i va dir: «Et tacaràs el vestit, Lisa. Hauries d'asseure't», i jo, com una beneita, me'n vaig burlar. Cosa que no era el més adient, perquè llavors l'Alexa va perdre els papers. Era comprensible, però ho vaig trobar molt divertit, que em digués que parés.

—Sembles un coi de puta, Lisa! Seu! —em va cridar, mirant-me enfurismada. Allò em va fer parar en sec.

Es va girar cap al seu marit:

—Ens n'anem. Agafa l'abric, que és a dalt, i truca per demanar un taxi. La Kate ja està bé, moltes gràcies per preguntar-ho.

En Guy se li va atansar amb els braços oberts.

—Au, no siguis així, Alexa —va bramar—. Només rèiem.

Va intentar abraçar-la, però ella el va apartar amb una empenta i se'n va anar a buscar la bossa, que havia deixat en un racó.

Jo vaig recular cap a la porta tot dient: «Disculpeu-me, he d'anar al servei», i me'n vaig anar cap a les escales, pensant que em podia amagar a dalt fins que ella hagués marxat. Em sentia com una adolescent en una festa particular quan els pares tornaven a casa i encenien els llums.

Al cap d'uns quants segons, entrava al bany ensopegant i forfollejant amb la balda abans de deixar-me caure a terra, al costat de la banyera.

El bany era molt bonic. Tot d'esmalt i crom, marbre i miralls. Vaig guaitar al voltant com si somiés, desitjant que em pogués permetre tan sols el sabó de mans, sense pensar en aquelles tovalloles suaus i toves, apilades curosament als prestatges encastats. Déu meu, donaria la vida per un bany com aquest, pensava, quan el pom de la porta va començar a girar a poc a poc.

L'Adam va treure el cap per la porta.

—Puc entrar? —va dir.

Jo tenia els ulls esbatanats.

—No —vaig xiuxiuejar sense pensar, mentre m'arreglava el vestit—. És clar que no.

—Si us plau —va insistir—. Només quatre paraules. Serà un minut.

—D'acord, però ràpid. La teva dona t'espera.

—En Guy l'ha calmat amb una copa.

Va entrar a poc a poc i va tancar la porta. No estava segura de si m'havia d'aixecar, però, si he de ser sincera, estava molt beguda. No tenia força a les cames, no podia aguantar-me dreta.

—Què passa? —li vaig preguntar.

—L'odio —va dir en to inexpressiu, i no ho vaig poder evitar, vaig esclafir a riure. Em vaig haver de posar la mà a la boca per parar.

—No fa riure —va dir—. De debò que l'odio, cony!

—Sí que en fa —vaig dir, encara rient, i vaig afegir—: Em sap greu, em sap greu, ara paro.

Es va agenollar, massa a prop meu perquè el pogués enfocar. Jo movia el cap endarrere i endavant, intentant veure'l clar. «Em sap greu», vaig tornar a dir, i sense avisar-me va prémer els seus llavis sobre els meus.

—Para! —li vaig dir escandalitzada—. No ho pots fer.

—Deixa'm..., si us plau.

—Sóc casada.

—Jo també.

—Sí, però...

Em va besar més fort, i jo estava massa aclaparada per aturar-lo. Jo no el besava a ell, però tampoc no l'apartava. Estava com paralitzada. Paralitzada i confosa. Era com si estigués mirant aquella escena que es representava en algun lloc d'aquell espai. Com si jo no hi prengués part.

Aleshores va parar i em va mirar.

—Estic molt, molt trompa —vaig dir, impotent, i em va fer callar posant-me un dit sobre els llavis.

—Ets preciosa.

Jo volia dir: «No ho sóc, sóc barata». Però no ho vaig dir. M'agradava sentir aquelles paraules, encara que sabia que no les deia de debò. En comptes d'això vaig preguntar:

—I la teva dona? -I ell va brandar el cap, com si la seva relació fos una causa perduda.

—Ja l'has vista, ja has vist com és —va respondre—. S'ha posat amb tu perquè no podia suportar no ser el centre d'atenció.

—S'ha posat amb mi perquè pensa que sóc estúpida. I té raó. Sóc estúpida en comparació amb les dones com ella.

Em va tornar a besar, xiuxiuejant:

—Estàs molt equivocada.

I aquesta és la part de la qual més m'avergonyeixo. És la part, quan hi penso, que més odio. Odio la dona que vaig ser en aquell moment.

Perquè el vaig deixar fer.

Vaig deixar que em fes petons. Que m'apugés el vestit i m'abaixes les calces i les mitges fins als turmells. I podria mentir i dir que va ser perquè la seva dona m'havia fet sentir com una inútil i una merda, i que l'odiava per això. I seria veritat, però no va ser l'única raó. En realitat va ser perquè havia mirat en Joe, ben borratxo en un racó, com un ximple, i havia mirat l'Adam i en Guy, eloqüents i encisadors, i no em podia creure que l'Adam em volgués. Que em volgués i s'arrisqués que el

descobrissin. Era intel·ligent, divertit i atractiu, i redéu, tenia diners. Ell era tot allò que jo mai no he tingut a l'abast. Les coses que mai a la vida no podré tenir.

Abans no me'n vaig adonar, ja el tenia clavat dins meu, i jo bleixava. Tot plegat va ser provocatiu, emocionant i desesperat. En acabat, quan vaig obrir els ulls, amb una angoixa dolça, hi havia una cara que espiava per la porta. Em mirava. Ens mirava.

Un instant després havia desaparegut.

9

Gairebé són les onze del matí. He trucat al refugi d'animals per dir que no hi arribaré fins... De fet, no els dic cap hora en concret. La porta del meu despatx estarà tancada i avui no es faran adopcions d'animals.

Jo he de donar de baixa els animals que són adoptats. Primer visito les cases per comprovar que no enviem els nostres gats i gossos a un cau infernal. I tinc una norma personal: si ja ens has tornat un gos més d'una vegada, no te'n pots emportar cap més. M'és igual que les teves circumstàncies personals hagin canviat. M'és igual que ara tinguis més temps, que et sàpiga molt de greu haver renunciat a l'última mascota. Dues faltes i te n'has d'anar a una altra banda.

En Joe deixa una tassa de te sobre la tauleta de nit i em fa un petó ràpid a la part de dalt del cap. M'assec i m'atanso la tassa als llavis, però les mans em tremolen massa per poder fer un glop.

Ara mateix han trucat per avisar que un agent de policia ens vindrà a veure aviat perquè li expliquem el que sabem. He protestat. He dit a en Joe que nosaltres no en sabíem res; no faríem més servei sortint a buscar la Lucinda?

Però en Joe m'ha acaronat la cara tot dient: «Han de parlar amb nosaltres. No t'amoïnis, no serà pas tan horrible». Com sempre, ell sabia què s'amagava darrere les meves paraules. Sabia que en realitat jo volia dir: «No em pregunteu per culpar-me'n. No me'n culpeu una altra vegada».

—Vinga —diu en Joe—. Val més que baixis. No voldran parlar amb tu estant al llit.

Baixem a la cuina, sona el timbre.

En Joe va a obrir de seguida, i sento una veu de dona.

—Senyor Kallisto? Hola, sóc la detectiu Aspinall.

En Joe murmura alguna cosa i un instant després la detectiu entra a la cuina. De seguida té tots tres gossos al voltant de les cames, ensumant-la i anant d'un costat a l'altre. Estic a punt de disculpar-

me, però abans no pugui fer-los marxar, diu:

—No passa res. No em molesten, els gossos.

En Joe li diu que ha posat aigua a bullir i li pregunta si li ve de gust una infusió. Ella accepta. Te fort amb un terròs i mig de sucre.

—Com ho porta? —em pregunta, perquè per la cara que faig veu que estic enfonsada. Ploro fins i tot abans d'adonar-me'n—. M'han dit que el senyor i la senyora Riverty es pensaven que la seva filla passava la nit a casa seva. És correcte?

Assenteixo amb tristesa, m'assec i faig un gest perquè ella faci el mateix. Damunt la taula de pi raspallat encara hi ha escampades les restes de l'esmorzar: grans de sucre i marques circulars de gots i tasses. Poso el colze sobre una cosa enganxosa i l'aparto de seguida.

—És culpa meva —li dic, i ella no respon res. Ni «Això pot passar a qualsevol» ni «Intenti no ser tan dura amb vostè mateixa». Res del que jo segurament diria a algú que estigués a la meva situació.

És una dona cepada, d'aspecte rodanxó, que du parca i sabates planes. Quan es treu l'abric, però, m'adono que és el pit, el que la fa semblar molt més grossa del que és en realitat. Porta els cabells negres recollits en una cua de cavall al clatell, però uns quants flocs li baixen cap a la cara. Diria que té la meva edat, si fa no fa, uns trenta-set anys. No porta anell de casada.

En Joe li allarga el te.

—Em quedo? —pregunta—. O bé vol parlar amb cada un per separat?

Ni l'un ni l'altre no hem tingut contacte amb la policia abans, i en Joe està que tremola.

—Quedi's —li diu ella amablement. Treu un bloc de notes i passa unes quantes pàgines.

—La Kate no està gens bé —li dic.

—Com calia esperar.

—Han hagut d'avisar un metge. És per això que ens n'hem anat. Per això hem decidit que era millor... —M'interrompo. Ara sóc jo la que tremola. Li explico coses que no li cal saber. Intento fer-li entendre per què no som allà, fent alguna cosa per ajudar.

Canvio de tema, li pregunto si ha estat ella qui ha entrevistat la família abans de mi.

—Ha vist la Kate? —pregunto.

La detectiu Aspinall es posa a escriure al bloc de notes mentre respon:

—He vist el senyor i la senyora Riverty aquest matí —diu sense aixecar els ulls—. Després he anat a l'institut de Windermere per parlar amb els professors i determinar fins a quina hora va ser-hi la Lucinda. Ara reconstruïm els seus moviments just abans que desaparegués.

—La meva filla també hi estudia —balbucejo—. Hi ha parlat? Es diu Sally, m'ha dit que la policia havia de...

—Un company meu interroga els alumnes.

Em sento com si ho fes tot malament. Vull semblar sensible i competent, i no parlar com una dona ximple que només està pendent de coses que no vénen a tomb.

—D'acord, comencem —diu, aixecant els ulls.

M'imagino que voldrà repassar els fets d'ahir, suposo que voldrà hores exactes, plans, trucades per telèfon i missatges que he enviat per mòbil. M'imagino que necessitarà tenir tots els detalls, així que quan pregunta: «Quina mena de mare diria que és la Kate?», al primer moment no sé què dir.

—Disculpi? —quequejo—. No l'entenc.

—La Kate —repeteix—. Quina mena de mare diria que és?

—La millor —dic sense dubtar-ho—. És la millor mena de mare.

Recordo els problemes de salut que ha tingut en Fergus, el fill de set anys.

—El seu fill ha estat mig malalt d'ençà que la coneixem —li dic—. Té algun problema als ulls que no li saben curar. I així com jo estaria atribolada, no me'n sortiria i patiria per tot, la Kate convertia els viatges a Londres per visitar els especialistes en una aventura. Aconseguia que a en Fergus li fessin il·lusió.

Recordo que la Kate deixava que en Fergus es disfressés de superheroi, de cavaller o de guerrer. Preparava mapes, jocs i recerques que havien de dur a terme tots dos al tren. No l'he sentit queixar-se ni una sola vegada pel trasbals, i mai no ha actuat com si allò fos una càrrega.

Miro la detectiu Aspinall.

—La Kate és el tipus de mare que una voldria ser, la que voldria tenir.

—I el senyor Riverty? —pregunta—. També diria que és un pare dedicat?

—És clar.

M'aguanta la mirada abans de passar una altra pàgina del bloc de notes.

Dono un cop d'ull a en Joe i ell alça les celles. Pensa el mateix que jo, que la detectiu potser té alguna sospita pel que fa a en Guy, cosa que és absurda.

En Guy no el conec tan bé... A banda d'aquella vegada que vam anar a sopar a casa seva, nosaltres no som dels que fan vida social «com a parella». Ja sabeu de quin tipus parlo, quan els homes s'ajunten i parlen del que sigui que parlen els homes i les dones s'estan dretes a la cuina queixant-se que els marits no fan gran cosa a casa. En Joe i jo tendim a tenir cadascú els seus amics. Jo veig la Kate en reunions socials i a l'escola, però en Joe i en Guy mai no surten a fer una cervesa plegats. Ara que hi penso, no sé per què. Sento una fiblada d'enuig, per bé que no sé exactament per què.

—Coneix gaire el senyor Riverty? —inquireix la detectiu.

—Fins a quin punt coneixem ningú? —responc, i m'adono a l'acte que no he de filosofar. Ella no diu res, sinó que espera que jo respongui la pregunta com cal.

—No gaire —dic—, però prou per tenir-li la mida presa, si és el que vol saber.

—Tan sols intentem tenir una imatge d'ells com a família, ara com ara.

—No pensen pas que ell hi estigui implicat, oi? —dic, i immediatament en Joe em reprèn.

—Lisa! —m'etziba en to sever.

—Què? És el que fa la policia, no? Primer investiguen la família.

La detectiu Aspinall guaita en Joe i després a mi. Enraona a poc a poc, mesurant les paraules.

—Cada any desapareix un gran nombre de nens —diu—. La majoria s'han escapat, així que hem d'esbrinar com més aviat millor si el menor tenia algun motiu per desaparèixer per voluntat pròpia. És per això que estudiem les relacions dins la família... És important coneixe'n la dinàmica abans de començar.

—Així, el que vol saber és si crec que en Guy podria ser responsable de la fugida de la Lucinda?

Ella inclina el cap cap a un costat lleument, com si volgués dir: «Podria ser».

—De cap manera —assevero.

—Com en pot estar tan segura si, tal com diu, no el coneix bé?

—Perquè conec la Kate i... —M'aturo, dubtant si dir el que vull dir—. No sé com expressar-ho, així que ho deixaré anar a raig... Posem per cas que en Guy tingués alguna raresa que fes sentir incòmodes els seus fills... Doncs la Kate ho tallaria a l'acte. La Kate vigila els seus fills constantment, està al cas de tot, sap tots els noms dels companys de classe d'en Fergus, coneix totes les famílies de les amigues de la Lucinda, sap on viuen i què fan. Per a ella, la seva feina és saber-ho. No li passa res per alt. Els fills són la seva vida. Ells són el primer de tot.

—Entesos —diu l'agent Aspinall, i pren un glop de te. Assenteix de cara a en Joe—: És bo.

—Em té ben ensenyat —diu ell, somrient.

—Tornem a ahir, doncs —diu la detectiu—. Era normal que les nenes dormissin fora entre setmana?

—Sí —contesto—. Són molt amigues... —M'aturo. De fet, no és normal. Confosa, em giro cap a en Joe—. Ja ho havíem fet abans, Joe? Que la Lucinda es quedés entre setmana?

—No ho sé pas —diu, arronsant les espatlles—. Ve molt sovint, però no puc dir que m'hi hagi fixat gaire.

Esguardo la detectiu de fit a fit, dubtant.

—No ho sé.

—Qui ho va proposar? —pregunta—. Ho recorden?

—Sí. La Sally. Va dir que havien de fer un treball juntes, ella i la Lucinda. Alguna cosa en grup, crec. La Kate ho deu saber. En fi, la Sally va preguntar si la Lucinda es podia quedar a dormir a casa per poder treballar juntes. De fet, no en vaig fer gaire cas, perquè, com diu en Joe, la Lucinda ve molt sovint a casa.

—I com havien d'anar a l'escola l'endemà al matí? —em pregunta—. La senyora Riverty donava per fet que vostè les hi portaria?

—Què? Ah, no. Totes dues agafen el microbús que recull tota la canalla de Troutbeck i els porta a l'escola cada matí.

—De quina empresa és?

—Taxis South Lake —dic, i ella ho anota—. Li puc preguntar una cosa?

—Endavant.

—Quan va desaparèixer la Lucinda? Va arribar a entrar a l'escola? O ja fa vint-i-quatre hores que ha desaparegut?

—Estem gairebé segurs que va desaparèixer en acabar les classes. Van passar llista en començar l'última classe i el seu nom està marcat com a present. Però ara ho comprovem amb els mateixos alumnes. Diria que era normal que la senyora Riverty es posés en contacte amb la seva filla durant la nit que passava fora de casa seva?

—Coneixent-la diria que sí.

Potser la Kate havia trucat a la Lucinda i ella no li havia contestat? A ella li passava sovint amb la Sally. Les primeres vegades que passa ens enfilem per les parets, però, com segur que fan la majoria dels pares d'adolescents, amb el temps ho deixem córrer.

Les coses de què vull parlar amb la Sally me les penso amb molta cura, i aquesta qüestió la vaig deixar de banda fa temps, segurament si fa no fa quan vaig renunciar a renyar-la per no endreçar l'habitació.

—La Kate va enviar un missatge de text a la Lucinda, però ella no l'hi va respondre —comenta la detectiu—. I jo em vaig preguntar si, com a mare, això em preocuparia prou per trucar. O per intentar posar-me en contacte amb els pares.

Hi vaig rumiar. Realment la detectiu Aspinall donava part de la culpa a la Kate per no insistir després d'enviar un missatge?

—De vegades la Sally s'ha quedat a dormir a casa de la Lucinda i no m'ha contestat els meus missatges de text. Les nenes tenen el cap a la lluna quan s'ho passen bé amb el que fan. Ja se sap com són.

Aparentment, la detectiu Aspinall no ho sap, perquè no fa cap gest per corroborar-ho.

—Però, si he de ser sincera, com que sé que està amb la Kate, mai no m'he preocupat gaire per ella si està a casa de la Lucinda. Potser si la Sally es quedés a casa d'algú altre, potser si estigués amb alguna amiga que no conegués tant, potser llavors sí que trucaria als pares i preguntaria per ella.

Això sembla que satisfà la detectiu, perquè deixa aquesta línia de preguntes i passa a demanar-me quina mena de nena és la Lucinda. Podria ser que amagués res als pares? Quan em sembla que hem acabat, pregunto allò que he volgut saber des que ha entrat:

—Vostè què creu que li ha passat?

—És impossible dir-ho —replica.

—Però si ho hagués de dir... Si hagués de denominar-ho d'alguna manera, diria que la Lucinda...

—Ara mateix estem explorant totes les possibilitats...

Assenteixo. Una gran part de mi desitjava sentir dir a la detectiu que creia que la Lucinda s'havia escapat. Així la meva sensació de culpa no seria tan absoluta. Però, òbviament, la Lucinda no se n'ha anat per voluntat pròpia. Per què dimoni ho hauria de fer?

—Una última cosa —afegeix la detectiu Aspinall com de passada, quan està a punt d'aixecar-se—. Necessitarem una relació dels llocs on van ser, tots dos..., des d'ahir al voltant de les tres de la tarda.

—Així, doncs, Charles —diu l'agent immobiliària mirant-lo i parpellejant—, vol veure finques com aquesta? Finques que donin al llac? O li interessa qualsevol finca?

—Si pot ser, m'estimaria més alguna cosa amb accés al llac. De fet, m'agradaria tenir un cobert per a barques..., però suposo que si em sortís una finca adient, em conformaria amb el que fos...

—És clar —diu ella, assentint—, encara que estic segura que us encantarà aquesta... És excepcional.

Ell es queda una mica enrere mentre ella obre la porta principal i desactiva l'alarma. No hi ha ningú a dins, per tant, dedueix ell. Una vegada és al vestíbul, l'agent se li gira de cara somrient, esperant exclamacions d'admiració. Espera que ell enraoni entusiasmat dels revestiments de roure i dels elements originals. Com si ella hagués pres part en la construcció de la casa.

—Impressionant —diu per acontentar-la, però no ho pensa de debò. Qui sigui el propietari de la casa no té gens de gust. La catifa de les escales és barata, i el vidre gravat instal·lat dins del porxo, vulgar.

—Permeti'm que li ensenyi la cuina —comenta—. És fantàstica.

Les seves sabates de taló d'agulla es mouen ràpides sobre el terra de parquet. Ell l'observa caminar i veu que la vora de la faldilla li penja. Se n'ha escapat un fil negre de cotó que li serpenteja cap al tou de la cama.

—És una estança meravellosa, plena de llum —diu—. Un espai perfecte per a la família, oi?

Ell ni tan sols es molesta a fer-hi un comentari. Se sent com si estigués en un d'aquells programes de reubicació tan molestos en què les dones afirmen que la cuina és el «cor de la llar». La mena de dones que volen un «espai útil on puguem estar tots junts», i els seus fills adolescents les miren com si allò fos el pitjor del món.

L'agent se'n va cap a una paret de vidrieres, al fons de la zona de menjador.

—On viu vostè ara? —li pregunta.

—A Grasmere.

—Ah? És que no em sonava el seu cognom, així que he suposat que era de fora.

L'agent no té gens de traça per intentar esbrinar si realment es pot permetre aquella casa. Li somriu, esperant que ell li ampliï la informació, però no ho fa.

Ell l'examina: tota aquella carn tova i flàccida embotida dins del que se suposa que ha de passar per un vestit professional. Guaita el rostre d'aquesta dona i veuràs la seva vida. Se la imagina sortint de casa corrents al matí, ficant-se un pastisset Mr. Kipling a la boca, fingint que no porta les calces del dia abans, ficant-se al cotxe, que està ple d'engrunes de patates fregides i sobres de tota mena.

Tornen a la cuina, ella passa la mà pel taulell de granit rosa.

—En quin àmbit de negoci treballa? —pregunta l'agent amb aire despreocupat. Abans de contestar, ell observa que l'anell de casada que du a la mà esquerra se li clava a la carn.

—Tinc propietats comercials, hotels —diu.

—Oh! —fa ella, més animada—. Quins?

—En aquest moment m'estimo més no dir-ho, perquè tinc pensat de vendre, i no vull que passi a ser de domini públic. En general, als clients no els agrada la idea d'allotjar-se en un hotel que està en venda.

—Li asseguro que jo mai no parlaria dels negocis d'un client fora...

—Però encara no sóc un client de debò, oi? —objecta somrient, en to afable.

—Un possible client, doncs.

De sobte, ella l'esguarda des de sota les pestanyes tota coqueta, com una nena.

—Busca un altre hotel per invertir?

—En realitat tinc la intenció de deixar el negoci dels hotels. És massa esclau. No trobo directors eficients, i també hi ha el problema del gran públic britànic... No, estic pensant de provar un negoci per internet. Importar articles que ja es venen bé als Estats Units.

Ella assenteix tota seriosa, i ell, no pas per primera vegada al dia, es queda admirat de fins a quin punt la gent es creu el que li dius. Realment volen creure, encara que per dins dubtin clamorosament. Ara s'ho passa bé i abaixa una mica la guàrdia.

—Té alguna propietat per vendre? —pregunta ella.

Ell gira el cap.

—Q... què? —quequeja.

—Una casa? La té llogada, o és que té alguna cosa per vendre abans de traslladar-se?

Per què no s'ha preparat per respondre a això? Per què no ha buscat algunes adreces abans de venir?

Branda el cap i mira cap a una altra banda. Li comencen a picar els palmells.

—Puc donar-hi un cop d'ull? —Se'n va cap als dossiers sobre la casa que ella ha portat.

—Oh —diu—, no en té cap d'aquests? Em sap greu, em pensava que ja els havia vist.

Ella se li atansa i deixa el dossier obert sobre el taulell. Quan la té més a prop, li sent un lleu tuf i li ve una arcada.

A la sala hi ha escalfor i, quan ella s'inclina endavant, la jaqueta se li obre una mica i deixa anar una pudor acre de suor rància, bronzejador artificial i mal alè amb fortor de tabac.

Què collons es pensa que fa, atansant-se-li tant?

S'aparta una mica, i ara els palmells li couen amb rabior. És una sensació profunda que se li estén per sota la pell. Intenta recular un pas, però ella no se n'adona. Ella passa el seu índex gros, que té una taca d'esmalt a prop de la cutícula, pel text. Tot d'una es posa a parlar a una velocitat vertiginosa sobre arrendaments de propietats, canonades d'aigua i drenatge privat. A ell li roda el cap i gairebé no pot parlar perquè aquella dona fastigosa absorbeix tot l'oxigen.

S'empassa saliva.

—Si us plau, aparti's.

—Com diu?

—Que s'aparti.

Ella s'aparta, ofesa.

—Passa res? Li asseguro que el preu d'aquesta casa és molt competitiu. Si mira altres finques de la vora del llac veurà que hi ha molt poca diferència entre...

Ell té la mà aixecada, indicant-li que pari. Acluca els ulls i agafa una sola alenada llarga.

—Gràcies —diu— però aquí ja he acabat. —I se'n va cap a la porta.

Abans no hi arriba, però, ella enraona, diu una cosa que el fa aturar.

—No es pot permetre aquesta casa. —Ell es gira i intenta entendre el que li ha dit—. M'ha fet perdre el temps —continua ella—. Coi!, com si no tingués prou feina. —Prem la barra i el mira de dalt a baix amb menyspreu.

Malauradament, allò no li deixa cap més alternativa.

Avança cap a ella, alça un braç enrere i tanca el puny. No li resulta gens agradable fer-ho; la violència no li surt de manera natural, però quan li clava el cop al mig de la cara, pica tan fort que la dona cau enrere a més de tres passes d'on era. Va a parar al costat de la nevera americana.

Està massa astorada per fer cap soroll, i potser no podria ni que volgués, perquè el nas se li ha esclafat a la cara. La seva boca grotesca està tan plena de sang que potser s'ofegarà amb els seus propis líquids.

Alça les mans cap a la cara, esgarrifada, ennuegant-se amb les seves pròpies secrecions, que li baixen cap al coll.

—No ets la persona adient per a aquesta feina —diu ell en to resignat, brandant el cap, i se'n va, amb la mà ensangonada ficada ben endins de la butxaca de la jaqueta.

Miro el rellotge. Només és un quart i cinc d'una. Em sento com si hagués viscut una eternitat només en un matí. En Joe s'ha afegit a la recerca. Els veïns de la zona s'han organitzat en tres colles. Una a Troutbeck, per pentinar els camps entre l'escola i la casa de la Kate. Són uns quants quilòmetres quadrats, però van amb quads, com els que fan servir els pastors per guardar els ramats a la muntanya. La segona cobreix els camps del voltant de l'escola, pistes d'esports i la zona boscosa que va des de l'escola fins a la vora del llac Windermere. I l'última buscarà entre l'escola i el poble de Windermere. Molts alumnes hi tornen caminant en sortir de l'escola, i passen per Greggs, la cooperativa o la biblioteca (si no tenen banda ampla a casa). És poc més de dos quilòmetres, i pensen que la Lucinda podria haver anat en aquella direcció, si és que havia decidit escapar-se.

Però jo sé que tot és debades.

La Lucinda no ha desaparegut per anar a Windermere. Se l'han emportat a algun lloc i l'han violada. Igual que la Molly Rigg.

Penso en la Lucinda i se'm regiren els budells. Ella no s'hauria escapat ni hauria fet patir d'aquesta manera els seus pares. Ni en un milió d'anys. La Sally sovint es queixa que la Lucinda sigui tan fleuma. Li molesta que mai no la renyin, que mai no vagi a classe sense haver fet els deures, que sempre guanyi el premi a l'uniforme més net i polit.

La Lucinda mai no se n'aniria per voluntat pròpia. Mai.

Tot d'un plegat m'envaeix el pànic i necessito tenir els meus fills on els pugui veure. Corro escales avall amb el cor desbocat i busco frenèticament les claus del cotxe. He d'anar a buscar els nens i tenir-los a casa amb mi. Segurs, en un lloc on ningú no els pugui tocar. A la merda l'escola; haurien de ser aquí.

Aparto papers, guants, gorres i factures per pagar que hi ha sobre el moble del costat de la porta principal. Al final les trobo a la butxaca de l'abric i, quan surto a fora i veig que el cotxe no hi és, recordo que encara el tinc davant de l'escola d'en Sam d'ençà que en Joe m'hi ha recollit aquest matí.

Em sento impotent per uns instants. Torno a entrar i truco a la meva mare. És l'únic que se m'acut.

El telèfon truca, i ella contesta.

Hi ha un silenci mentre ella fa una pipada llarga i profunda al cigarret abans de parlar: «Sí?», diu, i després tus.

—Sóc jo. —Com ja m'esperava, se m'esquerda la veu.

Ja sap el que ha passat. És un poble petit i les notícies volen. La mare va a netejar el NatWest Bank al matí, abans no obrin, i d'allà va directament a una de les altres feines que cobra en negre. Podria netejar tres cases menys a la setmana si no fumés dos paquets al dia. Quan la renyo, em respon que és el seu únic plaer, i que sense el tabac no pot fer de ventre. Així que no li estic gaire al damunt amb això.

Li parlo de la necessitat que tinc de portar els nens a casa, de la por que em fa que algú me'ls prengui, i em diu amb fermesa:

—Lisa, deixa els nens a l'escola. No els farà cap bé estar a casa amb tu. No pas en l'estat en què et trobes. A més a més, ningú no te'ls prendrà, avui. No pas ara que tothom està alerta.

Sempre ha tingut mà per als moments de crisi. Suposo que per força, atès que érem la segona família del meu pare, la seva «altra» família. Ell vivia a Wigton, al nord del comtat, i el vèiem cada tres o quatre setmanes. Vivíem gairebé com pobres. La mare feia feines a hores per arriba a final de mes, ja que el pare li donava els pocs diners que li sobraven. L'home tenia quatre fills més a Wigton que havia de mantenir, i no teníem gran cosa per anar tirant.

Aquell hivern va ser rigorós, i una colla de canalla de la urbanització havíem fet una pista per a trineu a la vorera de davant de casa nostra. Llavors ningú no tenia trineu, només safates del te i bosses de plàstic. Recordo que un nen va portar un matalàs inflable.

Fèiem cua per baixar per la pista quan un cotxe va girar a poc a poc a la cantonada i va venir cap a nosaltres. Era un taxi, un d'aquells Rovers enormes, un de tres litres i mig, que semblava un tanc. Es

va aturar al nostre costat i en va sortir una dona.

Anava ben vestida. Una dona elegant. Duia un abric de llana de color camell, amb una agulla amb un camafeu a la solapa, i portava els cabells recollits curosament en un monyo al capdamunt del cap. També duia una bossa de mà de xarol, en forma de trapezi, del tipus preferit de la Maggie Thatcher i la reina, i quan va posar els ulls en la purrialla menuda que tenia al davant, ens va deixar a tots esmaperduts.

—Qui de vosaltres és el bord d'en Harold? —va etzibar.

Alguns dels nens més grans van deixar anar rialletes pel mot que havia emprat. Es referia a mi, és clar. Jo no estava segura de què significava *bord* exactament, però ja m'havien tractat de borda abans, i sabia que no era res de bo.

Com que ningú no va dir res, va passar per entremig de nosaltres, caminant per damunt de la neu en direcció a la porta de casa nostra. La mare li va obrir la porta i la va fer passar.

Llavors es va posar a nevar. Unes volves grosses com taronges petites, i com que jo només portava un anorac prim, dels que posaries a un nen un dia de pluja al juny, vaig entrar a casa.

La dona estava asseguda al cantell del sofà de la sala d'estar —l'única estança, a banda del bany, que estava una mica escalfada—, i quan vaig entrar es va posar dreta d'un bot, alhora que ajuntava les mans.

—Lisa! M'alegro molt de coneixe't —va dir tota contenta.

Vaig mirar la mare buscant alguna indicació, però semblava que estava tan desconcertada amb aquella dona com jo.

—Sóc la dona del teu papa —va dir, encara somrient. Adreçant-se a la mare, va afegir—: Hauríem de prendre un te, Marion. Per què no prepares un te mentre dono els regals a la nena?

La mare hi va accedir i se'n va anar a la cuina. Un moment després recordo haver sentit la porta del darrere que es tancava de cop; era ella, que s'esquitllava a casa d'algun veí per demanar llet, sucre, te o tasses... El que fos que ens faltés aquell dia. La dona del papa va ficar la mà a la bossa i en va treure dos paquets de caramels de fruita i una rajola gran de xocolata amb menta.

Llavors, mentre jo estava tranquil·lament asseguda, menjant davant del foc, va tornar a ficar la mà dins la bossa i en va treure un cúter, el va brandar un parell de vegades amb un gest afectat i va dir:

—Lisa, vull que ho expliquis tot al teu pare, sens falta.

Jo vaig fer que sí amb el cap molt seriosa, pensant que es referia als caramels, ja que no sabia per a què era el cúter.

Aleshores va fer una cosa impensable. Amb molta cura, es va arremangar totes dues mànigues de l'abric de color de camell fins als colzes, deixant a la vista una braços molt blancs, i es va començar a fer uns talls fondos als canells.

Jo estava massa espantada per moure'm, i quan la mare va tornar per preguntar-li com volia el te, la dona del meu pare ja havia caigut de costat al sofà, i la sang li cobria el genoll com una flassada.

—Vés amb la veïna —va ser l'únic que va dir la mare, ben serena, breument. Després va afegir, com si no s'adrecés a ningú en particular—: Ja li vaig dir que passaria això. Sabia que això acabaria així.

No vam tornar a veure el pare mai més. Quan passàvem un tràngol, la mare ho solucionava sola. I ho feia igual com m'ha tractat a mi ara, d'una manera clara, sense fer escarafalls ni muntar un drama.

—Què he de fer? —li pregunto amb veu d'histèrica, sentint fiblades al cap.

—A què et refereixes? Ja t'he dit que deixis els nens a l'escola.

—Amb la Kate. He de fer alguna cosa. No em puc quedar de braços plegats, pararé boja.

—En Joe ha anat a buscar-la —diu—. Què més pots fer?

—Li he dit que la buscaria.

Fa una altra pipada llarga.

—Doncs has fet el ruc, dient-ho. Per què carai l'hi has promès?

—Perquè ella m'ha dit «busca-la». Què havia de fer jo, dir que no?

—Així val més que comencis.

—No tinc el cotxe.

—Tens cames, oi? —diu—. Doncs camina.

Surto amb la idea vaga d'anar pels voltants de la vall on viu la Kate per buscar la nena. És un pla una mica indefinit i no tinc gaires esperances de trobar-hi res. Però tal com he dit a la mare, no em puc quedar asseguda sense fer res.

Calculo que trigaré uns vint-i-cinc minuts a travessar la vall i arribar a casa de la Kate. Em poso les botes de trekking perquè les altres botes de goma tenen la sola gastada, i m'abrigo tant com puc, però de manera que em pugui moure bé. Si en aquest moment no estigués tan atribolada pel que m'espera, se'm faria estrany sortir a caminar sense els tres gossos. Em sento com si els traís, sortint a passejar sola.

Rellisco un parell de vegades quan arribo a la carretera principal. L'asfalt està llis i lluent com un vidre. El sol, encara baix, il·lumina els cristalls de gel del ferm de la carretera i els fa brillar. La meva ombra s'estén llargaruda davant meu. Faig uns sis metres d'alçada i tinc el cap de la mida d'una pilota de tenis.

Ahir, més o menys a aquesta hora, és quan va desaparèixer la Lucinda, i m'adono que penso si devia anar prou abrigada per al fred que fa. La major part de dies m'he de barallar amb la Sally i en James perquè es posin l'abric per anar a l'escola. «Ningú no porta abric», protesten, de la mateixa manera que ara en James es nega a portar res de Gap, «Gay and Proud», mama, això és el que significa.

—No vol dir això —el contradic, però ell ja surt de recules de l'habitació; la meva opinió no compta.

Ara té dotze anys, però ja veig quina mena d'adolescent serà. A casa, s'ha acostumat a esquitllar-se d'on sigui per evitar les converses. Si entro a la cuina, el sento pujar l'escala sense fer soroll. Recordo la por que vaig tenir just abans que nasqués, la certesa que em paralitzava que era impossible que estimés aquest segon fill de la mateixa manera que estimava la Sally. Com dimoni podia generar un amor tan intens dues vegades? I llavors va arribar ell. I va arribar l'amor. Ni tan sols m'ho vaig haver de proposar. Ara m'escarrasso per transmetre-li aquest amor, però ell s'escapoleix. Ara mateix no el necessita, ni a mi tampoc.

Els meus pensaments tornen amb la Lucinda, em pregunto si ahir devia sortir sense abric. A aquestes temperatures no sobrevius una nit. El temps habitual del Districte dels Llacs és suau i, tret que facis alguna ximpleria en particular, com pujar al Great Gable o a l'Scafell amb xancletes, segurament no et mors si passes una nit al ras. No et mors de fred.

Però amb aquest temps que fa, sí. La nit passada, sí.

De cop i volta m'imagino la Lucinda morta al peu d'una paret de pedra, llençada, rebutjada. Nua de cintura en amunt, com aquella altra nena.

Però a diferència de la Molly Rigg, la Lucinda és morta. Ha decidit matar aquesta nena abans de llançar-la fora del cotxe i anar-se'n.

Ara sóc a l'obaga de la vall i em dirigeixo cap a la casa de la Kate i en Guy, que és a l'altra banda, intentant treure'm aquelles imatges del cap. Aquí fa més fred, i malgrat que el dia és net i clar, aquest costat és més ombrívol. Inquietant.

La imaginació em juga males passades. No paro de veure rajos de color enmig del blanc. No paro de girar el cap quan sento les gralles als arbres, pensant que veuré la Lucinda allà dalt, somriuré i la saludaré amb la mà.

Al final de la carretera trenco a l'esquerra i de seguida sento un soroll. Enrenou i xivarri. Apresso el pas carretera amunt i al revolt següent veig d'on ve.

Hi ha furgonetes. Cotxes. Periodistes. Veig càmeres i antenes parabòliques damunt dels vehicles. Al voltant de la casa de la Kate, la carretera està gairebé tallada.

Déu meu, penso, l'han trobada! I arrenco a córrer.

Però no.

No han trobat res. La Kate i en Guy fan una roda de premsa davant de casa seva, al costat de la gran porta vermella.

Parla en Guy; ell fa la roda de premsa. És el qui dóna la informació i la Kate s'està al seu costat, callada. Té aquella expressió a la cara. D'angoixa. Com si ella també hagués desaparegut. No hi ha vida, darrere d'aquells ulls, ni moviment, ni tan sols un tic nerviós als músculs de la cara. Està buida.

Em quedo enrere per no cridar l'atenció. L'Alexa em veu i em mira irada, enrabiada perquè sóc allà.

En Guy no para d'enraonar, però no sento el que diu. Mou ràpid la boca, com si fes un reportatge en directe, gesticula i assenyala en direcció al fons de la vall. Com si allò pogués donar una idea als

periodistes que l'envolten d'on pot ser la seva filla. En acabat mira la cara de la seva dona i s'atura, incapaç de continuar.

És el pitjor que he hagut de veure mai.

Pitjor que mirar com el veterinari sacrifica un gos maltractat, perquè és més caritatiu matar-lo que mantenir-lo viu. Pitjor que mirar com la dona del meu pare es tallava els canells davant meu.

No hi ha res tan dolorós com perdre un fill. Res en absolut.

Volta pels passadissos fent veure que tafaneja, com fa tothom aquí. Mata el temps a la botiga de bricolatge. No s'acaba de decidir: dubta de si passarà més desapercebut comprant els articles que necessita ara o si es pot arriscar a comprar-los a la ferreteria de Windermere.

Totes dues botigues tenen inconvenients. Aquí, les càmeres. Allà, els dependents, tan tafaners i xerraires.

En una ciutat no tindria aquest problema. A ningú no li importa una merda per a què necessites els rotlles de plàstic si vius a Newcastle o a Liverpool.

Fa un tomb per fora fent veure que compara la mida de les saques de grava ornamental mentre es decideix. No vol rondar gaire estona per un mateix lloc perquè la gent s'hi fixa.

I té una admiradora.

El segueix una pèl-roja d'aspecte trist que du una jaqueta texana i botes de taló d'agulla. De moment ha posat sosa càustica, eliminador de floridura i un paquet de sis bosses de tela per tapar mobles al carretó. Ell sospita que la dona no necessita cap d'aquells articles, i sent la temptació de quedar-se al costat de la grava una mica més. Tan sols per veure com s'ho fa per aixecar un sac de trenta quilos de còdols.

Se'n torna a dins i pren la decisió de repartir la compra entre les dues botigues. Els productes de neteja els agafarà aquí, i les teles protectores, a la zona de magatzem del constructor. Ara mateix ha recordat que als empleats d'allà no els interessa gens el que compres.

Repassa la llista mentalment. Lleixiu. Tela. Bosses negres. També podria comprar una galleda i una baieta per fer la feina més ràpid.

A la seva dona li agraden les baietes Vileda. Diu que el terra s'eixuga més de pressa que no amb les baietes de tela d'abans, així que segurament val més que n'agafi una d'aquestes.

11

La Kate em veu al costat de la carretera i em mira fixament, inexpressiva. Estic a punt de girar cua i tornar-me'n per on he vingut, perquè de seguida és evident que he comès un error. Ha estat una estupidesa deixar-me veure aquí.

Tenia la vaga idea que si em veien buscant, si veien fins a quin punt vull arreglar les coses, d'alguna manera això els podria ajudar a perdonar-me.

Estúpida. Sóc estúpida i egocèntrica. Ara em fa vergonya haver vingut.

Em giro per anar-me'n, faig unes quantes passes i sento: «Disculpi!».

Una dona ve cap a mi. Al primer moment em moc en direcció a ella, però llavors veig que és periodista. Va vestida impecable, és evident que no és de la premsa local... Ha de ser d'algun mitjà nacional per anar vestida d'aquesta manera: abric de caixmir blau marí i pentinat i maquillatge perfectes.

—Coneix la família? —em pregunta.

—Sóc una amiga.

—Què ens pot dir de la nena desapareguda? Quina mena de nena era?

—És —la corregeixo mirant-la de fit a fit—. Vol dir quina mena de nena és.

—És clar. Disculpi'm —diu enèrgicament—. Vostè coneix bé la família Riverty?

Assenteixo, però em sento molt violenta. No hauria de parlar amb aquesta dona, faig una ullada a la casa i veig que la Kate i en Guy tornen a ser a dins.

—Em sap greu —li dic, intentant marxar—, però me n'he d'anar, de debò.

—Si us plau, només un moment, no l'entretindré gaire. —Té una mirada d'allò més amable. És fingida? No ho sé—. No l'entretindré més del necessari, però els mitjans tenen un paper crucial a

l'hora de trobar nens desapareguts. Podem transmetre la informació al públic en un instant. Això pot fer la diferència entre que la nena aparegui viva i...

No acaba la frase. No cal. Sap que ja em té a la butxaca.

—Què vol saber? —pregunto.

A l'instant es treu una gravadora de la bossa.

—Digui'm com es diu i lletregi-ho, també, si us plau.

Jo lletrejo K-A-L-L-I-S-T-O i llavors veig la Kate a la finestra de la sala d'estar.

—Em sap greu —dic—. No estic segura de fer el correcte.

La cara de la periodista s'endureix a l'acte.

—Entesos, però si més no ens pot confirmar una cosa? —No espera la resposta—. És veritat que la Lucinda Riverty té un xicot més gran que ella? Molt més gran. Ens ho pot confirmar?

—Què? —dic, astorada—. No!

—No en sentit que no de debò? O no perquè no ens ho pot confirmar, perquè no ho sap?

Dic alguna cosa quequejant en sentit que no és veritat, però, si he de ser sincera, estic desconcertada. D'on ho ha tret? Qui explica a la premsa aquestes coses?

La miro sense perdre els estreps, perquè de cop i volta estic enfadada.

—Vostè ha vist alguna fotografia de la Lucinda?

—Sí, una de l'escola. De fet, ens aniria bé tenir-ne una altra.

—Doncs si ha vist una fotografia d'ella, ja sap que no és el tipus de nena disbauxada, com vostè la vol presentar...

—Jo no he suggerit ni remotament que fos disbauxada.

—I tant que sí. La Lucinda volta amb un xicot molt més gran que ella. Vosaltres publiqueu merdes com aquesta i a la gent deixa d'importar-li que hagi desaparegut. Pensen: «Guaita, és evident que és d'aquesta mena de nenes. Segurament apareixerà morta».

Em vol interrompre per defensar la seva feina, però jo continuo.

—Això és el que feu els periodistes. Escriviu: «El senyor tal, que va ser víctima d'un assalt amb armes, a la seva casa de vuit-centes mil lliures». Això és el mateix. Dieu a la gent fins a quin punt han de sentir llàstima per les víctimes, en comptes d'informar i prou. Em feu fàstic.

—Així són les notícies, senyora... —S'interromp, i jo l'hi recordo, afegint «Kallisto».

—Ah sí! —Als seus llavis es dibuixa un somriure fugaç—. Per casualitat no és la mateixa senyora Kallisto que se suposava que cuidava la Lucinda Riverty en el moment que va desaparèixer, oi?

Em quedo glaçada, en silenci, i la miro enfurida.

—Això no és el que ha passat —dic per fi—. No ha anat així. —Però ella ja m'ha atansat la gravadora digital als llavis.

—I si vostè mateixa m'explica, amb les seves pròpies paraules, què ha passat exactament?

Dono un cop d'ull a la casa de la Kate. Ella encara és allà, a la finestra de la sala d'estar, i em fa senyals perquè hi vagi.

Em giro cap a la periodista. Sé que sóc culpable. Sé que la desaparició de la Lucinda és culpa meva. Però ho he de dir en veu alta a aquesta dona? Ho he de dir en veu alta a tot el país i deixar que em jutgin, després que aquest escurçó m'hagi posat paraules que no he dit a la boca? No ho puc fer. És el que fa el covard, però no em veig amb cor de dir res.

—Senyora Kallisto? —m'acuita, i a falta d'uns mots intel·ligents i mordaços, l'engego al carall i me'n vaig cap a la casa.

La Kate està dreta al vestíbul quan hi entro. Al primer moment dubto. Nota la meva aprensió i m'abraça. La noto tan menuda sota la roba que penso: quan ha passat?, quan s'ha quedat tan prima, sense que me n'hagi adonat?

—Què t'ha dit la periodista? —em pregunta.

—Res —dic, neguitosa—. Volia saber si et coneixia. Li he dit que sí, però que no podia respondre les seves preguntes.

—L'estava observant.

—És molt seriosa. Suposo que ho has de ser per sobreviure en aquest món. —No explico a la Kate el que m'ha dit la periodista—. Han arribat de seguida —dic—, la premsa.

—És per l'altra nena —replica la Kate—. La Lucinda és la segona que desapareix.

Faig una veu fluixa i tremolosa. Vull preguntar a la Kate com estan, però no tinc esma de fer-ho perquè és una pregunta gens oportuna. Perquè ja se sap que no estan bé. Ja se sap que aguanten al caire, arrapant-se amb dits i ungles per no enfonsar-se.

Em mira com si sentís el que penso, i diu:

—Estic molt espantada, Lisa. Molt.

En sentir-la se'm trenca el cor.

—Ja ho sé —li dic amb un fil de veu—, ja ho sé.

—On és?

—La trobaran.

Es frega la cara amb les mans. Està esgotada. Anem a la cuina. Sento un fru-fru somort de passes que indiquen que hi ha gent al pis de sobre, però en comparació amb una estona abans, la casa està eixordadorament silenciosa. Tothom deu ser fora, buscant.

Ens asseiem a la barra de la cuina. Hi ha una galeria enorme adossada a la part del darrere de la casa, que omple la cuina d'una llum blanca que ve del jardí cobert de neu.

Des d'on estic asseguda veig la caseta dels nens al jardí. Està pintada de coloraines perquè sembli la caseta de llaminadures d'en Hansel i la Gretel. La Sally i la Lucinda es passaven dies sencers allà fora quan tenien nou o deu anys. S'inventaven clubs i codis secrets i feien el que solen fer les nenes a aquesta edat. Ara allò sembla dolorosament llunyà.

—Sé que sona estúpid —diu la Kate fluix—, però mai no m'havia imaginat que això em passaria a mi. Mai no m'havia pensat que jo seria la dona que surt a les notícies. Sempre he pensat que d'alguna manera estava protegida. Sempre havia pensat que no hi estava exposada. —Intenta somriure—. Que beneita que era, de debò!

Té els ulls molt vermells, i la pell gairebé transparent.

—Kate, em sap molt greu. No sé com dir-te el greu que em sap.

—Para de dir això, Lisa —diu, agafant-me les mans—. Si us plau. Ja ho has dit abans. No és culpa teva. No és culpa de ningú. Jo també me n'hauria d'haver assegurat; si ho anem a mirar, tots en tenim una part de culpa.

—No sé com ho pots fer, això —dic, brandant el cap, impressionada de debò per com s'enfronta a la situació i pel que diu—. No sé com pots posar tant de seny. Realment et sents així?

—De què serviria? —diu amb suavitat—. Ara no tinc forces per enrabiar-me. Només vull que torni a casa.

—És clar que sí.

Em mira, i l'ombra fosca que li cobreix la cara s'alça durant un segon.

—Saps què? —diu—. Crec de debò que tornarà. Crec que tornarà a casa. Ara estic en un moment en què m'és igual el que li hagi passat mentre torni a casa. Superarem el que sigui; la qüestió és que sigui viva.

Faig tot el que puc per posar el que espero que sigui una expressió positiva. Intento reflectir: «Sí, i tant que sí, la Lucinda tornarà a casa». Però no sé si ho aconsegueixo, perquè en el fons no ho crec. Com ho puc creure, quan he vist família rere família passant aquest tràngol a les notícies? Esquinçats per la pena quan troben el seu fill mort.

M'aixeco i abraço la Kate una altra vegada.

—On és en Fergus? —li pregunto.

—A dalt, amb l'Alexa.

—Com està?

—Sap que ha passat alguna cosa horrible, sap que la Lucinda no hi és, però no n'entén les conseqüències. No té ni idea del perill que corre, i no l'hi hem volgut explicar.

—És clar.

—I la Sally? —em pregunta.

És típic de la Kate preocupar-se pels meus fills en un moment com aquest.

—Està molt trasbalsada, però no he tornat a parlar amb ella des d'aquest matí. He intentat trucar-li. La policia era a l'escola prenent-los declaració, i no n'he sabut res més des de llavors. Se sent culpable, com et pots imaginar.

—Com és que no va anar a l'escola, ahir?

—Tenia mal de panxa..., res de greu. Jo no em vaig poder quedar a casa amb ella perquè tenia massa coses pendents a la feina, així que...

—M'hauries d'haver trucat —diu la Kate—. Jo hauria estat al cas d'ella... —Llavors s'interromp.

Perquè totes dues pensem el mateix.

Tant de bo li hagués trucat.

Es fa un silenci durant uns moments mentre totes dues considerem els «si hagués...» i els «tan sols que hagués...», i de sobte m'estremeixo quan sento passes que vénen del pis de dalt.

La Kate nota que m'angoixo:

—Només va al lavabo. No baixa cap aquí.

Es refereix a l'Alexa, per descomptat, i jo deixo anar una alenada d'aire lentament.

—Em sap greu que t'hagi esbroncat d'aquella manera, abans. Ella és així. Quan culpa algú, vull dir.

Desvio la mirada. Sempre ho faig quan l'Alexa és el tema de conversa.

—Tenia raó de donar-me'n les culpes —xiuxiuejo, però tot d'un plegat la Kate té el cap a una altra banda. Mira darrere meu, al racó de l'estança, i se li han entelat els ulls.

12

La detectiu Joanne Aspinall puja les escales del consultori del metge. Són les 5:40 de la tarda.

Nena desapareguda número dos, primer dia, i la pressió augmenta. Estava a punt d'anul·lar la cita. Es volia quedar a la comissaria per seguir treballant. Però el seu cap li ha dit que avui no continuarien la investigació. Ha enviat la Joanne a casa i li ha encarregat que de camí passés a veure els Riverty. «Explica'ls que fem tot el que podem. Aplega més detalls i parla amb la premsa, si cal».

En Guy Riverty havia estat fora amb els grups de recerca, i de la Kate en tenia cura la seva germana. La Joanne no s'hi havia quedat gaire estona.

Els detectius normalment treballen en hores d'oficina, de nou a cinc; només es queden fins tard si el cas ho justifica. De vegades la Joanne trobava a faltar els torns d'una agent de policia: li encarregaven més missions quan treballava de nit. Veu el seu reflex a les portes de vidre del capdamunt de les escales i es toca els cabells un moment. Se li han escapat quasi tots de la cua. Ni es recorda de l'última vegada que es va tallar els cabells com cal.

La sala d'espera és plena i l'instint li fa acotar el cap. Procura passar desapercebuda a Windermere. Sap que no ha d'esbombar el fet que és del Departament d'Investigació Criminal.

Darrerament ha llegit alguna cosa sobre «fer la policia més visible». Algun assessor carallot del govern suggereix que, a causa de les retallades, cal treure el màxim profit dels agents de policia. Cal promoure una major percepció de la presència policial: agents fent la ronda i coses així.

La idea era que els agents de policia anessin i tornessin de la feina vestits amb l'uniforme. La Joanne havia esclafit a riure en llegir-ho. Entres i surts de casa uniformat i l'endemà ja et comencen a llançar ous a la finestra i a rebentar-te els pneumàtics. I això en una zona bona.

La Joanne tecleja les seves dades en un trasto informatitzat que hi ha a la paret, el qual informa el personal de la consulta que ja has arribat. La gent gran no el fa servir mai, així que de vegades et

pots saltar una mica de la cua mentre els vells esperen que la recepcionista els atengui. S'asseu al costat d'una dona gran que somriu, i que li diu: «La vacuna contra la grip?». La Joanne diu que sí. Només perquè és més fàcil.

A la consulta hi ha una farmàcia, cosa que la Joanne creu que és una idea genial. Ara ja no cal conduir mentre plou a bots i barrals, amb la recepta a la mà, sense trobar res obert a partir de les cinc de la tarda. Aquesta farmàcia té el mateix horari que els metges, de manera que amb un sol viatge ho enllesteixes tot.

La Joanne mira de reüll *Món d'interiors* —la seva tia Jackie en diu «món d'inferiors»—, però la deixa de banda i opta pel número de desembre de *Les tasques de la llar*. No passa gaire, això de trobar un número actual aquí, pensa, i llegeix per sobre diferents maneres d'animar un sopar de Nadal: Per què no provar l'oca? I el pollastre de Guinea? Els seus ulls es posen en una terrina de salmó (apta per a diabètics), però els seus pensaments mai no s'aparten gaire de la nena desapareguda.

Al principi, quan la Joanne va entrar al Departament d'Investigació Criminal, li costava combinar la vida personal amb la feina. Ella no era com els detectius de la televisió, que mai no desconnecten, que beuen molt o s'encaren amb el seu cap i perden la família per culpa del cos de policia.

El problema de la Joanne era més subtil. Es va adonar que tenia un fort sentiment de culpa tan bon punt els seus pensaments es desviaven a una altra cosa, tan bon punt tornava als afers mundans de la vida quotidiana.

Si no pensava en el cas que tenia entre mans, li feia l'efecte que feia mal fet, que hauria de pensar-hi.

Ara ja hi estava més avesada. Ho portava millor. Ara ho comparava amb el procés creatiu de què parlen els artistes. Quan altres coses li criden l'atenció, el seu subconscient treballa de valent pel seu compte, desxifrant coses, resolent problemes.

Havia comprovat que si deixava divagar la ment, si la deixava relaxar-se, les idees i les respostes apareixien inesperadament, com cons de trànsit. Tan aviat no hi eren com tot d'una n'hi havia pertot arreu on mirava.

Sent el timbre que avisa que ja pot passar el pacient següent, i apareix el seu cognom. La dona gran que té al costat sembla una mica preocupada perquè la Joanne passa abans que ella, però la Joanne no es molesta a explicar-li que en realitat no té la grip.

Està nerviosa perquè s'haurà de despullar. No és una gata maula, ni tan sols tímida, tan sols és que no li agrada la cara que fa la persona per a qui es despulla.

Truca una vegada abans d'entrar, i el doctor Ravenscroft, el seu metge de capçalera d'ençà que era petita, la saluda:

—Joanne! M'alegro de veure't. Seu, si us plau. Com et trobes avui?

—Bé, gràcies.

—I com està la teva tia? Fa temps que no l'he vista.

—Com sempre... Per alguna cosa li diuen Jackie la Boja.

Ell riu per sota el nas.

—Encara viu amb tu? —pregunta.

—Em sembla que no me la trauré mai del damunt.

—I tu? —pregunta somrient amb un aire compassiu—. Encara et dediques a combatre el crim?

—Ho intento.

—Fantàstic. Fantàstic. —Comença a teclejar per buscar la meva fitxa—. Vejam, en què et puc ajudar?

—Em voldria fer una reducció de pit.

—No és que en sigui gaire partidari, jo —mussita distret, sense aixecar els ulls, i la Joanne no sap ben bé què li ha de dir—. Et fa mal la part de dalt de l'esquena o et surten granellades?

—Em fa força mal l'esquena —respon—. No és continu, però quan m'agafa, és molt fort. El que em dóna més problemes, però, és això. —Es passa la mà pel coll i l'espatlla.

—El trapezi —diu ell—. Aquesta zona se't posa tensa, oi?

La Joanne se la prem amb el polze.

—Gairebé es posa dur. Sempre hi tinc les marques de les tires dels sostenidors.

Es fica la mà sota la brusa i estira la cinta enfora, traient-la del solc que ha fet en el múscul. Sent un alleujament temporal mentre es frega la pell ràpidament. Posa l'índex dins la marca que ha deixat la cinta; fa un dit de fondo. Es nota molt calenta al tacte.

—T'afecta a la feina?

—De vegades.

La Joanne no li vol explicar de quina manera. En el fons no vol que sàpiga que no pot córrer sense sentir-se humiliada ni pot fer un interrogatori sense sentir-se avergonyida. Ha fet mans i mànigues per plantar cara a les coses del passat i no deixar que s'interposessin en el seu camí, però ara que s'atansa als quaranta no li resulta tan fàcil arronsar les espatlles i no fer-ne cas quan es riuen d'ella.

El doctor Ravenscroft assenteix amb aire greu.

—Ja saps que no podràs donar el pit.

—Ni tan sols tinc xicot..., així que donar el pit no és una prioritat per a mi, que diguem.

—Però algun dia potser ho serà —diu ell, amb un to de sobte animat—. Se't presenta un xicot maco, et roba el cor...

La Joanne el mira sense dir res.

—Mai no diguis mai! —diu—. Una noia bonica com tu segur que té un noi esperant-la en algun lloc, a punt per portar-te a casa i convertir-te en la seva dona...

—Però i què en faig de l'unicorn? —diu la Joanne en to inexpressiu.

La Joanne aconsegueix el volant per anar a visitar-se amb un cirurgià plàstic.

En sortir del despatx del doctor Ravenscroft passa per davant de l'especialista en flebotomia, per davant de la sala on vacunen la gent gran contra la grip, per l'armari de la neteja i torna a passar per la sala d'espera principal. Està a punt de sortir per les portes de doble vidre quan sent alguna cosa que la fa aturar.

—Vostè paga les receptes? —pregunta l'auxiliar de farmàcia a un home.

—Sí —és la resposta. I tot seguit—: Oh, de fet no. Aquesta no la pago... És per a un nen..., ho veu?

—Ah, i tant —diu l'auxiliar en to de disculpa—. Ara l'hi porto, només és un moment.

És en Guy..., en Guy Riverty, el que espera una recepta. Què hi fa, aquí? No se suposa que hauria d'estar amb els grups de recerca?

El primer que li ve al cap a la Joanne és que deu haver vingut a buscar alguna cosa per a la Kate. Alguna cosa per calmar-li els nervis, per fer-la adormir. Però de fet ha dit que era per a un nen. Són receptes gratuïtes. Estan exemptes de pagament.

La Joanne decideix esperar-se dins el cotxe.

Hi entra. L'indicador de la temperatura marca set sota zero. Engega el motor perquè s'encengui la calefacció i a l'acte sona la música a tot volum. Una cançó del CD d'en Michael Bublé de la tieta Jackie que escoltava abans. «Cregut de merda», murmura la Joanne, i apaga la música.

Encén els llums curts perquè des de fora no la vegin tant i es recorda d'una cosa que li ha dit la Lisa Kallisto avui mateix. Ha dit que el fill de la Kate tenia problemes de salut. «Ha estat mig malalt d'ençà que som amigues», això li ha dit, si fa no fa, i la Joanne decideix que aquest és el motiu pel qual en Guy és allà.

Així que ho deixa córrer. En Guy deu haver-hi anat a buscar una recepta per al seu fill, pensa; llavors embraga i posa el cotxe en marxa. Mentre avança a poc a poc, però, veu sortir en Guy Riverty. Es nota que té pressa.

És normal, pensa.

En Guy mira furtivament al seu voltant.

La seva filla ha desaparegut, rumia la Joanne.

Se'n va amb l'Audi Q7 V12 —un cotxe de cent mil lliures— amb els llums apagats.

Bé, està distret.

Però quan és al capdamunt del carrer, en comptes de girar a l'esquerra, cap a casa, tomba a la dreta.

És una mica estrany, pensa la Joanne, de manera que el segueix.

La Joanne es queda força enrere. Manté una distància prudencial amb en Guy Riverty. Si reduís la velocitat i se li atansés massa, ell la veuria pel retrovisor. Té una matrícula personalitzada —GR 658—, i aquell Audi enorme, d'un blanc lluent, porta més llums que una carrossa de la desfilada de Reis. Si tinguessis entre mans alguna cosa una mica tèrbola, seria l'últim cotxe que agafaries. És dels més cridaners que hi ha.

Travessen el poble de Bowness. Als mesos d'estiu és el lloc més concorregut del parc nacional, però ara, en aquestes setmanes mortes de mig desembre, no hi ha ningú. Les botigues són tancades. La Joanne recorda que l'any anterior van intentar tenir obert fins a les set en aquesta època, just abans de Nadal. «Compreu fins tard!», anunciaven. Però enguany ningú no s'havia molestat a fer-ho. Ara no hi ha diners. Tothom està pelat.

La Joanne veu que en Guy aparca just davant de la botiga de vins i licors econòmics, ella també s'atura, a uns vint metres d'ell. En Guy surt del cotxe, entra a la botiga i en torna a sortir al cap d'un minut, encenent el que sembla un cigar Café Crème. Puja al cotxe, arrenca sense donar un cop d'ull al retrovisor i de poc que no xoca amb un Peugeot 206 vell, després va carretera avall, embalat.

Han escampat sal a la carretera, però, tot i això, corre massa. Fins i tot per a ella, en Guy condueix massa ràpid. La carretera és estreta i els cotxes aparquen al costat esquerre, unes condicions en què no hi ha gens de marge d'error.

Però la Joanne ho pot perdonar. Si t'han raptat la filla, se't permet una certa llibertat d'acció.

En Guy s'atansa a la minirotonda, i allà hauria de girar a la dreta. Si torna a casa, ha de trencar a la dreta.

No hi trenca. Es dirigeix al llac, i tot d'una sembla com si s'hagués adonat que el segueixen, perquè gira ràpidament a l'esquerra, cap a la carretera de Brantfell.

—Hosti —xiuxiueja la Joanne.

La carretera de Brantfell puja molt. Deu tenir un pendent de trenta graus i no hi deuen haver escampat sal. No és una carretera pròpiament dita, només va a unes cases, així que no és prioritària. En Guy Riverty ha desaparegut de la vista en cosa de segons, i la Joanne no aconsegueix que el Mondeo pugi ni tan sols el primer tram.

Pitja l'accelerador a fons, però els pneumàtics llisquen sobre el terra. Hi ha un home gran que la mira. Té un terrier patterdale negre, també vell, tremolant als seus peus. El vell sacseja el cap de cara a ella, i tot seguit traça un cercle amb el dit, indicant-li que giri cua, que no arribarà a Brantfell.

—Sí, d'acord, d'acord —articula amb els llavis, enutjada.

Què els agafa, als vells?

De vegades es paren a mirar com aparca en paral·lel al carrer on viu i branden el cap com si consideressin que l'espai on intenta aparcar és massa petit. Mai no veus una dona que faci això. Mai no et para cap dona per dir-te que has estat a punt de donar un cop a alguna cosa, ni assumint la responsabilitat de fer-te senyals perquè avancis, ni dirigint-te com si pilotessis un coi d'avió. Les dones continuen caminant quan la Joanne intenta aparcar en un espai just; potser li fan una mirada de «val més que et toqui fer-ho a tu que no a mi», però mai no es paren a mirar.

La Joanne s'obliga a somriure a l'ancià, però el que vol és clavar un cop de puny al tauler. L'ha perdut. Ha perdut en Guy Riverty.

L'home s'acosta a la porta del conductor i li indica amb un gest que abaixi el vidre de la finestra.

—Està massa glaçat per pujar, maca.

Té el nas blau i els ulls blanquinosos, entelats.

—Em sembla que sí —replica la Joanne.

—Ho pot intentar per la carretera de Helm, jo deixaria el cotxe aquí. No m'hi arriscaria.

El terrier guaita la Joanne. El pèl del morro se li ha tornat gris, és pastat a l'Spit, el gos que surt a la televisió. La Joanne li somriu, li fa una mica de llàstima que el treguin a passejar amb aquest fred.

—El terra està molt glaçat —li diu l'home—. Jo he pogut baixar perquè porto això. —Aixeca un peu per ensenyar-li les soles de plàstic per a gel que porta sota les botes—. Són com els pneumàtics per a

neu, però per a sabates —diu tot cofoi.

La Joanne sap que no podrà pujar a peu amb les sabates de la feina. No són adients per caminar sobre gel.

—Viu dalt del turó? —inquireix la Joanne.

—Sí, a Belle Isle View. De fet, no hauria d'haver sortit. L'any passat em vaig trencar la tíbia quan va fer aquest temps, però en Terence es posa de mal humor si no surt a fer un tomb al vespre.

En Terence sembla que està a punt de caure mort a terra, pensa ella.

—Havia vist mai aquest Audi per aquí, abans? —li pregunta.

—El cotxe que ha pujat ara mateix?

—Sí.

—Em sembla que no. No viu aquí, això segur. Conec tota la gent que viu per aquí i ningú no té aquest cotxe. Hi ha un parell de Range Rovers, però. —Somriu en dir-ho—. Gent que no se'ls pot permetre, només per ostentar. Segur que tots desapareixeran aviat, quan se'ls acabin els calés. Tots són comprats a crèdit, sap?

—Com tot, no? —replica la Joanne—. Així que no recorda haver vist aquell cotxe abans?

Ell branda el cap fent que no. Després l'inclina cap a un costat i la mira, com desconcertat.

—Per què ho vol saber, ara que hi penso? És la seva dona, vostè?

—Només m'interessa saber-ho —respon la Joanne rient, i li dóna les gràcies.

Deixa baixar el cotxe enrere una mica abans d'intentar fer la volta, les rodes llisquen en girar uns quants cops més del que voldria, però al final se'n surt.

Quan està a punt de posar-se en marxa una altra vegada, l'home comença a fer-li senyals des de la carretera.

Perfecte, uns quants consells més de conducció, pensa ella.

—Ara m'he recordat d'una cosa —crida el vell—. No havia vist aquest cotxe abans, però a ell sí que l'havia vist. Portava un altre cotxe cridaner, no sé quin, però recordo aquells cigars petits. Sempre en porta un a la boca, quan passa.

—Moltíssimes gràcies —li diu la Joanne cridant i nota que l'home s'alegra d'haver-la ajudat.

Li fa una salutació breu amb la mà i se'n va.

—Ets tu, Joanne, nena?

La Joanne entra per la porta del davant i sent el cop de calor. Se'n va de dret al termòstat i l'abaixa. La tieta Jackie li té el pis com un forn. Diu que no està mai calent. Però cada nit, tan bon punt han sopat totes dues, es queden adormides al sofà de tanta escalfor. Com un parell de turistes a Magaluf després de sopar tard i prendre una gerra de sangria.

Ja fa gairebé un any que la Jackie la Boja viu amb la Joanne, d'ençà que es va declarar en fallida. Al cap de poc, en Martin, el xicot de la Joanne des de feia tres anys, se'n va anar. Va decidir que no volia continuar la relació.

Els amics de la Joanne li van fer costat, li van dir malparit i la feien sortir perquè s'emborratxés —la cura habitual quan t'han trencat el cor—. Tots estaven segurs que el paio tenia algú altre, alguna meuca.

Però va resultar que no. Va resultar que no tenia ningú, i que continuava sol. La Joanne s'ho va haver d'empassar tota sola. No s'imaginava que hi pogués haver res pitjor que et deixin per una altra persona... Però i tant qui hi havia res pitjor! Es va sentir humiliada. Sobretot quan el veia per Windermere i li veia aquella expressió compungida, com si haver-la deixat d'aquella manera li fes mal físicament.

La Joanne s'havia acostumat a insultar-lo aixecant-li dos dits cada vegada que es trobaven. Era una rucada, però la feia sentir millor.

—Sí, sóc jo —crida la Jackie, traient-se les sabates.

La porta de la sala s'obre.

—Tens el sopar al forn —diu la Jackie, amb els braços plegats sobre el pit—. Com és que arribes tan tard? Fa una hora que t'espero.

—M'han entretingut.

La tieta Jackie fa riure, vestida amb l'uniforme. És cuidadora. Porta un vestit de color lila, mitges blanques i esclops blancs. I no és que pesi poc. L'any passat la Jackie va patir molt d'estrès i, com moltes dones, s'empassava els nervis acompanyant-los de qualsevol hidrat de carboni que trobés a la cuina.

—Has sentit això de la nena desapareguda? —li pregunta.

—Sí, he estat a casa seva, avui. En Ron Quigley i jo portem el cas.

La Jackie està repenjada a la porta de la sala. Té la cara ben vermella. Segurament ja s'ha pres un parell de Breezers Bacardi.

—Creus que la trobaran?

—Espero que sí —respon la Joanne, arronsant les espatlles—. Què hi ha per sopar?

—Peix arrebossat. És una mica sec. A la nevera hi ha salsa tàrtara. Ah, i he comprat uns vasets de nata i maduixes per postres.

—Quants te n'has menjat? —li pregunta la Joanne somrient.

—Dos. Però te n'he guardat un.

La Jackie segueix la Joanne cap a la cuina. És una casa adossada, al centre de Windermere. Dues a dalt, dues a baix i una prolongació per a la cuina al darrere.

—Ara mateix he vist els pares de la nena a les notícies. Com estaven quan hi has enraonat? —pregunta la Jackie.

—Enfonsats. Espantats. Ja t'ho pots imaginar. Es diuen Riverty..., els coneixes?

La Jackie fa que no amb el cap.

—Es pensaven que la nena anava a casa d'una amiga sortint de l'escola i que s'hi quedava a dormir, però l'altra nena no va anar a l'escola ahir i... En fi, un malentès. He anat a parlar amb la mare, la de la nena amb qui s'havia de quedar a dormir i...

—Com es diu? És d'aquí?

—Lisa Kallisto.

La cara de la Jackie cau avall i deixa escapar un sospir.

—Sí. Una dona molt maca. Porta el refugi d'animals. Hi vaig estar fa només un parell de dies per deixar-hi el gat d'una clienta que es va morir. Se me n'ha quedat uns quants, aquest darrer any. Bé, quan no he aconseguit que els parents se'ls emportin.

«Client» mai no sembla la paraula adient per referir-se a la gent amb qui tracta la Jackie. Son gent gran que viuen sols, gent que necessiten ajuda per llevar-se, vestir-se i perquè els buidin l'orinal.

Cada vegada que la Jackie menciona «un client», la Joanne se la imagina oferint assessorament jurídic o fent-los la declaració de la renda. No pas netejant culs i curant nafres a les cames. De vegades, tractar amb la Jackie pot ser difícil, però la Joanne sap que és bona en la seva feina. S'ocupa de les tasques més feixugues que els cuidadors joves no volen fer. Com ara pintar les ungles a les dones, trucar a la biblioteca per demanar audiollibres... i buscar una llar a les mascotes quan troba «un client» mort al llit.

—La Lisa Kallisto és molt pencaire —diu la Jackie—, és bona treballadora i una bona cuidadora, també. Deu estar desesperada si es pensa que ha estat culpa seva.

—Són amigues, ella i l'altra mare, bones amigues, em fa l'efecte.

La Jackie xucla aire entre les dents fent una mena de xiulet.

—És horrorós —diu—. Imagina-t'ho! Que desaparegui la filla d'una amiga per culpa teva. És molt mala sort, això.

Però la Joanne no s'imagina com deu ser, perquè ella no ha tingut fills. En voldria, però no té gaires esperances de tenir-ne. Sabia d'una dona del poble que havia pagat perquè la «inseminessin», tal com ella en deia, en una clínica privada de Cheshire.

—S'ha fet inseminar? —va fer la Jackie, desconcertada de debò, quan la Joanne l'hi va explicar—. Però per què no sortia a fotre un clau amb algú?

El fill de la Jackie treballava a l'estranger. A Dubai. Havia tocat el dos després de tot el daltabaix d'un any abans i ara amb prou feines trucava a la seva mare. La Joanne sabia que a la seva tia allò li dolia molt, però mai no n'hi parlava. Li feia massa vergonya el que havia passat.

La Joanne obre el forn i es posa el plat en una safata. Se la posarà sobre els genolls, i menjarà davant del televisor mentre mira *Emmerdale*. La Jackie ha anat a la nevera a treure el vi. Oficialment,

es limita a mitja ampolla per nit (per les calories), però la Joanne normalment veu que abans d'anar a dormir s'ha begut l'altra meitat sense ni adonar-se'n. La Jackie la mira.

—Creus que és el mateix pervertit que va segrestar aquella nena i la va deixar anar a Bowness? Penses que és el mateix paio?

—Treballem amb aquest supòsit, però aquell només va retenir la nena unes quantes hores... i després la va deixar anar.

—Per tant, aquesta nena ja hauria d'haver tornat a casa, oi? És el que vols dir?

14

És com si ens haguessin deixat caure en un altre món. Un món tan desconegut i inhòspit que no sabem com sobreviure-hi.

En Joe, els tres nens i jo estem asseguts al voltant de la taula de la cuina. Els dos petits, els nens, mengen a forquillades, a veure qui acaba abans, ja que el que enllesteix primer pot tornar a jugar amb la PlayStation. Noten l'ambient tens, i se'n volen escapar com més aviat millor.

La Sally i jo remenem el menjar al plat. No podem menjar. En Joe té gana, però no enraona. Ha estat buscant-la per fora tota la tarda, amb el fred, i d'aquí a una hora tornarà a sortir. Es trobaran a la sala del poble per continuar buscant la Lucinda tota la nit. Ara el grup de rescat de muntanya s'ha afegit a la cerca i porten gossos, els collies que fan servir per buscar cadàvers sota la neu i atrapats en barrancs. Recordo vagament haver posat diners en una capsa per a ells no fa gaire. Igual que tots els que estem en el món del voluntariat, han de lluitar per aconseguir recursos.

La Sally ha explicat una mica que la policia els ha pres declaració. Ha dit que l'agent amb qui ha parlat era agradable i s'ha sentit alleujada quan ha vist que només volia que li expliqués el que sabia. Em penso que s'esperava una esbroncada, que li'n donessin la culpa.

Intueixo que hi ha alguna cosa més, però. Noto que es guarda alguna cosa per a ella, i espero que en Joe se'n vagi de casa per deslligar-li la llengua. Així és com actuo amb la Sally. Tan bon punt li poso els ulls al damunt, sé si n'hi passa alguna. Però m'espero. N'he après. Potser preguntaré si li ha anat bé a l'escola. «Tens res per explicar, avui?», potser li diré, i ella respondrà que no. Però més tard, quan despari la taula després de prendre el te i estigui preparant els entrepans per a demà, vindrà. I després d'animar-la amb tacte, m'ho explicarà tot.

El que no he de fer si vull arribar al fons de les coses és jutjar els seus amics. Tan sols que digui una sola cosa que soni com una crítica envers ells, s'enfada i es tanca. Els és increïblement lleial. Així que

vaig amb peus de plom. I escolto.

Per sopar hem menjat porqueries, tots; pollastre arrebossat, patates fregides i mongetes seques. És el millor que he pogut arreplegar en aquestes circumstàncies. La Sally aboca les patates que s'ha deixat al plat als bols dels gossos. Veig que en treu dues d'un bol i les posa en un altre bol perquè quedin ben repartides. En Joe ha anat al darrere, al cobert de la llenya, a comprovar que tinguem prou llenya per a aquesta nit, i la Sally se'm gira.

—Mama...

—Hmm.

—Creus que la Lucinda se'n pot haver anat amb algú? Volent, vull dir.

«Vés amb compte», em dic. «Vigila amb el que dius.»

M'esforço per fer la mateixa veu:

—Per què ho dius?

—Només ho pensava, res més... Bé, no és una nena petita, així que devia ser difícil raptar-la.

Inclino el cap cap a un costat, com si estigués considerant el que ha dit, i no pensant el que realment penso, que és: «Saps alguna cosa? Digue-m'ho. Què saps?».

—Tens raó —dic—. Seria difícil emportar-se la Lucinda contra la seva voluntat a plena llum del dia, però crec que la cosa no hauria anat així. Crec que si algun home volia que la Lucinda entrés al seu cotxe, ho hauria fet d'una manera més subtil.

—Com ara?

—Bé, normalment el que passa és que les enganyen.

—Però la Lucinda no és estúpida. No pujaria a un cotxe si l'home li digués que coneix la seva mare o alguna cosa així.

Sé on vol anar a parar, perquè jo avisava els meus fills que no fessin cas d'això quan eren petits. Ara em ve al cap que a en Sam no li he parlat d'això des de fa temps. I els nens són més ingenus. No t'escolten quan els ho dius. Els ho has de recordar de tant en tant.

Els dius: «Encara que una persona et digui que coneix la mama, no hi vagis, d'acord? Ni que diguin: "Conec la teva mare, es diu Lisa, i m'ha demanat que avui et reculli a l'escola", tu mai, mai de la vida no te'n vagis amb ells. Busca una mestra, entesos?».

Et miren molt seriosos, i tu penses: «Si, l'hi ha entrat. Em sembla que ho ha entès».

I llavors els canvia la cara, els veus un espurneig als ulls, i salten amb: «D'acord, mama, perquè si entrés al cotxe li clavaria un cop! I un cop de puny! I el faria xocar. I després m'escaparia. Ell no m'atraparia mai perquè corro molt, molt ràpid i...».

I et cau l'ànima als peus. Perquè el teu fill fantasieja.

Deixo el que faig i m'encaro a la Sally.

—A una adolescent no l'ensarronen igual que a una criatura, Sal. Hi parlen, l'afalaguen... —Intento pensar com dir-ho perquè entengui el que vull dir—. Un home pot fer veure que l'atreu una noia perquè ella pensi «li agrado», i com que ell és més gran, i les adolescents sovint se senten insegures, es deixen enganyar. S'empassen el que els diuen.

No li explico que als segrestadors els agraden les adolescents de debò. Aquesta part no és inventada.

La Sally comença a assentir amb el cap.

—Ja ho entenc —diu fluix.

—T'estimo, Sal —li dic posant-li la mà sobre l'espatlla, i ella comença a parpellejar.

Aparta la mirada, i m'adono que intenta amagar les llàgrimes que li pugen als ulls.

—No passa res —faig—, és normal que pateixis.

Es veu molt jove i vulnerable, i em dol veure-la així. El seu món canvia tant que no el reconeix i...

—Mama, això és el que ha passat! —exclama de sobte—. La Lucinda... Hi havia un home que parlava amb ella a la carretera en sortir de l'escola. I..., bé, va dir que es trobaria amb ell.

—Per fer què? —dic, esglaiada.

—No ho sé!

M'assec, sense alè.

—Per què no ens ho has explicat? Per què ho has guardat en secret? Saps que no ho havies de fer. Per l'amor de Déu, Sally, que no has entès res del que t'he dit?

—Sí, però...

—Però què?

—La Lucinda no volia que ho sabés ningú. No volia que la seva mare...

—Déu meu, Sal, això és més important. És més important que guardar un secret. Ho entens, no?

Ara plora.

—No cridis —diu sanglotant.

—Què passa? —pregunta en Joe, que ha tornat a entrar.

—No diguis res —dic girant-me de cara a ell—, un moment. Queda't aquí.

S'atura en sec a mig fer una passa, clavat a terra. Porta el cubell gran de plàstic ple de llenya asclada; ni tan sols el deixa a terra.

—Què ha passat? —pregunta amb un fil de veu.

—La Lucinda es veia amb un home i la Sally ho sabia.

—Ho has explicat a la policia? —li pregunta.

—No —respon ella sacsejant el cap.

—Què? —crido—. Que no hi ets tota?

—No m'ho han preguntat! No m'han preguntat res d'això, i jo no volia sortir i dir-ho, perquè la seva mare no ho sap, i si em dóna la culpa a mi quan...?

—I què si te'n dóna la culpa? Sally, segurament és morta. Morta. Ho entens? A ningú no li importarà un rave, donar-te'n la culpa. Però ara sí que els importa.

—Prou —diu en Joe, i el miro enfurismada.

—No la protegeixis, Joe. Ho havia d'haver dit abans.

—De què hauria servit?

—Doncs per començar no hi hauria hagut tres colles d'homes buscant-la. Tu —dic assenyalant-lo amb un dit— no hauries estat perdent el temps buscant entre els matolls i al bosc a qui sap quants graus sota zero quan és evident que no la trobareu a prop d'aquí. —Acluco els ulls—. Hòstia! —faig—. Hòstia!

La Sally plora que fa llàstima, i sé que hauria de callar, però no em puc creure que hagi estat tan ximple de no dir-ne res. La miro amb duresa.

—Dóna'm el telèfon. Trucaré a la Kate.

En Joe deixa la llenya a terra.

—Espera't —diu.

—Per què? Ho ha de saber.

—Primer truca a la policia. Truca a aquella detectiu i parla amb ella, abans de res. Després ja trucaràs a la Kate.

Marco el número de la detectiu Aspinall i salta el contestador automàtic.

—Sóc la Lisa Kallisto. Si us plau, truqui'm de seguida que senti aquest missatge.

Llavors respiro fondo i guaito la Sally. No gosa mirar-me als ulls.

—Per què no ens ho has dit, Sal?

Aixeca i abaixa les espatlles dues vegades.

—Perquè les coses no són sempre com et penses que són —diu somicant—. Penses que tothom és com nosaltres, penses que tothom és com jo... I no ho són.

—No entenc què vols dir... Explica-m'ho.

Mira en Joe de reüll i es mossega el llavi.

—T'estimes més explicar-m'ho sense que hi sigui el papa?

Assenteix amb el cap.

Adreço a en Joe una ullada fugaç i ell arronsa les espatlles perquè no té cap més opció.

Se'n va, i dic:

—D'acord, endavant. M'ho pots explicar, no m'enfadaré. Em sap greu haver-me enrabiat abans. És per la frustració, res més. Jo també estic espantada, Sally. És per això que he perdut els estreps.

—Et penses que perquè no tinc un xicot, i cap de les meves amigues no en té, que a l'escola tothom és innocent. Però no ho són. De debò que no, mama.

—Filla, ja ho sé. No hi ha punt de comparació entre unes nenes de tretze anys i altres. Quan jo anava a l'escola també passava. Algunes tenien relacions sexuals, però la majoria no.

La Sally s'arronsa quan sent la paraula «sexual». Tot aquest darrer any he buscat una manera diferent de dir-ho, però tot em sona ridícul, així que estem encallades.

—Ens pressionen —diu amb veu de nas, després de mocar-se—. Els nois es riuen de nosaltres si no hem fet res, diuen que som... —S'atura, i en lloc de continuar diu—: Costa molt, mama. De vegades costa molt. Fan que sigui insuportable.

Els tràngols dels adolescents. Ningú no sap que difícil que és tot, sobretot la teva mare.

—No paren de molestar-nos. A la Lucinda li diuen frígida i nena de papà, i ella no ho suporta.

M'imagino per què els nois l'han agafat amb la Lucinda. De vegades fa la impressió que és una mica arrogant, que té aires de superioritat moral. I enraona diferent dels altres nens. En part és perquè la Kate la va fer anar a un col·legi privat, i en part és per en Guy. En Guy no és d'aquí, és del sud, i per això la Lucinda i en Fergus allarguen les vocals i tenen el seu mateix parlar, i la Kate sempre els ha animat a imitar-lo.

Explico a la Sally que aquests nois, aquests nois horribles i despietadament cruels —els *quillos*, com ella els anomena—, són els mateixos amb els quals se'n voldrà anar al llit d'aquí un any, i això que fan és la seva manera de cridar l'atenció. Però ella ho descarta rotundament, i em mira com dient: «Estàs boja?», i per tant ho deixem estar.

Agafo el telèfon i truco a la Kate.

Marco els números. La Sally està abatuda al meu costat. «Digue-li que em sap greu», em xiuxiueja, i jo faig que sí amb el cap. «És clar que l'hi diré.»

Però el telèfon no para de trucar.

—Com pot ser que ningú no agafi el telèfon a casa de la Kate? —crido a en Joe. Ell torna de la sala, i en entrar a la cuina arrossega rere seu fortor de petroli de les pastilles d'encendre el foc i olor de fum de llenya.

—Deixa que soni —diu—. Deuen estar parlant amb un grup de recerca o amb la policia.

Ho faig. Deixo que truqui trenta vegades. Després li truco al mòbil, i tampoc no contesta.

Ara ja fa prou temps que observa per escollir la que l'excita sense haver d'estudiar-les gaire estona. Gairebé és immediat.

La diferència entre unes i altres és impressionant, com si ni tan sols fossin de la mateixa espècie. Com races de gossos, suposa. Del tot diferents. Altes, baixes, grasses, primes i gairebé de totes les tonalitats.

És curiós com saps el que t'excita abans i tot de provar-ho. Ell en tenia una idea, però fins que no ho va provar, no va afinar les seves preferències. I qui sap? Potser les canviarà d'aquí a un temps. Potser provarà una d'aquelles nenes pàl·lides i camallargues, per canviar. A veure què se sent, en enfonsar-se entre la carn blanca, flonja i amb pell de gallina de les seves cuixes. A veure si és tan freda com sembla.

Però això serà més endavant. De moment ja ha triat, i si ha de ser sincer, ha estat increïblement fàcil. Com si ella l'hagués estat esperant. Com si volgués parlar amb ell i conèixer-lo. Al principi ella s'ha mostrat una mica reservada, però ell s'ho estimava més. Mai no li havien agradat les noies massa xerraires; la seva falta de tacte no l'atreia gens, i el seu llenguatge li resultava repugnant. Li produïen una sensació fètida, desagradable, que li feia venir ganes d'escapar-se, tornar a casa i ficar-se de dret a la dutxa.

A la feina trobava moltes dones així. Treballadores eventuals de més al sud que es pensaven que amb el que sortia de les seves boques immundes de Kerry Katona el tindrien de seguida sota les calces. Li feien fàstic. S'estaven al seu voltant parlant, repenjades en radiadors, mentre ell repassava la seva feina. «Em vaig a escalfar el cul!», deien rient, i ell havia de mirar a una altra banda.

La setmana anterior una se li havia insinuat. La Chelseigh de Crewe. Sí, realment es deia així. Anava a veure'l. Es començava a mossegar les ungles quan ell intentava llegir alguna cosa, i es fixava en les

vores de les ungles i en la pell inflada de les puntes dels dits, s'hi feia, sang, i hauria volgut clavar-li un cop de puny. Però no ho feia perquè, en primer lloc, l'hauria de tocar (cosa que no suportava) i, en segon lloc, no era propi d'ell perdre el control, tret que fos absolutament necessari. Ella li havia demanat que anés a veure una taca d'humitat a la seva habitació de la casa dels empleats, i quan el va tenir allà, es va asseure a l'únic llit que hi havia i li va fer preguntes, passant-se la llengua pel llavi inferior mentre parlava. Era com si la noia es pensés que ell li saltaria al damunt a l'instant. I com més poc cas li feia, més se li insinuava i més grollera i desvergonyida es tornava.

La Chelseigh li va dir que li agradava perquè era tímid. Quan va pronunciar la paraula «tímid» va separar els llavis amb un gest provocador. I va pensar en totes les dones famoses idiotes que feien aquella mateixa ganyota ridícula quan les fotografiaven. A què treia cap? Volien fer veure que sempre estaven a punt de fer una mamada de franc? Era patètic.

La Chelseigh va prendre el seu desinterès per timidesa. Perquè quan ell era on volia ser, i amb qui volia estar, no era tímid, sinó encantador.

L'únic que havia de fer era abaixar la finestra del cotxe, cridar-los l'atenció i...

15

Acotxo els nens al llit. Els nens comparteixen la mateixa habitació, i quan hi entro he d'esquivar l'escampada de coses del terra, que està ple de comandaments de la Wii, peces de Lego, DVD dels Simpson (sense l'estoig) i bosses de patates fregides. Als peus del llit d'en James hi ha una tovallola molla estesa.

—Bona nit, rei —li dic. No em deixa que li faci un petó.

—Bona nit, mama.

M'acoto i fico el llençol i la flassada d'en Sam sota el matalàs. Està estirat al llit, amb els ulls aclucats fort, i somriu ensenyant les genives, com sempre fa. Encara no li ha caigut cap dent. Té les dents de llet tan gastades que són diminutes.

—Mama —diu, sense obrir els ulls—, coneixes cap horari?

—Uns quants —li dic, i li faig un pessic i un petó a la galta. Encara té les galtes molsudes d'un nen petit; intenta apartar-se quan li faig un petó massa abrandat, massa fort.

Quan entro a l'habitació de la Sally la trobo estirada de costat al llit, vestida del tot. Té la cara molla de llàgrimes i una expressió desesperada.

—Vinga, Sal, t'has de ficar al llit.

Assenteix amb el cap, però no es belluga.

—Tinc por, mama —diu, i li responc que ja ho sé. L'abraço.

Quan s'ha calmat, baixo al pis de sota i torno a marcar el número de la Kate, però tampoc no contesta. Repasso mentalment la conversa d'aquesta tarda, intentant recordar si ha dit res que seria fora aquesta nit. I altra vegada em quedo admirada per la persona que és.

Com és possible no donar la culpa una mica a tothom en aquestes circumstàncies? D'on treu la força, no solament per deixar-me entrar a casa seva, sinó per alleujar-me dient que la desaparició de

la Lucinda no és culpa meva?

No és la primera vegada que la Kate m'ha obert el cor i m'ha demostrat fins a quin punt és comprensiva. No és la primera vegada que ha fet que els altres semblem més importants que ella.

Mai no hem parlat d'aquella nit, la Kate i jo. Mai no hem comentat que ella em va veure amb el seu cunyat, l'Adam, al terra del seu bany després d'aquell sopar.

Mai no ha tret el tema ni m'ha demanat explicacions.

I al començament jo tenia moltes ganes d'explicar-l'hi.

Al principi em pensava que em moriria, si no ho treia. Necessitava dir-li alguna cosa, donar-li una idea del que havia passat, de com havíem acabat en aquella situació. Però cada vegada que la trobava sola, jo en començava a parlar i ella defugia el tema. No hi ha una altra manera de dir-ho: va evitar cada un dels intents que vaig fer d'explicar el meu comportament.

De manera que amb el temps vaig deixar-ho córrer. Al cap d'uns mesos em vaig adonar que ni ella ni l'Adam no tenien cap intenció de treure el tema d'aquella nit, i vaig aprendre a tirar-hi terra al damunt, de la mateixa manera que feien ells. Vaig seguir l'exemple de la Kate, un exemple que em deia: «Deixa-ho córrer».

Però a diferència d'ells, jo no podia. La culpa i la vergonya afloraven dins meu una vegada i una altra.

En Joe sabia que alguna cosa no anava a l'hora, però es pensava que era perquè jo estava cansada. Vaig estar a punt de dir-l'hi moltes vegades. Però just quan ja no aguantava més i l'hi havia de confessar, a l'últim segon em feia enrere.

Vull pensar que és per la idea que trencar el nostre matrimoni seria massa dolorós, i suposo que en part és veritat. Però en realitat és perquè sóc covarda, una covada a qui la seva amiga ha tret d'un problema, perquè, per algun motiu, ha decidit no explicar-ho a ningú.

Al final, però, vaig comprendre que n'havia de parlar amb la Kate. Això va ser fa un any, si fa no fa. La Kate i jo érem al festival de natació, i no sé què ho va provocar, però tot d'un plegat no vaig poder aguantar-ho més.

A les grades hi havia molt rebombori. La Kate i jo estàvem envoltades de pares, i tots cridàvem animant els nostres fills de sis anys. Als nens, que eren a la vora de la piscina, amb les ulleres de natació posades, tots prims, se'ls posaven les cames blavoses del fred i l'aire humit.

Em vaig girar cap a la Kate.

—Per què no has parlat mai a l'Alexa del que va passar? —li vaig dir.

—De què?

—Ja ho saps —vaig dir furtivament—, aquella nit que en Joe i jo vam venir a sopar a casa teva i tu vas entrar al bany i ens vas veure a mi i a l'Adam. —El rostre de la Kate es va posar seriós, però va mantenir els ulls fixos a la piscina—. Cada vegada que he intentat parlar-ne, no m'has deixat. —Vaig abaixar la veu i vaig atansar-me-li a l'orella—. Què vas pensar de mi, Kate?

—Vaig pensar que et senties sola —tan sols va dir entre la cridòria.

—I prou?

Va inclinar el cap.

—I res més? És l'únic que vas pensar?

—Vaig pensar que la meva germana t'havia fet la guitza durant tot el sopar —va dir a contracor—, t'havia fet sentir insegura, i havia fet el mateix amb el seu marit... Així que, inevitablement, us vau consolar l'un a l'altre.

La vaig guaitar de fit a fit, sorpresa per la manera tan natural com parlava del que havia passat aquella nit.

—Per què no ens vas fer fora?

—Perquè no hauria suportat veure com cap dels dos destruïa el que teníeu..., només per una equivocació momentània. No hauria estat bé trencar dues famílies per una indiscreció, i sens dubte no era cosa meva provocar-ho. Si tu o l'Adam decidíeu que volíeu anar-vos-en, per voluntat pròpia, aleshores hauria estat cosa vostra. I tampoc no volia que ni l'un ni l'altre penséssiu que ho havíeu de fer per mi.

Es va tornar a girar cap als nedadors. «Gràcies», em vaig sentir dir, sense convicció. I no hem tornat a parlar d'aquell incident.

Ara dono un cop d'ull al rellotge i veig que ja passen de les nou. Agafo el telèfon i intento novament trucar a la Kate. Al final contesta, i em diu que ha hagut d'anar a Booths a comprar alguna cosa per sopar.

—A Booths? —li dic—. Has anat al supermercat? Aquest vespre?

—Sí, Lisa. Bé que hem de menjar.

—És clar —mussito a tall de resposta—. Et podia haver portat alguna cosa jo —dic, però sona com el gest patètic que és. La Kate no en fa cas, com si no la deixés a l'estacada en tot els sentits possibles. De tota manera, quan hi rumio, què li podia haver portat? Pollastre arrebossat? La Kate no alimentaria la seva família amb una porqueria així, es trobi en les circumstàncies que es trobi.

Deixo anar una alenada d'aire.

—Kate, t'has de preparar —dic amb compte, i com que ella no diu res, continuo dificultosament; vull enllestir-ho aviat—. Abans la Sally ens ha dit que pensa que és possible que la Lucinda se n'hagi anat amb algú. Algú més gran que ella. Un home.

Tampoc no diu res.

—Kate, em sents?

—Et sento —diu, i li noto ben clara la por a la veu.

—He trucat a la detectiu Aspinall, li he deixat un missatge explicant-li el que ha dit la Sally. M'imagino que ha intentat posar-se en contacte amb tu, també.

—Sí —és l'únic que diu.

M'imagino la Kate dreta al vestíbul preciós de casa seva, al costat de la tauleta del telèfon. Le fotografies familiars, les de la Lucinda i en Fergus, més grans a mesura que pugen les escales. La veig amb els ulls posats a les fotografies, sentint el que li dic, amb una sensació com si li arrenquessin les entranyes.

—Em sap molt de greu, Kate. Déu meu, com a família t'hem fallat d'una manera horrible. No et sé dir com em sento per tot això, i com voldria poder fer-hi alguna cosa.

Sento que la Kate respira fondo.

—Per què no ens ho ha dit abans, la Sally?

—Estava espantada. Tenia por que, si tu te n'assabentaves, tot seria encara pitjor. La Lucinda li havia fet prometre que no en diria res a ningú. Li sap molt greu, Kate. Li he fet una bona esbroncada, ja t'ho pots imaginar, però ara ja és tard.

—No siguis massa dura amb ella... Jo... Jo... crec que ho podria haver sabut.

—Sí? Com? —dic en to suau.

—No n'estic segura. Saps quan de vegades ho notes no saps com? Notes que alguna cosa no va bé, saps que tramen alguna cosa dolenta. Li vaig preguntar un parell de vegades si estava bé, però no li vaig poder treure res...

—No es pot, amb les nenes... Com més insisteixes, més es tanquen.

Hi està d'acord.

—Suposo que esperava que ella m'expliqués el que passava i... —La veu se li esquerda ara que ho reviu—. Déu meu...! La Lucinda i jo som la millor amiga l'una de l'altra, Lisa. No m'hauria d'haver esperat, oi? Si hagués estat en Fergus, l'hauria fet seure i l'hi hauria fet explicar. Déu meu! —torna a exclamar, plorant.

—Kate? Estàs sola? Vols que vingui amb tu?

—No —respon—. En Guy és a casa. No ha sortit a buscar-la una altra vegada. Se li fa massa dolorós. Li fa por trobar-la. Sé que ho pensa. De tota manera, l'Alexa tornarà aviat. Només ha anat a fer el sopar per a l'Adam i a posar els nens al llit. Vindrà a passar la nit. Sort hem tingut d'ella, amb en Fergus. Jo no hauria pogut estar per ell, avui, no pas amb tot això.

La Kate es queda callada i sento que agafa una alenada d'aire entretallada.

—Lisa? —diu.

—Sí, t'escolto.

—Ara penjaré. Necessito plorar, d'acord?

—D'acord —li dic, i es talla la línia.

M'eixugo la cara amb les mans i faig una ullada a l'habitació. Dos dels gossos estan adormits al sofà que tinc al davant. Hi ha un gat arraulit dins la camisa de fer llenya d'en Jack, sobre la butaca. Encenc el televisor per mirar de distreure'm dels maldecaps, i poso l'Sky Plus.

Veig que en Joe ha gravat *Kes* una altra vegada. Dues. Hi ha *Blade Runner: el muntatge final*, una pel·lícula que mira un cop al mes, gairebé. Dos episodis de *Nazis: A Warning from History*, i una selecció de partits de futbol antics emesos per l'ESPN.

Això em fa somriure un moment.

Recordo una vegada que va venir la Kate a casa i, en veure en Joe mirant algun partit com ara el Manchester United contra el Liverpool del 1977, la Kate, del tot perplexa, li va preguntar: «Com és que mires aquest partit tan vell? Que no saps qui va guanyar, ja?».

En Joe tan sols va somriure.

Faig zàping i el cor se m'atura quan veig la Kate i en Guy a les notícies. Apago el televisor automàticament perquè no ho puc mirar. Senzillament no puc.

M'aixeco, incapaç de quedar-me davant la pantalla negra, sabent que ells dos són dins del televisor, i me'n vaig a la cuina. Abaixo el cap damunt la pica i em poso a resar. Reso a Déu perquè no m'hagi de passar la resta de la vida demanant perdó a la Kate perquè la seva filla no va tornar mai més a casa.

Després faig l'únic que sí que puc fer: beure.

SEGON DIA

DIMECRES

Ahir em vaig despertar compadint-me de mi mateixa perquè estava cansada.

Res més. Res no anava malament al meu món, tret que estava cansada. «Déu del cel!», xiuxiuejo de cara al coixí.

Sento passes que pugen les escales. El dring de la vaixella. Apareix en Joe, que em porta l'esmorzar.

—Torrades —diu—, te les porto en una safata perquè esmorzis al llit.

Aconsegueixo fer un mig somriure.

En Joe no suporta els programes de cuina amb què ens bombardegen, ni els plats de disseny que mai no farem.

Sobretot li fa ràbia veure com la Nigella fa veure que assalta la nevera a mitja nit. Ja saps, com si es pensessin que ens creiem que el menjar que hi té és tan deliciós, i que està tan contenta de les seves corbes, que no s'hi pot resistir. Quan mira aquella farsa en Joe diu: «S'hauria de cagar de por perquè encara hi ha un càmera a la cuina, no?».

—Com estàs? —em pregunta ara.

—Feta una merda —responc—. Vaig beure massa vi. No me'n vaig poder estar. A quina hora vas tornar?

—Passaven de les dotze. La June ens va preparar un estofat i ens va convidar a una cervesa.

La June és la mestressa del bar del poble.

—Quin detall, de part seva —dic.

—Sí, de fet teníem una mica la sensació que buscàvem per inèrcia, al cap d'una estona, així que ho vam deixar estar per tornar a casa.

—Pel que havia dit la Sal?

—Sí —va dir assentint amb el cap—. Ningú no creu que la Lucinda aparegui per aquí. Només ho van fer per en Guy i la Kate, per donar-los suport.

Em vull asseure al llit, però una fiblada al cap em tomba altra vegada.

—Queda't una estona més al llit —diu en Joe—. Només són dos quarts de sis. Encara és d'hora. Aniràs a treballar avui?

—Hi he d'anar.

—Ja els despertaré jo, els nens. Et pots quedar mitja horeta més.

—Joe?

—Hmm.

—Què diu la gent? Què diuen de mi? Diuen que és culpa meva?

—Si és que en parlen, no m'ho diran a la cara —replica arronsant-se d'espatlles.

—Suposo... Joe?

S'atura.

—Què?

—Jo em pensava que a hores d'ara ja hauria tornat. Pensava de debò que tornaria a casa.

Em somriu amb uns ulls tristos plens de tendresa.

—Jo també, reina.

Ahir a la nit vaig beure fins que vaig estar segura del tot que no podia beure més. Volia tenir la certesa que no pensaria en res. No volia deixar espai per pensar. Volia que el cervell em deixés de funcionar.

Naturalment, ara ho pago.

Em vénen arcades i em falten forces per moure'm. Em fa por que, si m'aixeco, no m'aguantaré dreta.

Descanso al llit un moment més. Potser em passarà això. Potser me'n sortiré. Gairebé em fan riure les mentides que em dic a mi mateixa. El meu cos necessita treure-ho tot; noto com em puja, i encara faig com si no passés res. De sobte m'agafa calor i sé que m'he de moure. Ja em passarà, penso, mentre corro cap al bany i al passadís ensopego amb la paret.

Dues hores més tard estic de camí a la feina. En Joe deixarà en Sam a l'escola i després ha d'anar a la clínica de Lancaster, a portar un client habitual que es fa un tractament amb llum ultraviolada contra el vitiligen. Li he dit que passaria per l'Asda de Kendal a comprar alguna cosa per al vespre. Tal com va dir la Kate ahir, bé hem de menjar.

Em pensava que la Sally em demanaria de quedar-se a casa avui, però no ho ha fet. Aquest matí l'he vista més bé, encara que no ha pogut menjar res per esmorzar. Crec que necessita estar amb les amigues. Necessita parlar amb elles, no amb mi. Vaig intentar burxar-la una mica més perquè m'ho expliqués tot sobre com es comportava la Lucinda darrerament, però no va dir ni piu. No sabria dir si amaga alguna cosa o si és que se sent tan malament que senzillament no pot parlar-ne.

Condueixo i tinc el sol ben bé de cara. Fa un dia obscenament radiant. Lluminós i alpí. Tot està cobert de neu, encara. Fa tant fred que la neu ni s'ha començat a fondre, i fins i tot la que hi ha amuntegada al costat de les carreteres és gairebé tan blanca com quan va caure, només s'hi veu una ombra de brutícia al damunt, del trànsit que passa.

Normalment, un matí com aquest m'ompliria d'alegria pel fet de viure enmig d'aquesta bellesa. Escoltaria les notícies del trànsit i pensaria en aquella pobra gent de Londres, atrapats en cues de quatre hores, mentre jo condueixo, feliç i contenta. Avui, però, no em fixo en la bellesa. Avui el sol és com un dolor intens, agut.

Tinc el parabrisa ple de sal, i no hi ha anticongelant al líquid per netejar-lo. He de parar tres vegades a netejar el vidre a mà amb aigua de Highland Spring, d'una ampolla que he comprat per anar bevent, per hidratar-me. Reso perquè la policia no em faci parar. No condueixo del tot segura perquè no hi veig bé, i a sobre faig una pudor com si estigués fermentant. Si em senten l'alè, em faran la prova de l'alcoholèmia i m'encasellaran per sempre com una d'aquelles mares que condueixen trompes, borratxes encara de la nit abans.

Fins i tot amb els guants posats, les mans se'm queden glaçades al volant. A fora l'aire està encalmat però és dens. El fred entra a tot arreu. Penetra per les parets de pedra de les nostres cases i per la carrosseria del cotxe.

Arribo a l'Asda a tres quarts de nou, i l'aparcament està ple a vessar amb els compradors de Nadal. Veig una dona de trenta-pocs anys sortint d'un Vitara que ha aparcat en una plaça per a pares amb nens petits. No porta cap criatura, i em vénen unes ganes irrefrenables d'encarar-m'hi. Fa posat d'indiferència. Sap que ha aparcat on no es pot, però fa veure que li és igual.

Per fi aconsegueixo aparcar a l'espai de reserva que només s'utilitza per Nadal i el dissabte de Pasqua.

No he fet cap llista, però el pla és: menjar preparat, un munt.

És per això que m'he desviat i he vingut al supermercat Asda. Aquests productes aquí són més barats. No estic d'humor per comprar ingredients i començar a preparar res des del principi fins al final, així que tiro per la via fàcil. Un munt de menjar preparat i teca per als entrepans de demà. Això. Dissabte en Joe ja comprarà en una botiga com cal.

Veig mares contentes, carregades de menges bones per a Nadal: nous, figues seques, dàtils i ampolles de Coca-Cola de dos litres.

Hi ha una dona dreta al costat del frigorífic al qual em vull atansar; porta tres criatures de menys de quatre anys al carro de comprar. Normalment m'esperaria i somriuria als nens, o els faria una ganyota. Seria comprensiva amb la mare, li diria: «Li falten mans, oi?», o alguna cosa per l'estil. Però avui la meva cara amb prou feines s'immuta per la seva presència. Només puc pensar en la Lucinda. On és? I qui deu ser l'home gran amb qui enraonava?

Agafo tres *korma* de pollastre i arròs, pollastre al curry Madràs per a en Joe, al qual pot posar més bitxo, i una *dopiaza* per a mi.

Quan surto a menjar amb en Joe i el cambrer li pregunta: «En una escala de l'u al deu, com de picant li agradaria el seu plat?».

«Vint», diu en Joe.

I encara hi afegeix més bitxo.

Abans m'amoïnava quan veia la quantitat que en posava a tots els plats que jo preparava. «Però no deus ni notar el gust, no?», deia jo, empipada perquè m'hi havia escarrassat i ell ho engegava tot en orris. En canvi, ara ja no m'hi atabalo. Només em molesta quan estem amb una colla i els homes es

fan els mascles, i tots volen ser el qui es menja els bitxos més picants (però sense dir-ho). Fan com la canalla. Igual que allò de jo sóc més fan del Manchester United que tu. En Joe també s'hi engresca, en això.

No sé com és que al final estic pensant aquestes rucades mentre passo la targeta de crèdit per la caixa d'autoservei. I, llavors, com sortit del no-res, just quan ja me n'anava del supermercat, se m'atansa un guàrdia de seguretat i em treu la bossa de les mans.

—Vingui amb mi, senyora —diu, agafant-me pel colze.

M'aturo en sec.

—Què fa? —li dic, amb incredulitat, però ell no fa cas de la meva pregunta i se m'emporta, si fa no fa de la mateixa manera que tractaria un gos que no volgués creure o que tingués por.

Deixo que se m'endugui cap a una porta que hi ha al costat dels lavabos, una porta envernissada de marró sense rètol, en la qual no m'havia fixat mai. La gent es para a mirar-nos. N'hi ha que ho dissimulen, i miren d'amagat des de darrere del quiosc de la premsa o des de la vora de la pila de caixes d'Stella Artois, al costat de l'entrada. I n'hi ha que se'ns queden mirant sense dissimular gens.

—Si us plau —dic al guàrdia—. S'equivoca.

És un paio alt i cepat, i li sento una fortor de suor rància de fa uns quants dies. Ell no diu res. Es limita a obrir la porta i a dir-me que m'assegui a la taula, on hi ha un home prim que porta un vestit. De fet, tan sols és un noi. El coll de la camisa li va ample i porta les mateixes sabates que du el meu fill de dotze anys per anar a l'escola. Té una expressió de satisfacció afectada.

—Em pot dir com es diu?

—Sí, si em diu per què m'ha fet quedar com un coi de beneita fent-me entrar aquí —replico.

—Sospitem que ha furtat.

Estic a punt de treure el geni, a punt de llançar-li una andanada, però a l'últim segon m'aturo. Perquè si he de ser realista, avui no estic en situació de fer crits. Tinc el cap que m'esclata, la boca resseca i, si no recordés que havia begut a casa ahir a la nit, em semblaria que havia manllevat uns quants cigarrets a algú. Cigarrets forts, Regal o Embassy número 1.

La llengua se m'enganxa al paladar:

—Durarà gaire, això —però no ho dic indignada. Ho dic en un xiuxiueig. Amb tristor, com si de debò fos culpable d'haver furtat, aquest és l'estat en què es troba el meu cap.

—No, si està disposada a cooperar amb nosaltres plenament, senyoreta...?

—Lisa Kallisto. Senyora.

Ell prem els llavis i fa un gest cap a les meves bosses.

—Si us plau, buidi-les sobre la taula i donarem un cop d'ull al que porta.

El miro cansada. Per dins penso que serà un gust sentir la disculpa que està a punt de presentar-me. Ho seria si fos un altre dia.

M'aixeco. Trec un pack de patates fregides Walkers, un pa de motlle Best of Both Hovis —és la manera que tinc de donar una mica de fibra dissimuladament als nens— i un paquet enorme de pernil fumat que fa tornar bojos els gats.

Aixeco els ulls i alço les celles.

—Ho he pagat tot —li dic—. Vol comprovar el tiquet?

—No cal. Si us plau, buidi l'altra bossa, senyora Kallisto.

Un bric de suc de taronja Tropicana (sense polpa), els cinc curris preparats... Això es comença a fer pesat, penso, i després...

—Oh, merda!

Em quedo mirant la taula fixament. Abaixo el cap i em tapo la cara amb les mans.

—Merda! —torno a dir.

Quan espio per entre els dits oberts veig que ell em mira com dient: «I això?».

Esclafeixo a riure.

—Jo no ho trobo gens divertit —diu.

—Si fos jo, sí que l'hi trobaria.

Me n'he anat tan tranquil·la i m'he endut la guardiola per a donacions que hi havia al costat de la caixa. L'he posada a la bossa amb tot el que havia comprat.

—Ens han desaparegut unes quantes guardioles —diu el noi oficiosament—. Els mes passat ens van robar dues guardioles de la legió i, com es pot imaginar, els propietaris de la botiga estan

indignats. Li asseguro que ens prenem aquest problema molt seriosament. La policia vindrà de seguida per interrogar-la, ja que aquesta és la tercera guardiola que...

Li paro els peus.

—Aquesta guardiola és meva —dic.

—Com diu?

—Que és meva —repeteixo.

Giro el cilindre groc cap a un costat perquè vegi el que hi diu al davant. Assenyalo el text i llegeixo:

—«Adopta'm. Santuari d'animals». Jo hi treballo. El porto jo. Ara mateix hi vaig.

Em mira desconfiat.

—Ha de comprendre, però, que nosaltres hem de seguir el procediment, i es tracta d'un assumpte molt seriós...

—No, no ho és. No és gens seriós. Quant hi ha a dins? Quatre o cinc lliures? Li sembla que sóc la mena de persona que robaria això? Em veu tan desesperada que necessito... —No em prenc la molèstia d'acabar la frase. Tan sols el miro.

—La gent no sempre roba perquè ho necessiti, senyora Kallisto. Ho fan perquè senten l'impuls de robar. De vegades no tenen cap motiu en absolut per fer-ho. No s'han de trobar necessàriament en circumstàncies desesperades. Pensi en l'Anthony Worrall Thompson.

—Té raó —reconec—. Però jo no sóc l'Anthony Worrall Thompson, la Winona Ryder o qui vulgui agafar com a exemple de cleptòman. Sóc una mare que ha passat un parell de dies horribles, que ahir a la nit va beure massa Rioja i que no té el cap clar. M'ho he ficat a la bossa d'esma, sense ni adonar-me que ho feia. La filla de la meva millor amiga ha desaparegut fa dues nits i..., bé, ja es pot imaginar com tinc el cap...

El xicot deixa anar un sospir. Mira el guàrdia de seguretat, que es manté impassible. Al cap d'un moment diu:

—Porta cap document d'identificació que demostri que treballa en aquest refugi d'animals?

M'obro la solapa de l'abric. Porto un polo verd ampolla amb un dibuix d'una petjada d'una pota de color carabassa al pit esquerre. A sobre de la petjada hi diu: «Adopta'm!» amb unes lletres infantils desenfadades.

Està indecís. M'adono que segurament necessita consultar-ho a algun superior, però no vol semblar un carallot, després d'insistir a seguir el procediment al peu de la lletra.

—Escolti..., si us plau —dic—. Li asseguro que em sap molt de greu això. Però no sóc el lladre que busquen.

Ell serra les dents.

—Se'n pot anar —murmura.

Agafo les bosses amb la mà esquerra, m'apujo el coll de l'abric per protegir-me el coll de l'aire glaçat de fora i, quan estic a punt d'anar-me'n, aixeco la guardiola a l'altura dels ulls i la sacsejo fluixet.

—Vindré a recollir-la la setmana vinent, d'acord? —li pregunto—. Us en puc portar unes quantes més de buides?

No respon, només em guaita amb un aire de decepció.

Quan surto per les portes automàtiques no puc evitar de fer un saltet triomfal.

Llavors entro al cotxe i arrenco a plorar.

El sergent Ron Quigley és al seient de l'acompanyant del Mondeo de la Joanne menjant un pastís de pasta de full farcit de vedella.

Li cauen engrunes entre els seients, a l'escletxa tan difícil d'arribar-hi que hi ha al costat del fre de mà. Passen vint minuts de les nou del matí i l'olor de menjar fa venir basques a la Joanne. «Com pots cruspir-te vedella per esmorzar?»

En Ron s'arronsa d'espatlles.

La nit passada, la Joanne i la Jackie van mirar un programa sobre el consum d'alcohol a la Gran Bretanya. La tendència ha canviat actualment, de manera que ara no és un país de gent que agafa borratxeres, sinó més aviat de bevedors constants.

La Joanne i la Jackie s'havien mirat l'una a l'altra per damunt de les dues ampolles de Merlot que tenien sobre la taula, i la Jackie havia dit: «Dos gots de vi al dia van bé. Dues unitats al dia, dues per set són catorze unitats per setmana. No ens passem de la quantitat recomanada, Joanne. Les dones en poden prendre catorze unitats». I la Joanne hi havia estat plenament d'acord.

No va mencionar, però, les ampolles de més que cada una buidava els cap de setmana. Ni els Breezers Bacardi que la Jackie engolia d'un glop abans de posar-se pròpiament a beure.

I, de tota manera, ni que la Joanne i la Jackie es prenguessin una ampolla de vi cadascuna, allò no tenia res a veure amb el que la Joanne veia a l'hora de tancar pels carrers de Kendal: dones sortint dels pubs i vomitant sobre els cubells d'escombraries, i la majoria, si no totes, asseguraven que els havien posat alguna cosa al got, quan en realitat només estaven molt, molt trompes.

La Joanne ho atribuïa al fet que ara les dones tenien més diners. Les dones de la generació de la seva mare no sortien a beure d'aquesta manera perquè no hi havia diners per fer-ho.

El metge del programa va preguntar a la periodista a quantes unitats pensava que equivalia una ampolla de vi, i ella va contestar: «Sis?». Ell va fer que no amb el cap. «En una ampolla de vi hi ha deu unitats». I la Joanne havia adreçat una ullada a la Jackie.

Allò volia dir que en realitat bevien... Va alçar els ulls cap al sostre mentre comptava... Merda!, setanta unitats per setmana. Com a mínim.

La Jackie va dir, tota avergonyida: «Començarem a reduir».

Ara la Joanne pregunta a en Ron Quigley:

—Quant beus, Ron?

—No gaire —respon—. Igual que qualsevol altre, de fet. Mai no he estat dels que agafen borratxeres.

—Un càlcul aproximat?

—Cinc o sis cerveses en un vespre. Una ampolla de vi amb la parenta el cap de setmana, encara que ahir a la nit vaig fer unes quantes birres de més. És per això que necessito menjar alguna cosa forta, per eixugar-ho. —Es fica la resta de la pasta a la boca. Li queden unes quantes engrunes al bigoti, que li cauen quan respira.

No és estrany que els metges ens toquin el crostó, pensa la Joanne. Tots ens enganyem a nosaltres mateixos. El país té un problema i ningú no ho reconeix. Agafa el carril de la dreta per sortir de l'A6 i es dirigeix a Silverdale. Tenen una cita amb la Molly Rigg. A veure si els pot proporcionar algun detall que no sàpiguen sobre l'home que la va agafar.

Pobra nena, la Molly ho havia fet tan bé com havia pogut en la primera declaració, però era el que la Joanne en deia una ingènua. Una càndida. L'havien portat a una habitació de lloguer, havia explicat; no sabia on. L'havien drogat, violat i s'havien desfet d'ella, i ni tan sols no va saber dir a la policia de quina marca era el cotxe que portava l'agressor. Ni el color. Quan li van preguntar per què havia pujat al cotxe al primer moment, va dir que no ho sabia. Sabia que no estava bé, però ho havia fet igualment.

Allò va fer pensar a la Joanne que aquell tipus, el segrestador, havia de tenir algun atractiu. La Joanne va suposar que no buscaven un solitari, ni el pedòfil típic, sinó algú amb una mica de carisma.

Algú amb un cert encant. Era l'única que tenia aquesta teoria, però. El seu cap, l'inspector Pete McAleese, que dirigia la investigació, s'inclinava més aviat per seguir qualsevol pista d'algun treballador temporal nou a la zona.

—Què penses de la teoria de *Les precioses poncelles de maig*, Ron?

—És una pèrdua de temps.

—Ah sí?

—Mira, aquesta nena, la Molly Rigg, tu li vas prendre declaració, oi?

—Breument.

—I l'únic que ha dit fins ara és que el paio parla com el protagonista d'aquella sèrie, en Pop Larkin. Bé, jo ni tan sols sabia com se suposava que era el parlar de Kent, el que imitava aquest actor. Em pensava que el programa estava ambientat a Devon o a Dorset, així que... Com se suposa que la Molly sap en què es diferencien? És impossible.

La Joanne hi coincideix:

—S'aguanta per un fil.

—De tota manera, jo m'imaginava que ja no la mirava ningú, aquella porqueria. Creus que en podries treure alguna cosa més, d'aquella nena, parlant-hi tu? —pregunta tot bellugant-se al seient per treure's alguna cosa de la butxaca.

—Potser sí. És una nena molt tímida. Potser seria millor que tu no fossis a la sala. Vols parlar amb la mare, a veure si té res de nou a dir-nos?

—Per mi, d'acord. Com ho enfocaràs?

—Vull saber com va aconseguir endur-se-la a casa seva i treure-la d'allà sense que ningú el veiés. I sense que els sentissin. Això és el que més em fa ballar el cap. Crec que si pogués aclarir-ho una mica potser tindríem alguna cosa.

En Ron assenteix i ofereix a la Joanne un Tic Tac de menta.

—I com pot ser que algú que viu en una habitació de lloguer es pugui permetre de tenir cotxe? —pregunta ella—. Això tampoc no té sentit.

—Segurament l'habitació no és seva.

El navegador GPS indica a la Joanne que ha arribat a la destinació, així que s'atura en un costat i para el motor. Són davant d'un bungalou ben cuidat, però al qual no li aniria malament una mà de pintura.

En aquesta zona no neva gaire, ja que som a tocar de la costa, però algú ha escampat grava al camí d'entrada i n'ha abocat més al costat de la reixa. Molt previnguts, pensa la Joanne, sentint la grava de color salmó que cruix sota les seves sabates.

Cinc minuts més tard, la Joanne està asseguda amb la Molly a la cuina, al costat d'una caldera vella. Està posada al màxim, i malgrat tot, a l'estança, hi fa fred. El terra està enrajolat amb unes rajoles que imiten una catifa de color granat. N'han canviat una no fa gaire, la de davant de la cuina; és d'un to més pujat que les altres.

La Joanne comença disculpant-se:

—Em sap greu haver de molestar-te, Molly, però t'han explicat que ha desaparegut una altra nena de la teva edat, si fa no fa?

La Molly assenteix sense mirar la Joanne. És una nena escanyolida. Sembla un personatge de Disney. Té uns ulls grans, unes pestanyes llargues i un cos molt menut.

—El motiu pel qual he vingut és per veure si puc refrescar-te una mica la memòria. Estem decidits a agafar l'home que et va segrestar, Molly, i de moment tu ets l'única persona...

—El voleu agafar abans no faci mal a algú altre —afirma bruscament.

—Sí, és veritat. —La Joanne té molta cura amb com expressa el que dirà a continuació—: Però el més important, realment, és castigar-lo pel que et va fer. —La Joanne no vol que la Molly es pensi que ella no és la prioritat, ara—. Quin aspecte tenia? Te'n recordes?

—Estava borrós —diu amb tristesa, sacsejant el cap—. Aquella cosa que em va donar per beure me'l feia veure borrós.

—Ja ho sé, bonica. Tot plegat era borrós, o més aviat és que no recordes alguns trossos? És com quan has somiat i saps que tens el record però no te'l pots fer venir al cap?

La Molly mira la Joanne als ulls per primera vegada.

—És exactament així —diu—. He dit que estava borrós, però de fet no ho sé explicar bé. És com si tingués la sensació del que va passar, però no sé què va passar.

—Això és bo —diu la Joanne, animada—. I si no et pregunto per detalls concrets, sinó més aviat quina sensació et fan algunes coses? Què et semblaria? —S'adona que la Molly no ho acaba de veure clar, i per tant afegeix—: No sobre el que et va fer. No cal que hi tornem a donar voltes. El que m'agradaria saber de debò és on et va portar. Et puc fer preguntes sobre això?

La nena comença a mossegar-se el llavi.

—D'acord —diu.

—Pensa-hi i intenta dir-me si aquell lloc et semblava brut o si hi feia pudor.

—No —diu la Molly a l'acte. I en aquell instant se sobresalta, se sorprèn d'estar-ne tan segura—. No, estava net. Els llençols feien olor de... —Mira a fora per la finestra de la cuina, com si intentés trobar la paraula encertada.

—Suavitzant? —suggereix la Joanne.

—No. No era aquesta mena d'olor, ni tampoc de sabó de rentar. Feien olor d'escalfor; té sentit això?

—Com si s'haguessin cremat?

Tanca els ulls ben fort, com si intentés recuperar el record.

—Quan la mama eixuga les tovalloles del bany al radiador, fan olor d'escalfor, però no sé de quina altra manera explicar-ho.

—Com rentats i planxats? —inquireix la Joanne—. Com si els haguessin portat a una bugaderia?

—Sí, així.

—Bé —diu la Joanne—. I què em dius de l'habitació? Recordes si hi havia cap quadre a les parets?

—Era de color crema.

—Només de color crema?

—No hi havia mobles. No era com una habitació.

—Era com una habitació d'hotel?

—No he estat mai en un hotel.

—Però et va fer l'efecte que hi vivia algú? Creus que l'home que se't va emportar hi vivia?

—No.

—N'estàs segura?

—Sí.

—Per què?

—No ho sé, però ho estic.

—Entesos —diu la Joanne—. Ho fas de meravella. Tot això m'ajuda molt, però la pregunta següent és difícil. I no vull que et faci sentir malament, però realment necessito que la responguis sincerament. D'acord?

La Molly mira de no fer cara d'espantada.

—La primera vegada que el vas veure, el primer cop que aquell home va venir a l'escola... vas entrar al cotxe perquè et va agradar l'aspecte que tenia?

Ella no respon, només abaixa el cap.

—Ningú te'n dóna la culpa, Molly. Només necessito saber quina mena de persona és, i em seria molt útil si m'ho diguessis. Et va agradar..., ni que només fos una mica?

Encara amb el cap cot, la Molly assenteix. Li cau una sola llàgrima als texans.

—Era agradable. No recordo ben bé quina cara feia, però es veia agradable... —Al cap d'uns moments afegeix—: No l'hi diguí a la meva mare —diu plorant fluix.

La Joanne s'inclina endavant i li posa una mà sobre l'espatlla.

—Et prometo que no l'hi diré.

Encara no fa mitja hora que sóc a la feina i una dona d'aspecte deixat d'uns vint-i-pocs anys, sense abric, entra a l'oficina. Porta un bull terrier Staffordshire amb un tros de corda de niló blava d'estendre roba al voltant del coll a manera de corretja.

—No vull aquest gos.

Es queda a una passa de distància i no em mira a la cara. No para de bellugar-se. És evident que és addicta a alguna cosa, perquè té les pupil·les com puntets i està neguitosa i atemorida, com els pacients de metadona que veig a la farmàcia del barri. Els que s'adrecen al farmacèutic pel nom de pila i que fan com si no s'adonessin que tots els altres clients els eviten.

—És seu?

Ho he de preguntar perquè ningú no s'imagina quanta gent porta animals que no són seus al refugi. Més d'una vegada he buscat una llar per a gossos que en realitat eren de marits que feien el salt a les seves dones.

—Del meu pare —diu la noia—, però ell no està bé. Ara no se'n pot ocupar.

Em cauen les ales del cor. Un altre Staffordshire. Segurament no ens el podrem treure de sobre. En tenim una invasió. Darrerament hem treballat conjuntament amb la Societat de Prevenció de la Crueltat amb els Animals: intenten que s'aprovi una llei que fixi l'edat mínima dels amos dels gossos en dinou anys i els obligui a tenir una llicència. Però anem lluny d'osques, per dir-ho així. Hem de castrar aquests gossos en massa perquè la situació està fora de control.

—També té gats.

—Quants? —pregunto.

—Més de dos.

—On són?

—Al seu pis. És un cau de brutícia. No hi ha fet una bona neteja d'ençà que la mama es va morir. Els hauria portat també..., però s'han tornat molt esquerps.

—On és el seu pare, ara?

—A Helm Chase.

Helm Chase és l'hospital de la zona.

—Tornarà a casa aviat?

—Pel que sembla, no. Té uns quants problemes. Segurament el faran fora del pis.

—Entesos —dic, i li dono un full i un bolígraf—. Anoti l'adreça.

La noia agafa el bolígraf amb el puny tancat, igual que el meu fill mitjà, en James. Escriu amb una barreja de minúscules i majúscules.

—Hi haurà algú que m'obri la porta? Vull dir quan vagi a buscar els gats. —Es treu una clau d'un grapat que porta penjat als texans i me la dóna—. Què en faig, de la clau, després? —pregunto.

—Llenci-la —contesta, i em dóna el fil d'estendre amb el gos lligat—. Es diu Tyson —diu, i jo assenteixo amb el cap. Els Staffordshire se'n solen dir. Li hauré de canviar el nom, o de segur que no li trobarem casa.

En acabat se'n va. No vol fer la paperassa, i jo no hi puc fer gran cosa. No m'amoïno gaire per la burocràcia. Guaito el gos. «Em sembla que et direm Banjo», li dic, i crec que l'hi està bé. Tinc una llista d'uns dotze noms bonics, que sonen afectuosos per als Staffordshire. Substituïm els Rambo, Destral, Feroç i Tarantino per noms com Teddy, Alfie i Percy. El nom d'un gos només és important per a l'amo. El gos respon a qualsevol nom, li importa un rave com li diguis.

M'ajupo al costat d'en Banjo, convençuda que no està castrat, i malgrat tot esperant que sí.

No ho està. Li penja un escrot gran com una magrana, i sospiro perquè només una vegada, només un cop de tant en tant, voldria tenir una sorpresa agradable. Li faig pessigolles al cap i li dic:

—Som-hi, ara t'instal·laré.

A la gossera, les noies estan enfeinades ruixant el terra amb les mànegues i netejant. Obrim les portes als clients que busquen un gos a dos quarts de deu, així que ens agrada tenir-ho tot net com una patena a aquella hora. En general, els excrements dissuadeixen la gent. És comprensible.

La Lorna, una de les dues noies que treballen amb mi a la gossera, tanca l'aigua quan em veu venir amb en Banjo.

—La set està lliure —crida per damunt dels lladrucs. Fa un gest cap a en Banjo—: Què en saps?

—No té documentació, però sembla molt tranquil. No s'ha esverat gaire quan hem passat per davant dels altres, així que estarà bé.

—Res de nou?

—Vols dir sobre la Lucinda Riverty? —dic, i ella assenteix amb el cap.

—Res. Te'n vas sortir bé, ahir? Vas tenir cap problema?

—No, va ser un dia tranquil. Va venir en Clive i li vaig donar la llista que tenies sobre la taula. Va agafar una mica de fusta per als pals de la tanca que s'han de canviar...

—Li vas pagar amb els diners del calaix?

La Lorna somriu i els ulls li espurnegen.

—Es va enfurismar...

En Clive Peasgood és el que els de l'ofici en diem un regal del cel. És un mestre jubilat que sap fer de tot, ho adoba tot i construeix de tot. És la seva manera de donar, diu, i de treure profit de si mateix cada dia.

De tant en tant m'ajuda a treure a passejar els gossos i a netejar la gossera, si em falta personal, però sobretot s'ocupa que a les gosseres no hi hagi goteres i siguin segures. Quan intento pagar-li els materials, normalment s'enfurisma.

La seva dona és una persona encantadora que ens ajuda a recaptar diners —en mercadets d'objectes de segona mà i llocs per l'estil—, i sempre que la veig em disculpo per prendre-li el marit quan haurien de gaudir de la jubilació junts. I ella em respon invariablement amb la mateixa frase: si no el deixo venir aquí, no el deixo viure. Segurament té raó, però això no fa que a mi no em sàpiga greu que treballi tant per a nosaltres. L'any passat va instal·lar un feltre impermeable al sostre del refugi dels gats i no va voler que li paguéssim ni un cèntim.

—Més tard he d'anar a buscar uns gats —dic a la Lorna—. Quant espai tenim per a gats?

—Gairebé gens —diu fent una ganyota—. Ahir ens en van arribar, te'n recordes?

—Ah, sí, me n'havia oblidat. Merda! Potser hauré de trucar a en Bill, de West Cumbria, a veure si se'n pot quedar algun.

—Quants n'hi ha?

—La noia no ho sabia. Més de dos...

—Mal senyal —diu la Lorna.

Al principi em penso que m'he equivocat de lloc. Sóc davant d'una mansió antiga reconvertida en pisos. No és el tipus d'habitatge habitual on vaig a recollir gats feréstecs. Comprovo l'adreça apuntada al paper: Apartament 6, Helm Priory, Bowness. Sí, és aquesta.

Han apartat la neu. Obro el portamaletes del cotxe i en trec tres cistells per a gats. Una dona em mira per la finestra d'un dels pisos de la planta baixa. És jove, d'uns trenta anys i escaig; es veu una mica trista.

Agafo els guants per evitar les mossegades que tinc a la bossa de darrere del seient del conductor i a l'últim segon em fico una mascareta antiolor a la butxaca, per si de cas. Les compro a la botiga de pintures de Kendal. Tinc comprovat que són les millors. Si eviten que passi la pudor dels vernissos a base d'oli, normalment també aturen la pudor d'excrements de gat. En tots els anys que fa que em dedico a aquesta feina, és l'única cosa a la qual no m'he acostumat.

Somric a la dona, però ella abaixa els ulls quan m'atanso a l'edifici, i vol que sigui evident que renta els plats aixecant els colzes d'una manera exagerada. Potser és polonesa.

Durant un temps hi havia polonesos pertot arreu, en aquesta zona. Unes noies primes i simpàtiques, totes vestides idèntiques. Duien faldilla negra un pèl curta, mitges de color de *toffee*, un color que la meva mare hauria portat quan tenia vint anys. Recordo una vegada que vaig anar a l'Asda, em vaig aturar a la secció «Polonesos» i, quan feia una estona que mirava fixament la sopa *borscht* i unes *kielbasa*, vaig caure que allà no hi trobaria productes de neteja Pledge ni Mr Sheen.

Em recolzo a la porta d'entrada, que dóna a un porxo amb una renglera de bústies. La porta interna que hi ha al fons està tancada. Localitzo la Yale —la clau que em sembla més probable que sigui la

bona del grapat de claus que la noia m'ha donat—, i respiro tranquil·la perquè obre a la primera.

El vestíbul és força imponent: és luxós, amb una catifa com les dels hotels. Hi ha un gran finestral al capdamunt del primer tram d'escales, i vidres emplomats que escampen la llum en totes direccions. Un ambientador endollat al corrent deixa anar una fragància de gessamí, i per segona vegada en cinc minuts em trobo pensat que no pot ser que sigui aquesta la casa. És massa maca.

L'apartament número 6 deu ser a dalt. Pujo amb compte per no fer malbé la pintura de les parets amb les cistelles per als gats. Al segon replà hi ha dues portes. A la dreta hi ha l'apartament número 5. Dos arbrets curosament esporgats i posats en testos flanquegen la porta d'entrada, i al terra veig una estora vermella bonica, amb la frase: «LA LLAR ÉS ALLÀ ON HI HA EL COR».

Miro a l'esquerra. Davant de l'apartament número 6 hi ha una planta seca, amb la terra coberta de burilles de cigarrets i uns quants porros que s'han fumat fins al filtre. Això ja em quadra més, penso, ficant la clau al pany.

Obro la porta i em ve una fortor que tomba, així que la torno a tancar i em poso la mascareta. Busco l'interruptor de la llum amb la mà i l'encenc, però no passa res. Han tallat l'electricitat. Tot remugant, m'adono que no porto cap llanterna, i el rebedor del pis està a les fosques; les portes de les habitacions estan tancades.

Em decideixo a entrar a les fosques, i ho faig tan ràpid com puc, però llavors m'aturo. Fa dos anys vaig anar a treure un gos mig mort de gana d'una casa de Troutbeck Bridge. El pobre animal guinyolava tant que vaig entrar directament sense pensar. Vaig trepitjar una agulla, la qual, encara que costi de creure, em va travessar la sola de la vamba i se'm va clavar al peu. En diuen una ferida provocada per una xeringa, i vaig passar sis mesos convençuda que m'havia infectat amb el VIH. No vull repetir l'experiència, si ho puc evitar.

Deixo les cistelles i els guants fora del pis, m'abaixo la màscara fins al coll i truco a la porta número 5. Ningú no contesta, de manera que baixo un moment a la primera planta, al pis on abans he vist una dona.

Truco fluix. Ella m'obre immediatament, només un parell de dits, i em mira amb cautela.

—Hola, sóc d'un refugi d'animals i...

—No tinc diners —diu en un anglès amb un accent marcat.

—No, no demano diners. Necessito una llanterna.

—Una llanterna? Però si és de dia.

Assenyalo escales amunt.

—L'home de l'apartament número 6 és a l'hospital i he vingut a endur-me'n els seus gats. —M'adono que parlo gairebé amb el mateix accent que ella.

—Esperi's. A veure.

Em tanca la porta.

Quan torna, al cap d'un minut, porta una criatura al maluc. Un nen ros, bonic i refet, d'uns dotze mesos. Mai no hauries dit que eren mare i fill encara que t'hi anés la vida. Alço la mà per acaronar-li els cabells, un reflex automàtic que vaig adquirir quan vaig ser mare, i li dic:

—És preciós. Com es diu?

—Nika.

—Que bonic... És polonès?

—De Geòrgia.

Estic a punt de parlar, però a l'últim segon comprenc que es refereix al país que hi ha a sota de Rússia, no a l'estat veí d'Alabama.

Em dóna la llanterna, una llanterna negra i groga, petita, de marca Stanley i, com em passa sempre quan veig aquesta marca en particular, torno de sobte al dia en què la dona del meu pare es va tallar les venes amb una navalla Stanley a la nostra sala d'estar.

—Deixi-la fora —diu la dona, i jo la miro confosa.

—Deixi la llanterna fora quan hagi acabat.

—Ah, sí —faig jo—, entesos. L'hi deixaré.

Sóc a la porta de la cuina i respiro fondo, vacil·lant.

Més de dos, ha dit la noia. Ja he distingit quatre gats adults, i hi ha una ventrada de gatons en un armari, damunt de la pica. Els sento miolar llastimosament. Si he de ser sincera, això és feina d'una associació per a la prevenció de la crueltat contra els animals. En casos com aquest, normalment els truco i vénen amb un veterinari local, disposat a certificar que és un cas de crueltat. Apleguen totes les proves necessàries per portar-los a judici. Però això porta temps. I l'amo és a l'hospital. Pel que ha dit la filla, segurament no en sortirà, de manera que no té sentit fer-ho.

Decideixo recollir els gats de la cuina abans de donar una ullada a la resta del pis. Pas a pas, o serà un embolic.

Els gats són una mica esquerps. Són esquifits, tot potes i urpes. Agafo una femella ronyosa, bigarrada negra i marró, i amb tres potes blanques, i li noto el ventre prenyat, ple de gatons.

Una gata pot donar vint mil gatons si tots els fills també crien al seu torn. És per això que una part enorme del nostre pressupost se'n va en castracions: per evitar escenes com aquesta. Si els amos esterilitzessin les seves mascotes als sis mesos, en comptes de «deixar que visquin una temporada», gairebé podríem fer desaparèixer els cadells i els gatons no volguts. Per descomptat, encara ens hauríem d'ocupar de les conseqüències d'aquells que creuen que esterilitzar és interferir en la natura, però jo m'inclino a pensar que si aquesta gent no ens causessin problemes a persones com jo, els provocarien en una altra banda. Segurament muntarien baralles de galls. O potser estomacarien la dona.

Els faig compartir la cistella: poso dos gats en cada una i després vaig a la pica. M'imagino que el paio que vivia aquí era bevedor, perquè, malgrat que el pis és un cau de merda, no hi ha gaire menjar enlloc. Només ampolles buides. Dic una pregària d'agraïment per dins, perquè avui no crec que hagués pogut suportar veure sobres de menjar florit i carn passada.

Damunt dels taulells de la cuina hi deu haver escampades més de seixanta llaunes de cervesa Special Brew, a banda de qui sap quantes ampolles buides de ginebra. No hi veig la marca, de manera que en faig girar una sobre la mà i miro l'etiqueta del darrere. Hi diu: «Produïda especialment per a comerços Aldi». Al meu cap es forma una imatge de l'home bevedor empenyent un carret ple de ginebra: esprimatxat com els seus gats, amb les còrnies esgrogueïdes i la barra inferior hipermòbil, que, segons sembla, desenvolupen els alcohòlics. Sento un altre miol fluix, escanyat, que ve de l'armari de sota la pica de la cuina.

Hi ha cinc gatons en una capsa de cartó: un de mort, i als altres quatre poc els en falta.

Puces. Els han cosit de picades.

Les puces han xuclat tanta sang a aquests animalons diminuts que tindré sort si els puc salvar. Tenen les genives blanques com l'alabastre, i els seus cossets no tenen forces. Només dos poden fer una mica de soroll. Són clapats blancs i negres, els més difícils de col·locar en una llar darrerament, no sé per què.

La gent té una dèria pels gats de pèl rogenc i els tigrats; vénen i pregunten si tinc d'aquells tigrats platejats de l'anunci de Whiskas. No saben que són gats amb pedigrí i que valen unes quatre-centes lliures.

No em preocupo de ficar els gatons en una cistella, encara. Estan massa dèbils per sortir corrent, així que els deixo a la capsa de cartó. Vaig a comprovar la resta del pis i trobo dos gats adults més. Tots dos negres, tots dos semisalvatges, i una està prenyada. Dono un cop d'ull ràpid als armaris i darrere les cadires, però com que no trobo rastre de res més, me'n vaig cap a les escales amb les dues cistelles i les fico al cotxe abans de tornar al pis a buscar els altres.

La dona georgiana fa veure que renta plats altra vegada, i jo mig aixeco la mà per saludar-la, però és com si estigués en trànsit. Em passa pel cap de trucar a la porta per tornar-li la llanterna, però ha estat molt clara: «Deixi la llanterna fora quan hagi acabat». Ho faig tal com m'ha dit. Hi ha gent a qui, senzillament, no li agraden les visites.

Recullo la resta de gats i faig una última comprovació pel pis abans d'anar-me'n. Aleshores, empenyent la porta del porxo amb la tercera cistella, busco a les butxaques les claus del cotxe i el clauer del pis de l'home, per assegurar-me que ho tinc tot.

I llavors em fixo en el nom de la bústia de l'apartament número 2.

Riverty.

«G. Riverty» hi diu, en lletra petita i ben feta. Com de Guy Riverty. Com el marit de la Kate, el pare de la Lucinda.

En Guy i la Kate tenen moltes casetes escampades pel Districte dels Llacs, però no sabia que tenien un pis aquí.

Mai no ho han mencionat. Novament, en tancar la porta, penso: per què deu ser?

19

—Però i si no és el mateix tipus? —pregunta el sergent Ron Quigley a l'inspector.

—Massa paral·lelismes —replica—. Les nenes són de la mateixa edat, del mateix tipus, d'una zona semblant i han desaparegut al voltant de l'escola. Són massa coses perquè no treballem amb aquest supòsit.

—Però aquell paio, a hores d'ara, ja ha deixat anar la Molly Rigg. Només la va retenir de dia.

L'inspector Pete McAleese deixa anar un sospir.

—Ron, no és gens atípic que la gravetat dels delictes augmenti gradualment. Tu mateix ho has vist prou vegades. La primera vegada temptegen el terreny, a veure què passa, i després van un pas més enllà.

Són al centre de coordinació. Està atapeït de gent, però la Joanne encara no s'ha tret l'abric perquè les finestres estan gebrades per dins. S'escalfa les mans amb una tassa de te fort. Espera que s'enfrontin a un violador llest, i no a un assassí llest.

La Joanne s'aclareix la veu i s'adreça a en McAleese:

—Sé que amb aquesta nova dada que ens ha donat la Lisa Kallisto, segons la qual la Lucinda es veia amb un home més gran, ens hem de moure ràpid, però estic d'acord amb en Ron. I si no és el mateix tipus, el que s'ha endut les dues nenes? Jo crec que hem d'estudiar més a fons el pare.

—Sempre ho fem —hi coincideix l'inspector McAleese, cansat—, però en aquest cas el podem descartar. En primer lloc perquè té una bona coartada: quan la Molly Rigg va desaparèixer estava amb la seva família. I en segon lloc, hem ensenyat una fotografia seva a la Molly i diu que no és ell.

La Joanne deixa la tassa.

—He tornat a enraonar amb la Molly aquest matí i no sap què és el que sap. Estava molt esbaltida pel Rohypnol. Com ho pot negar amb seguretat, si no en recorda res?

—Com t'he dit, té una bona coartada, així que encara que tinguis el pressentiment de la teva vida, Joanne, de moment a aquest l'hauràs de deixar estar. De manera que ens queda...

—Quin ADN tenim? —pregunta en Ron.

—Ni semen, ni pell, ni cabells. Estem limitats a una fibra de roba que es va trobar a prop dels genitals de la Molly. No és definitiu, però el laboratori creu que és d'alguna cosa que té un fil de seda. Potser una tela de ratlla diplomàtica.

—Genial —diu en Ron, inclinant-se cap a la Joanne—. Un pederasta elegant... El que ens faltava, collons!

La Joanne s'adona que la reunió s'està a punt d'acabar.

—Senyor —s'afanya a dir—, em fa tot l'efecte que seria una equivocació deixar de banda el pare, aquí, encara que tingui una coartada...

—Escolta, Joanne —diu en McAleese aixecant la mà amb el palmell endavant——, ja saps què tenim entre mans: una nena de tretze anys blanca, de classe mitjana, desapareguda en una zona d'una bellesa natural extraordinària. La segona nena que desapareix en quinze dies. De manera que sí, vigilaré el pare, i sí, hi posaré algú a treballar-hi, però recorda això: tothom té els ulls posats en nosaltres. Tot el país ens observa. Hem de trobar el malparit que s'ha emportat aquesta nena avui mateix. No demà. I això implica investigar el que realment tenim ara mateix.

—És clar —diu la Joanne.

—Tu i en Ron torneu a Windermere i aneu a parlar amb la Sally Kallisto —els ordena en McAleese —. A veure si aconseguiu que us digui alguna cosa més d'aquest home misteriós, a veure si alguna cosa lliga amb el que ha dit la Molly Rigg aquest matí.

La Joanne es posa dempeus; ella i en Ron recullen les seves coses mentre en McAleese ordena més investigacions casa per casa.

Quan està a punt de sortir de la sala, la Joanne torna enrere, s'atura al costat d'en McAleese i l'interromp mentre dóna ordres:

—A la Molly Rigg la van portar a una habitació amb llençols rentats en una bugaderia —diu en veu baixa—. En Guy Riverty té propietats de lloguer. Algú les comprova?

Es fa estrany, tornar a ser aquí, pensa la Joanne, quan els adrecen, a ella i en Ron, a l'oficina del cap d'estudis.

—Et fa venir vells records, oi? —li pregunta en Ron.

—Sí. A quin institut vas anar, Ron?

—Al de Lancaster.

—Ets més llest del que em pensava.

—Era bastant bo quan vaig fer l'examen selectiu, però a partir de llavors el centre es va espatllar. Vaig acabar amb setze anys i no em veia amb cor de continuar estudiant; per això vaig entrar a la policia... M'hi vaig incorporar només pensant a fer esport.

La Joanne guaita en Ron de reüll. No és el que se'n diria un paio fibrat i en forma. Només de lligar-se els cordons de les sabates ja esbufega.

—Ja sé què penses —diu en Ron somrient—, ara ja no hi jugo tant, però abans jugava molt a criquet. Va venir un reclutador de la policia al club de criquet i em va dir que tenia la carrera perfecta per a mi. Va dir que podria fer l'esport que volgués si m'incorporava als cadets de la policia.

Caminen pel passadís principal de l'institut de Windermere. Aquell lloc porta vells records a la Joanne. Records de quan tenia tretze anys, d'estar cagada de por per si ensopegava i feia el ridícul. De creuar la mirada amb un noi de cinquè curs i posar-se vermella com un tomàquet tot el sant dia cada vegada que hi pensava.

El cap d'estudis ha posat el seu despatx a disposició de la Joanne i en Ron perquè parlin amb la Sally Kallisto. La Joanne mira la decoració anodina del seu voltant, l'escriptori de fusta xapada, les cortines de bandes verticals que havien estat blanques i ara són d'un gris crema brut.

Havia estat asseguda allà una vegada, feia temps, vint anys i escaig enrere, després d'una baralla particularment brutal entre dues noies de quart. A una li havien arrencat l'arracada de l'orella i li havien partit la carn del lòbul en dos, i van fer-hi anar la Joanne perquè ho havia vist. Però no va dir res. Va fer veure que no en sabia res perquè l'havien pujat amb el principi que mai no s'havia de

delatar els companys. Quina ironia tornar a ser allà, a punt per demanar a la Sally Kallisto que delatés els seus, malgrat que havia de reconèixer que el que hi havia en joc era molt més important, en aquest cas.

Fan passar la Sally al despatx amb una mestra jove molt pàl·lida, la senyoreta Murray, que fa cara d'estar més espantada que la nena.

La Sally no s'assembla gens a la seva mare. És pastada al seu pare. Cabells negres llisos, suaus, pell morena i uns ulls de color xocolata, bonics i profunds.

—Sóc la detectiu Joanne Aspinall..., i ell és el meu company. —Fa un gest en direcció a en Ron—. En Ron Quigley. Us vau veure ahir.

—Hola —diu la Sally, amb un fil de veu.

La Joanne ha disposat les cadires formant una ela. S'asseu amb el bloc de notes obert sobre un genoll i la Sally s'asseu a la cadira del seu costat.

—Abans no et comencem a fer les preguntes, Sally, estàs segura que et sens còmoda en companyia de la senyoreta Murray? Perquè podem esperar una mica més i intentar fer venir els teus pares, si t'estimes més tenir-los a ells aquí, en comptes de la senyoreta. La teva mare ha anat a recollir uns gats, ens han dit al refugi, així que deurà tornar aviat. Però no he pogut posar-me en contacte amb el teu pare. No agafa el telèfon.

La Sally té les mitges una mica arrugades als turmells. S'estira un camal i l'altre mentre respon, però no mira la Joanne als ulls:

—Ho podem fer ara?

—És clar.

—És que... Només és que...

No ho acaba de dir.

La Joanne fa una llambregada a en Ron. Tots dos pensen el mateix: la nena no vol parlar davant dels pares? És que té alguna cosa útil a dir-los.

—Anem al gra, doncs —diu la Joanne somrient.

Comença repassant els detalls de la desaparició de la Lucinda per comprovar que a en Ron no se li escapés res quan va parlar amb la Sally ahir.

Quan acaba d'enraonar, la Sally mira la Joanne a la cara.

—Creu que encara és viva? —li pregunta.

—Ho espero de debò. I tu?

La Sally branda el cap.

—Què t'ho fa pensar?

—No ho sé —diu abaixant els ulls—. Només que no veig com pot estar...

—Perquè...

—Perquè la meva mare diu que segurament és morta.

—La teva mare no ho pot saber del cert. Ningú no ho pot saber, no?

—No, però no els vaig parlar... Bé, no vaig dir res a la policia sobre l'home amb qui la Lucinda es veia. Els ho hauria d'haver explicat, oi?

—Sí —respon la Joanne—, ens ho hauries d'haver explicat. Però ara som aquí justament perquè ens ho puguis explicar.

—La meva mare diu que és culpa meva, diu que si la Lucinda es mor... —S'interromp i es posa els cabells darrere l'orella—. Vostès pensen que és culpa meva?

—No. —La Joanne s'inclina endavant—. No és culpa teva que la Lucinda decidís entrar al cotxe d'un desconegut. Però Sally, escolta'm, ens has d'explicar tot el que saps de la Lucinda perquè la puguem ajudar. Encara que et sembli que la traeixes. Encara que creguis que la disgustaràs i la faràs enfadar tant que mai més no et tornarà a parlar. Ens hauràs d'explicar els seus secrets. Ho entens?

La Sally fa que sí amb el cap i agafa una alenada d'aire, tremolosa. Tot d'una ha de fer esforços per no posar-se a plorar, i la Joanne sent un formigueig al clatell. Estan a prop. Ho nota. La Joanne l'esperona:

—Si ho necessites, plora, Sally. No t'ho quedis a dins.

En Ron es treu un mocador net de la butxaca del pit i el dóna a la Sally.

—Té, bonica —li diu amb delicadesa.

Però la Sally aconsegueix contenir les llàgrimes.

—No he vist mai l'home amb qui parlava —comença a dir—. Jo no estava mai amb ella quan es trobaven. Em va dir que l'havia vist tres vegades, i que ell volia que ella anés amb ell no sé on, la volia portar a comprar.

—Et feia l'efecte que ella li tingués por?

—Estava entusiasmada.

—Per tant, ell no havia intentat fer-li mal?

—No.

—Has vist mai el cotxe?

—No ben bé. Només la part de darrere, una vegada.

—Quan va ser?

—Fa dues setmanes? —Ho expressa com una pregunta—. Jo m'havia quedat a parlar amb una mestra i feia tard.

—Ens el pots descriure?

—Era platejat.

—Segur que era platejat? —la interromp en Ron—. No pot ser que fos blanc?

La Sally mira cap a un costat.

—Potser sí —admet—. No n'estic segura del tot. No vaig saber que era ell fins que no em vaig trobar amb la Lucinda, i ella em va dir que li acabava de demanar per sortir.

—Li va demanar per sortir? —repeteix la Joanne—. Això vol dir que volia que fos la seva noia o bé que pretenia anar amb ella a algun lloc?

—La Lucinda no ho sabia. En vam parlar molt, però no estàvem segures de què volia dir, és a dir, si volia que fos la seva noia o què.

—Així que, de fet, tu no l'has vist mai, aquest home —diu en Ron.

—Mai —respon tot sacsejant el cap.

La Joanne apunta el color del cotxe i alça el cap.

—Què més ens en pots explicar?

—No res.

—Res de res?

La Sally arronsa les espatlles.

—Vinga —l'anima la Joanne—. Sé com sou les noies... Parleu de tot. De cada petit detall relacionat amb els nois. —La Sally se sent ferida momentàniament, i la Joanne afegeix de seguida—: Quan et fas gran, la cosa va igual, saps? —Dóna una ullada a la senyoreta Murray—. Oi que sí?

—Oh, i tant! —replica la senyoreta Murray, confosa—. Jo puc passar hores i hores parlant del meu xicot.

La Sally no cau al parany, però.

Clava els ulls fixament a la seva falda. Té el cos rígid i gairebé sembla com si l'haguessin amenaçat perquè no revelés res més.

—Què és, Sally? —li pregunta la Joanne per fi—. La Lucinda t'ha explicat alguna cosa sobre ell, alguna cosa que et fa por dir-nos?

La Sally sacseja el cap.

—Us he explicat tot el que en sé.

—N'estàs segura? —pregunta la Joanne, ara desanimada. Estava convençuda que en trauria alguna cosa més.

—N'estic segura —confirma la Sally.

En Ron està a punt de moure's a la cadira, però la Joanne, mecànicament, li posa la mà al genoll, un gest amb què li indica que no es bellugui.

—Sally —diu amb compte—, recorda el que t'he dit. Ens ho has de dir tot, o no la trobarem. Si et guardes els seus secrets, no ajudes la Lucinda. No pas ara.

La Sally alça els ulls i de cop i volta comença a parpellejar molt ràpid. Intenta agafar una alenada, però l'aire li entra a batzegades als pulmons, com si tingués un tap dins la tràquea.

Els seus ulls es posen en els de la Joanne, i tot d'un plegat se li omplen de llàgrimes, alhora que les paraules li surten com un torrent.

—Té a veure amb el seu pare —diu—. Aquest és el seu secret. Això és el que no puc explicar a ningú.

20

Torno a ser a la feina; intento donar un mica de líquid als gatons amb una xeringa, però no hi ha manera. Sé que els faig mal, i estic arribant al punt en què serà més compassiu fer un pas més i demanar al veterinari que els administri el líquid blau. Estic emprenyada i trista, però intento no enrabiar-me amb el malparit que els ha deixat en aquest estat. És un esforç que em supera. La part bona, suposo, és que ara sabem que en Banjo, l'Staffordshire, s'avé amb els gats. Això augmentarà les possibilitats de trobar-li una llar. Encara que els possibles amos no tinguin cap gat, a ningú no li agrada la idea d'adoptar un gos que se'n cruspiria un com si res.

Sona l'intèrfon, cosa que significa que hi ha algú a fora de l'oficina, així que deixo els gatons i me n'hi vaig. De tota manera, m'anirà bé descansar una mica dels gats, i potser prendre una tassa de te.

És la Jackie Wagstaff, la Boja.

La gent li diu Jackie la Boja perquè fa un parell d'anys tenia tendència a donar cops de puny a la gent de tant en tant, sobretot quan va passar una mala temporada.

El seu marit va malgastar tots els diners que tenien: va demanar una segona hipoteca sobre la casa sense que la Jackie ho sabés i van tenir un munt de problemes econòmics. Per sortir-se'n, l'home va tenir la brillant idea de sortejar la casa. Era una finca molt maca, valorada en unes tres-centes mil lliures, i tothom (inclosos en Joe i jo), en vam comprar números a vint-i-cinc lliures cada un. Segons sembla, van vendre prop de vuit mil números, després de posar anuncis a la *Gazette* i de repartir fulletons per tot el poble, amb la qual cosa van aplegar prop de dues-centes mil lliures en total.

Llavors el marit de la Jackie va guillar amb tots els diners. Un desastre.

I, de cop i volta, tothom la va agafar amb ella. Diu que la gent encara canvia de vorera quan la veuen venir de cara; ha perdut els amics que havia tingut durant més de trenta anys.

Ara la Jackie treballa cuidant persones grans o discapacitats i em porta les mascotes dels que es moren.

La miro amb sorpresa quan la veig a l'oficina amb les mans buides.

—Què? —diu, i llavors se n'adona—. Ah, no t'espantis; avui no et porto res. He vingut a veure't. A veure com estaves. La nostra Joanne ha dit que la nena desapareguda estava amb vosaltres quan va desaparèixer.

—Sí, més o menys —li dic. I després—: La nostra Joanne, has dit? Vols dir la detectiu Aspinall? És filla teva?

—Neboda.

—No m'ho havies dit mai.

—No, bé, és que no li agrada que ho vagi esbombant. Està paranoica, si vols que t'ho digui. Es pensa que si la gent sap que és del Departament d'Investigació Criminal li punxaran les rodes del cotxe. En fi, la nostra Joanne ha dit que estaves molt afectada..., per la nena, així que, com que passava per aquí, he pensat de venir a veure't per comprovar que estiguessis bé.

—Intento no pensar-hi, si t'he de ser sincera. Bé, intento imaginar-me què li ha passat. És tot un detall, que hagis vingut. No vols pas un gat, oi?

—No.

—I un gató?

—No ens deixen tenir animals.

—En pots entrar un d'amagat. Ningú no ho sabria.

La Jackie la Boja riu.

—La mestressa, sí. De tota manera, la casa és de la Joanne, no meva. Només m'hi deixa estar perquè no em puc permetre de viure sola. No em deixaria tenir un gat.

—Entesos, però ho havia d'intentar. Ara mateix estem desbordats, i a sobre avui he portat una altra remesa de gatons mig morts... No tinc cap casa on col·locar-los, si és que sobreviuen. Quin dia! —li dic—. Quin parell de dies tan dolents!

—Què pensen que li pot haver passat, a la nena desapareguda?

—Segurament tu en saps més que no jo.

—Què? Ho dius per la Joanne? Oh, ella no m'explica res. No l'hi permeten, i insisteix molt a respectar les normes. Com està la mare de la nena? La Joanne em va dir que éreu amigues.

—Has vist la roda de premsa?

La Jackie assenteix amb un cop de cap.

—Jo no l'he pogut mirar —dic amb tristesa—. Ja és prou horrible el tràngol que els estic fent passar. No he suportat veure'ls...

Callo perquè la porta s'obre i entra una dona amb un terrier de West Highland.

Porta una d'aquelles armilles enconxades de teixit lluent, uns texans cars ficats dins d'unes botes de goma roses i un ridícul barret apelfat amb orelleres, com si vingués de posar trampes per als castors.

La Jackie em mira de reüll i s'aparta del taulell per deixar que la dona s'acosti.

—Bona tarda —diu. Li faig uns quaranta anys—. Porto en Hamish perquè ens traslladem, ens n'anem a viure a l'Orient Mitjà, i pensava que potser me'l voldríeu comprar —diu amb un to tan alegre i animat que és com si m'oferís unes vacances de franc.

La Jackie estossega.

—En realitat no ens dediquem a això —li explico, i la dona inclina el cap cap a un costat.

—Però és un gos que sempre es porta bé, molt net i molt bo. He dut els papers del pedigrí —diu, i treu un sobre i el sacseja.

Amb paciència, li explico com treballem i què fem, i malgrat que m'agradaria dir que això és un cas únic —algú que vol que li paguin per un animal amb pedigrí—, no ho és. Ens passa un cop cada quinze dies, pel cap baix. Es pensen de debò que en això valen les mateixes normes que si venguessin un televisor de plasma. Per què no te l'has de quedar si te'l deixen tan bé de preu? Si és una ganga!

M'arronso d'espatlles mostrant impotència.

—Em sap greu —li dic—, però som una entitat benèfica.

Aquella manera de fer agradable i alegre de sobte desapareix, i adopta una expressió de concentració profunda. S'encara a un problema que no havia previst.

—De tota manera, si ho vol, el pot deixar aquí —suggereixo—. Tinc espai per a un gos més, i estic segura que trobarà una llar preciosa.

—Vaig dir al meu marit que ens el reemborsarien —diu posant mala cara—. Hem gastat molts diners en ell, i esperàvem recuperar-ne una part, perquè...

Tot d'un plegat la Jackie deixa anar:

—Es desempallega d'aquest pobre animal abandonant-lo aquí i encara vol que l'hi paguin?

M'ho veia venir, notava com la Jackie s'estava escalfant, però esperava que es mossegués la llengua.

La dona s'indigna pel to de la Jackie.

—Jo no em desempallego de res —replica—. Al meu marit li han ofert una bona feina, i no tenim cap altra opció que traslladar-nos.

—Sempre hi ha una altra opció —etziba la Jackie—. Només depèn de quines siguin les seves prioritats.

—La meva prioritat és la meva família... És per això que marxem! En fi —diu girant-se cap a mi—, hem pagat mil quatre-centes lliures per aquesta bèstia, serà una mascota preciosa per a algú, no cal treure'l gaire i és molt net.

La Jackie té les celles aixecades. «Bèstia????», articula sense dir-ho.

—Estic segura que algú pagaria pel gos de bon grat —continua dient la dona, sense cedir—, i si aquest refugi no està en situació d'oferir-me certa quantitat, senzillament posaré un anunci a la *Westmorland Gazette*. Algú me'l pagarà.

La Jackie se'n va com qui no vol a la porta i guaita a fora. Després gira en rodó, innocentment.

—Així el Lexus d'aquí fora és seu?

La dona diu que sí. Sí, és el seu cotxe.

—Un cotxe de quaranta mil lliures i ve a perdre el temps aquí perquè algun ximple li compri el coi de gos..., un gos que ja no vol?

—No és que no el vulgui, com els he explicat...

La Jackie torna a la taula i la talla:

—Sí, sí, ha dit... A veure, deixi'm que l'hi expliqui, perquè la Lisa és massa agradable per fer-ho. Deixi'm que li expliqui el que hauria de passar perquè vostè ja no es pot ocupar del gos...

»Ve aquí tota simpàtica i disculpant-se —li engega la Jackie—, i diu: "Si us plau, senyora agradable, a qui no paguen gairebé res per netejar al darrere d'uns merdes desagraïts a qui els seus animals els importen un rave, si us plau, senyora agradable, podria quedar-se'm aquest gos i trobar-li una bona llar?, perquè trobar-li una bona llar és el més important de tot. Una casa on se l'estimin i en tingui cura". I com que està tan agraïda a la senyora amable per treure-li de davant el problema, diu: "M'agradaria de debò fer una donació al refugi, perquè deu costar molts diners gestionar aquest centre. En fi, deu tenir despeses de pinso, factures del veterinari i la calefacció. Què li sembla si li faig un xec esplèndid ara mateix? Què? No, és clar que no em fa res! El meu marit està podrit de diners! L'han contractat una colla d'àrabs, així que serem rics. No! No em sap gens de greu!".

La Jackie plega els braços sobre el seu pit de volum considerable i mira la dona, enrabiada.

—Això és el que diu!

La dona surt feta una fúria, amb el gos al darrere, i jo guaito la Jackie tot sacsejant el cap.

—No pots tractar la gent d'aquesta manera.

—Qui ho diu? —m'etziba—. S'ho ha ben guanyat. No suporto les dones com ella. Es pensen que es poden treure de sobre les seves responsabilitats només perquè els ve de gust. No sé com pots fer aquesta feina, Lisa, de debò que no... En fi, has vist quina gorra duia?

21

Se suposa que no has de tenir preferits.

Ja ho sé, però de vegades no ho pots evitar.

Ara mateix, al refugi hi ha un terrier de Bedlington que es diu Blauet i que ningú no vol. El tenim en una caseta només per a ell perquè és de caràcter neguitós, i el que anhela realment és la companyia de les persones... De fet, no li agraden gaire els altres gossos. Els tolera, no és agressiu —els Bedlington no ho solen ser—, però s'estima més que el deixin tranquil.

Ja fa cinc mesos que el Blauet és al refugi, i la raó per la qual ningú no el vol és que és vell. Ningú no es vol emportar un gos vell, ja que té més possibilitats de posar-se malalt, i cal pagar el veterinari. Però cada vegada que passo per davant de la seva caseta el cor se m'encongeix. Sempre està dret al costat de la porta, mai assegut ni ajagut; s'espera. Sempre s'espera. És com un d'aquells cavalls que deixen a fora, sota la pluja, que es queden lligats davant del bar a les pel·lícules de l'Oest. Amb el cap avall, les potes del darrere doblegades i els ulls mig tancats, esperant.

La setmana passada vaig parlar del Blauet a en Joe, i vam decidir que, si no l'adopten d'aquí a quinze dies, li farem lloc a casa nostra.

Però llavors, a partir de les dues de la tarda, decideixo que, al cap i a la fi, Déu existeix, perquè just quan caic al buit en espiral, sense notícies de la Lucinda i amb tres gatons morts a les mans, entra un home i em diu que vol adoptar un gos que ho necessiti.

A l'acte li parlo del Blauet i, segons sembla, no el rebutja per l'edat. De fet, diu que s'estima més un gos vell perquè en aquest moment no té temps per ocupar-se d'un cadell.

—No es pot explicar amb paraules com és de bo, tranquil i mans; és el gos perfecte —li dic—. Ha tingut cap gos abans?

—No d'ençà que era petit. Els últims mesos m'he trobat una mica sol, sóc nou en aquesta zona, i he pensat que seria una bona manera de conèixer gent.

Assenteixo per donar-li la raó, com dient «sí, sé el que és». Però per dins penso que no hauria dit mai que a un home com aquest li pogués costar conèixer gent. Sense voler, els ulls se me'n van cap a la seva mà esquerra. Té una franja de pell més clara, que amb prou feines es nota, allà on abans portava un anell de casat, així que fa poc que està separat o bé se l'ha tret per tenir una aventura.

Porta una jaqueta encerada Barbour que li arriba més avall dels genolls i una bufanda de llana de ratlles. La bufanda està nuada de la manera que els rics se la solen nuar avui dia: la dobleguen per la meitat, se la posen al voltant del coll i fan passar les puntes pel mig del plec. Hi ha paios a qui sembla que els han escanyat, quan es posen la bufanda d'aquesta manera, però a aquest li queda elegant.

Diria que té uns trenta-quatre anys. És atractiu i ho sap.

—Em pot dir com es diu?

—Charles Lafferty.

Estic a punt d'anotar-ho, però per un segon tots dos ens quedem callats de l'ensurt quan ens sobrevola un avió Tornado. Tota l'habitació trontolla, i jo acluco els ulls ben fort. És el tercer que passa en una hora, ja en començo a estar tipa. Els dies nets sembla com si la RAF desplegués tots els seus avions de caça perquè passin com llamps per damunt del Districte dels Llacs.

En Charles Lafferty també fa una ganyota per l'agressió sonora.

—Té gaires gossos per adoptar? —pregunta quan ja no se sent el soroll.

—Massa —contesto—. I segur que en tindrem un munt més després de Nadal.

—Ah sí? La gent encara compra mascotes de regal? Em pensava que ara ja se sabia que no s'han de fer aquestes coses, amb tots els adhesius de «Un gos no és només per Nadal» que veig a les finestres dels cotxes.

Alço els ulls un moment.

—Pel que sembla, no... A veure, en general no ens arriben cadells no volguts fins al juny. És l'època en què els cadells de Nadal s'han convertit en adolescents esbojarrats i destructius. I després de Cap d'Any ens arriba una allau de gossos perquè Nadal és una època estressant per a la gent. Els costa sortir-se'n de tot, i sovint el primer que fan —per facilitar les coses— és desfer-se del gos.

—Pobrets —diu ell sincerament—. Tant de bo me'n pogués endur més d'un.

—Un és genial. Cregui'm. Si tothom es pogués endur només un gos, tot seria tan... —Xerro massa —. L'acompanyo a veure el Blauet —dic amb fermesa—. Li he parlat del gos, però ni tan sols l'ha vist, encara. —Poso els ulls en blanc per la meva ineptitud, esperant que ell es posi a riure amb mi, però no ho fa. Em sotja d'una manera estranya, sense apartar els ulls de mi. Aleshores, com si de cop i volta s'hagués recordat de com es fa, em somriu cordialment.

—Segueixi'm —li dic; passem per davant de les tres primeres casetes i ens parem a la porta de la del Blauet.

El gos està dret al lloc de sempre. No trobaries un animal que fes més llàstima ni que el busquessis.

—És aquí. Aquest és el Blauet.

En Charles Lafferty s'ajup. Porta uns pantalons de ratlla diplomàtica bons i cars i uns mocassins suaus de pell de vedell. Sembla del tot fora de lloc trepitjant aquest enrajolat i amb aquesta olor forta de desinfectant que ens envolta.

—Es veu molt trist —comenta.

—Necessita un amo.

—Està bé, però? No té pas cap depressió ni res per l'estil, oi?

—Només està sol. Està molt mancat de companyia. Obro la caseta perquè el pugui veure bé? En general s'anima quan algú li fa festes.

En Charles s'aixeca.

—Sí, si us plau. A veure com és.

La reixa de ferro colat fa un grinyol greu quan l'obro, i el Blauet s'escarrabilla. Em mira a mi i després en Carles, i juro que, si és que un gos pot somriure, el Blauet ara mateix somriu.

—Guaiti'l! —diu en Charles, tot animat—. Gairebé sembla content, oi?

Li passo la mà pel pit, fregant-li fort allà on sé que li agrada, i a l'instant les parpelles se li tanquen un pèl i es relaxa.

—Puc? —pregunta en Charles.

—És clar que sí. Però no l'acaroni cap a la banda de la cua. Li molesta una mica.

—Està ensinistrat, no?

—Oh, sí —dic amb seguretat, però en realitat penso: «De fet, no en tinc ni idea».

És impossible dir si estan del tot ensinistrats o no, perquè tots els gossos han de defecar dins les casetes. No tenim prou personal per treure'ls a fora quatre vegades al dia. En cas de dubte (i en circumstàncies com aquesta), trobo que és millor mentir, perquè el Blauet necessita tota l'ajuda que li puguem donar.

Reculo per deixar-los espai fins que es coneguin. En Charles el grata darrere l'orella, i una de les potes del darrere del Blauet fa aquell moviment circular que no pot evitar de fer. I em sento una mica emocionada per l'espectacle. Gairebé em costa aguantar les llàgrimes.

Estic segura que se l'endurà. És molt poc habitual que algú faci festes a un gos d'aquesta manera i després es giri i et digui que s'ho pensarà. «Si us plau —reso...— si us plau, emporti-se'l.»

En Charles s'alça, i els ulls li brillen.

—Me'l quedo —diu en to decidit—. Me'l puc endur ara?

—Temo que no —replico—. Abans hem de fer algunes coses. Necessito una còpia d'una factura de la llum, l'aigua o el gas... Ja sap, per comprovar que realment té casa i que no dorm al cotxe ni res així... I quan ho tingui podré fer la visita a casa seva, només per assegurar-me que és adequada per al Blauet.

—Oh, i tant. Ho entenc perfectament. No pot enviar-los a qualsevol lloc, oi?

—De fet, no. Per casualitat no porta a sobre cap document on consti la seva adreça? Així ens ho traiem del damunt i podré venir a veure la casa demà mateix, si li va bé.

—Vaja, no. No en porto cap. Llàstima. I si vinc demà al matí a portar-l'hi? Podria venir a fer la visita a la tarda? Li aniria bé?

Deixo anar una alenada d'aire, somrient.

—Seria fantàstic... No sap que alleujada que em sento que li doni una oportunitat. Estàvem molt amoïnats per ell. Ens té a tots el cor robat.

S'acota per acaronar-li els rínxols que té al cap. Tot seguit es redreça i diu:

—Serà el company perfecte per a mi. Oi, Blauet?

—Viu sol? Només ho pregunto perquè no crec que li agradés gaire que uns nens petits el burxessin gaire... Els gossos quan es fan grans prefereixen una llar tranquil·la.

El Blauet estaria bé amb nens petits, n'estic segura. I encara que no fos així, no em faria res enviar-lo a una casa sorollosa, només per trencar aquesta llarga estada a la gossera. Li pregunto si viu sol per fer la tafanera.

—Sí. Visc sol. Treballo moltes hores, però puc arribar-me a casa uns quants cops al dia, ja que tinc l'oficina just a la cantonada, de manera que això no serà cap problema.

—A què es dedica?

—Sóc advocat. De fet, encara no l'hi he preguntat, però a la meva secretària li encanten els animals, i espero que podré endur-me'l amb mi uns quants dies per setmana, i ella me'l vigilarà. Què li sembla?

—El Blauet és el gos perfecte per dur a l'oficina. Segur que es quedarà ajagut sota la seva taula.

—I quan va lligat amb corretja? Estira?

—Gens ni mica.

—El puc treure a fer un tomb, ara? Ja sé que fa força fred, però m'agradaria molt sortir només una estoneta.

—I tant. De fet, recomanem a la gent que treguin a passejar els gossos abans de reservar-los. És important emportar-se el gos adequat. Al cap i a la fi, estaran junts molt de temps. Ara li porto una corretja. I em sembla que dec tenir algun abric que li anirà bé.

—Perfecte.

—Hi ha una cosa que encara no li he dit. Se'm fa una mica incòmode, no tinc traça per parlar-ne..., però com a organització benèfica no podem acceptar cap pagament pels gossos que donem en adopció, però sí que demanem una donació. Qualsevol quantitat que ens pugui aportar serà benvinguda...

Normalment, en aquest moment la gent es treu la cartera i et diuen que estan més que contents de fer una donació i bla, bla, bla, però aquest tipus es queda immòbil, amb una expressió vaga. Prossegueixo una mica incòmoda amb el discurs que em tinc après:

—La factura del veterinari ens pot pujar a vint-i-cinc mil lliures a l'any —dic—, així que les donacions es destinen a això, i naturalment li donem el Blauet vacunat de tot i esterilitzat a fi que...

Alço les celles i li faig un somriure ben ample. Però ara tampoc no reacciona.

—La corretja? —diu, donant-me ànsia, com si l'últim minut no hagués existit.

—Ah, sí —balbucejo—. Ara la vaig a buscar.

I saps quan t'adones que alguna cosa no va a l'hora? Quan alguna cosa està fora de lloc i tanmateix ho passes per alt i continues endavant com si res? És estupidesa? O ignorància?

Totes dues coses, potser.

No estic segura de què és, però quaranta-cinc minuts més tard, en Charles Lafferty no ha tornat amb el Blauet i em començo a posar nerviosa. A fora estem a sis sota zero. El terra està gelat i fa un aire que talla. Fins on s'ha endut el Blauet exactament a «fer un tomb»?

Surto a fora esperant veure'ls tornar, i llavors m'adono que a l'aparcament només hi ha tres cotxes. El meu, el de la Lorna i el de la Shelley —la Shelley és l'altra noia de la gossera; porta un Fiesta desmanegat.

En Charles Lafferty se n'ha anat. No hi ha ni rastre d'ell.

I, cosa estranya, s'ha emportat el Blauet.

22

Gairebé són les cinc de la tarda i la Joanne ha passat les darreres dues hores formant-se una imatge d'en Guy Riverty. El pla és anar a Troutbeck a interrogar-lo tan bon punt en McAleese els doni el vist-i-plau. En McAleese vol que s'escorcollin les propietats que en Guy té al voltant de Troutbeck, i després ampliaran la cerca, si no troben res.

En Ron Quigley l'han assignat al ViSOR, el registre de delinqüents sexuals, i fa cara de pomes agres. No para de fer espetegar la llengua i sacsejar el cap, i de tant en tant remuga: «Tarat dels collons», cosa que a la Joanne li resulta del tot natural.

Els delinqüents sexuals han de confirmar les seves dades cada any. És a dir, han d'informar la policia de qualsevol canvi de la seva situació personal: adreça, feina, etcètera. L'incompliment d'aquesta norma implica una pena de fins a cinc anys de presó, cosa que hauria de ser suficient com a mesura dissuasòria.

Però ho es?

Els delinqüents sexuals realment informen la policia de cada un dels seus moviments? La Joanne creu que no.

En Ron busca moviments d'individus a la zona de Cumbria durant els darrers sis mesos. Però, pel que se sent, els seus delictes el distreuen de la feina. Com calia esperar, en Guy Riverty no figura al registre, però en McAleese ha dit a en Ron que el repassi, per si aquesta nova pista sobre en Guy no els porta enlloc.

Empenyent la cadira per apartar-se de la taula, la Joanne diu:

—Vaig a buscar un cafè, Ron. En vols un?

—Sí, d'acord. No tens pas cap Rennie a la bossa? L'estómac em fa la guitza.

—És per les pastes que prens per esmorzar. Demana a la teva dona que et faci crema de civada.

En Ron li fa una llambregada. No és dels que mengen crema de civada.

—Em trobava bé abans de començar a mirar aquests malalts mentals.

—Tens tota la raó. Miraré a veure si et trobo res.

La Joanne surt del despatx mentre en Ron remuga:

—És com buscar una agulla en un paller de Gary Glitters, això és...

Se'n va passadís avall, passa per davant del despatx de l'inspector Pete McAleese, que crida i esbronca algú per telèfon. La Joanne cantusseja «Rock and Roll Part 2» de Gary Glitter, segurament més fort del que ho hauria de fer... No és exactament el més indicat quan treballes en un cas de violació infantil.

Quina llàstima que en Gary estigui tan fet pols, pensa la Joanne. Sempre li havia agradat la seva música.

Pitja diversos botons de la màquina per demanar dos cafès amb llet, pensant en en Guy Riverty. No es treu de sobre la sensació que d'alguna manera hi està implicat, de manera que ha buscat a internet quines de les seves propietats estan ocupades per gent de vacances. No gaires. La majoria les té buides, en aquest moment, i les properes reserves són per just abans de Nadal.

Són maques, les cases. Totes d'alta gamma. Han quedat enrere els temps dels B&B barats i acollidors, a quinze lliures la nit inclòs un esmorzar complet de forquilla. Allò ja no existeix. El Districte dels Llacs té una clientela diferent, ara. La gent que va a passejar, fer excursions o a qui agrada estar a l'aire lliure encara sovintegen, però ara aquesta zona rep més gent que busquen cases de camp luxoses. Volen banys amb el terra de marbre grans com tota la casa de la Joanne. Volen restaurants amb estrelles Michelin. Volen sortides amb vaixell de vela a mitjanit, amb xampany rosat.

Tots els habitatges de lloguer d'en Guy Riverty són de cinc estrelles. Li encanten els acabats moderns, i la calefacció per terra és la norma. Aquesta tarda, la Joanne s'ha perdut una estona en somnis, pensant en la seva vida ideal en una d'aquelles cases de camp de Hawkshead. Caminant per fora descalça, trepitjant suaument el parquet de roure, passant la mà per damunt de la màquina de cafè exprés incorporada als mobles de la cuina i pel televisor encastat a la paret. Sense fils penjant que fan nosa. I un Adonis anònim i atractiu estirat al llit de dalt, esperant-la...

Arribada a aquest punt, s'ha obligat a sortir del mode fantasia i tornar a la feina. Troba uns quants Rennis per a en Ron, els hi dóna la Mary, la dona de la neteja; llavors se'n torna amb el cafè d'en Ron i el troba amb expressió seriosa.

—Vols la mala notícia o la mala notícia?

La Joanne s'asseu al caire de la taula.

—Endavant.

—Ha desaparegut una altra nena.

—Merda! Com?

—Encara no en donen detalls. Només ho he sentit. Això vol dir...

—Vol dir que no ha deixat anar la Lucinda Riverty, cosa que significa que probablement ja és morta.

—Vols l'altra mala notícia?

—Continua.

—L'agent del taulell s'ha de treure de sobre els reporters de la premsa groga, a l'entrada. En McAleese vol que hi siguis quan faci la declaració, pensa que quedarà millor si hi ha una agent present... i... —diu, deixant anar un sospir llarg i trist.

—Alguna cosa més?

—Sí. El teu senyor Riverty no era a prop d'on s'han emportat aquesta nena. Em sap greu, Joanne, però no és ell.

La sensació que té per dins va augmentant fins al punt en què sap que no la podrà reprimir gaire temps més. Aquesta és la part millor. El moment abans. Just abans.

Ella està ajaguda allà, amb els ulls oberts, vidriosos. Hi veu però sense veure-hi. Li agradaria que ella el veiés del tot, però no pot ser. Potser més tard.

Amb aquesta llum, la pell se li veu més blanca. No hi té ni una imperfecció, ni un plec. No té gens de carn flàccida a l'entrecuix. Ni tampoc estries platejades a la panxa.

Enlloc d'això, hi ha els dos ossos dels malucs, angulosos i punxeguts, que li sobresurten. Semblen més els omòplats d'unes espatlles mal posades que no ossos de la pelvis.

Ella no diu res.

Ell està estirat al seu costat. El llençol de cotó llisca sobre el polietilè de sota, fent un so raspós que no s'avé amb la serenitat que té al davant. Ella mou el cap. Sap que ell és allà, però no està espantada. El vol. Se li obre la boca, però no d'aquella manera vulgar que ell sap. Es comunica amb ell. Si pogués articular paraules, la nena li donaria ànsia, li diria que és l'hora de començar.

Fent pinça suaument amb el polze i l'índex, fa girar el canell enlaire per damunt de l'abdomen d'ella. Ja li ha tret els sostenidors i, com sospitava, de fet no li caldria portar-los. Fa com les seves amigues. Se'ls posa per acostumar-s'hi. Preferiria que no ho fessin. Tenen molt temps per endavant per fer-se grans. És com si totes volguessin créixer ràpid, però tant de bo sabessin fins a quin punt s'equivoquen.

Ara l'aire que hi ha entre els seus dits i el cos d'ella s'escalfa. La transmissió d'energia, una barreja de les dues, aquí, en aquest espai. Un espai sagrat. Ells dos units de la manera més pura.

La boca d'ella li xiuxiueja indicacions inaudibles; és l'hora de treure's la roba. Amb els dits ara coberts amb guants, li separa les cames amb suavitat i treu la càmera de l'escriptori. La perfecció de la nena l'impressiona.

Llavors s'estira damunt d'ella i la deixa que el porti a on necessita.

23

Són les set de la tarda tocades i en Joe i jo estem asseguts a la taula de la cuina. Els nens són a dalt. La Sally enraona per telèfon amb la seva amiga de l'escola, la Kitty. Pel que sembla, ha entrat a l'etapa en què necessita parlar pels colzes —però no amb nosaltres—. Aquesta tarda la policia ha parlat amb ella una altra vegada sobre l'home amb qui es veia la Lucinda, però li costa donar detalls, fa veure que jo la pressiono i em diu que ja m'ha explicat tot el que sap.

Els dos nens juguen amb el Minecraft. Sembla que tota la canalla de la seva edat de tot el país hi estan enganxats, però jo encara no li he trobat la gràcia. El sentiment de culpa em fueteja. De tant en tant, dono la llauna a en Joe perquè fem més coses junts. «Hauríem de jugar a un joc de taula, o anar a sopar a fora... Mai no passem temps de qualitat amb els nens.»

I en Joe diu: «Al cap de mitja hora de jugar al Monopoly ja n'estem tips, no ens sobren vuitanta lliures per sortir a sopar, i quantes vegades t'he de dir que als nens no els agrada passar l'estona amb els pares?».

Té raó. No els agrada. Però després miro *Supernanny* i em sento com una merda quan diu que els pares només passen uns quaranta minuts al dia amb els seus fills, i que això és la causa del seu mal comportament. «Aquests nens no es porten bé perquè els seus pares són idiotes», diu en Joe. «Ho fem tan bé com podem, Lise. Deixa-ho estar, vols?»

Avui en Joe està baldat. Ha anat a Lancaster (dos cops), i no és que sigui res de l'altre món, però aquesta tarda ha passat un front de pluja gelant —un fenomen meteorològic que jo no havia vist mai abans—, i les carreteres són un malson. Són traïdores.

En sortir de la feina he pensat que tindríem un breu respir de la neu, ja que tot estava moll de la pluja, cobert de gotetes i net. Però llavors he trepitjat el que em pensava que era un graó moll i m'he adonat que la pluja s'havia glaçat en tocar a terra, i la humitat en realitat era gel incolor.

En l'estona d'arribar a casa he vist tres cotxes a la cuneta i dos accidents. I hi ha hagut un moment que ha anat de poc que no em poso a plorar quan he vist un home gran pujant les escales de casa seva de quatre grapes per por de relliscar.

En Joe ha arribat a casa i ha tornat a sortir de seguida. Una colla d'amics seus del bar volien anar a buscar la Lucinda al riu —sense que ho sabessin la Kate i en Guy—, i no ha tornat fins ara.

Està baldat i fa una fila horrible. Té unes arrugues fondes sota els ulls, la parpella esquerra li cau una mica i porta una barba de tres dies que li surt grisa. Sembla que tot ha anat molt ràpid. Gairebé d'un dia per l'altre. Com si el dia que en va fer quaranta la pigmentació negra se li hagués acabat. L'envolto amb els braços per darrere i li faig un petó fluix al coll. Llavors, quan em redreço, li veig un tall fondo a la part del darrere del cap, visible entre els cabells.

—Com t'ho has fet, això? —li pregunto.

—M'he esconyat sortint del cotxe. Les sabates m'han relliscat.

No el renyo per parlar així. Curiosament, no em molesta la paraula *cony* quan la fan servir com a verb i no com un nom.

Per descomptat, no han trobat res al riu. En Joe portava sabates de claus de golf per no relliscar tant sobre el gel, però tot i així ha relliscat. Per sort, el grup de recerca no ha estat fora gaire estona. A un del grup li ha marxat un peu i ha anat a parar cinquanta metres avall, així que han desistit i han tornat. I, pel que he sentit, la policia tampoc no ha avançat gaire més.

Explico a en Joe el robatori del Blauet i li pregunto si creu que hauria de trucar a la policia. Però es frega els ulls mentre em diu:

—Pensa que ara mateix ja estan prou enfeinats per haver de dedicar-se a buscar gossos robats. A més a més, el Blauet ja té casa, que és el que volies. El paio segurament no ha volgut fer cap donació... O potser no s'ho pot permetre.

—Aquesta és la qüestió —li dic—: va vestit amb roba cara i diu que és advocat. És ben clar que s'ho podria permetre.

—Quin cotxe porta?

—No l'he vist.

—Hi ha gent molt estranya, nena. Qui sap què li passa? Jo ho deixaria córrer.

No es pren la molèstia d'escoltar-me, i no el puc culpar. Se'l veu a punt de caure rodó. Té la pell tan grisa que és com si hagués sortit de sota terra.

Desparo taula. Al lloc d'en Joe hi ha les tiges verdes que deixa després de mossegar la part carnosa dels bitxos i empassar-se'ls directament. Miro a sota de la seva cadira si n'ha caigut cap bocí, perquè la Ruthie, l'Staffordshire creuada, té el costum de menjar-se'ls i després escopir-los a terra quan la boca li crema.

—Demà potser no obriran l'escola —diu en Joe, servint-se una cervesa—. Hi haurà una gelada negra pertot arreu. No hi podrà anar ningú... Començo a pensar que hauríem de canviar el teu cotxe per un Land Rover. Seria més segur...

—Bona idea, però amb què? No el canviaré per un de vell i no en podem comprar un de nou. —Llavors afegeixo, sense gaire entusiasme—: Suposo que podríem demanar un préstec.

En Joe no contesta. La nostra economia està al caire del desastre, en aquest moment. No tenim res nostre, llevat dels cotxes. No tenim cap possibilitat d'arribar a tenir una casa pròpia en aquesta zona, i si no haguéssim aconseguit aquesta on vivim a través de l'associació per a l'habitatge, que proporciona cases assequibles per a les persones nascudes a la zona, ni tan sols no ens podríem permetre de llogar res al poble, ja que els lloguers pugen al voltant de dues mil lliures al mes, de mitjana. Després de comprar els regals dels nens per Nadal, ja he arribat al límit de la meva targeta de crèdit, i les despeses no s'acaben aquí.

En Joe aixeca els ulls.

—Deixarem el cotxe per a més endavant —diu, ben decidit, i quan torno a asseure'm a taula sé que tots dos pensem el mateix. Un cotxe nou no importa, ja que tenim tots tres fills sans i estalvis al pis de dalt, aquí, amb nosaltres. En Joe em fa un somriure trist.

—Potser hauríem d'oferir-nos per portar en Fergus a l'escola demà, si l'obren. Així els estalviarem el viatge a la Kate i en Guy.

—Bona idea. Volia trucar a la Kate d'aquí a una mica, a veure com està. L'hi preguntaré.

En James entra i s'agafa ell mateix una bossa de patates fregides que he comprat a l'Asda aquest matí. Tindrem sort si demà al matí en queda alguna. De vegades em fa l'efecte que tinc llagostes a casa, en lloc de nens.

En James s'adona que el seu pare no està com sempre i comença a fregar-li el braç amunt i avall d'una manera molt suau, per tranquil·litzar-lo, cosa gens normal en ell. El guaito estranyada, perquè en James no és d'aquells nens que els agrada fer carícies.

—Papa, potser no ho saps, però tinc una mica de formació mèdica... —diu—, i em sembla que podries tenir... un atac de cor. —Es posa a riure de la seva pròpia broma, sense parar de fregar el braç d'en Joe. Tot seguit se'n va escales amunt, inconscient, en aparença, de la tensió dels últims dos dies.

Preparo la banyera per a en Joe. El bany està com una nevera perquè, com que la casa és vella, no hi ha vidres dobles i el sostre d'aquesta cambra no està aïllat, malauradament. Has d'entrar i sortir del bany d'una revolada.

He servit una altra cervesa a en Joe i la deixo al costat d'una pila d'ampolles de xampú i gel de bany que ha portat la Sally quan ha anat a comprar amb les seves amigues. Poso el pijama i la bata d'en Joe damunt del radiador de l'habitació, com solia fer amb els dos fills grans i encara faig amb en Sam, i el crido perquè pugi.

Quan en Joe està dins la banyera, feliç i content, baixo a trucar a la Kate. En Guy respon abans de la segona trucada.

—Guy, sóc la Lisa. Res de nou?

—Què?

—Res de nou?

Sento un soroll al fons, un cop de porta i crits ofegats. Podria ser la Kate, però no n'estic segura.

—Guy —dic fluix—, va tot bé?

—A tu què et sembla? —m'engega, i m'agafa desprevinguda.

—Disculpa'm —balbucejo—. Us trucava per si necessitàveu ajuda amb en Fergus demà. Ja saps, perquè farà molt mal temps. El podem dur a l'escola, si us és més fàcil.

En Guy deixa anar el que em sona com un esbufec lent, de menyspreu.

—La veritat és que m'agafes en un mal moment, Lisa.

—Ah, d'acord. Em sap greu haver-te molestat, només volia...

—Penja, vols? Penja i deixa lliure el cony de línia.

—Jo... Jo...

Ha penjat. M'ha penjat el telèfon.

Em quedo a la cuina mirant l'auricular, que tinc a la mà, i algú comença a clavar cops insistentment a la porta de casa.

Corro a obrir, pensant: «És la Kate! O la Lucinda!», però quan obro la porta sento un cop de vent glaçat a la cara i veig que no és ni l'una ni l'altra. A l'escala, tremolant, hi ha l'Alexa.

—Alexa! —crido—, com diantre has vingut? És perillós voltar per fora amb aquest temps.

—On és en Joe? —demana, apartant-me en passar i entrant a grans gambades.

—Al bany. Per què? Què passa, Alexa, què ha passat?

—Digue-li que surti.

La Sally és a la cuina omplint un got de llet quan l'Alexa entra de sobte.

—Et faria res deixar-nos parlar en privat, Sally? —li diu.

La Sally es queda mirant-me perquè l'Alexa es veu molt alterada.

Porta uns pantalons de pijama —de franel·la de cotó blava amb ovelles—, botes de neu i una jaqueta enconxada negra. Els seus cabells rossos, normalment sedosos, ara estan humits, recollits en una cua de cavall, i se li comencen a encrespar al voltant de les temples. I té unes taques negres sota els ulls, als llocs on no s'ha tret bé la màscara.

Faig un gest amb el cap en direcció a la Sally per indicar-li «toca el dos», i quan ha sortit de la cuina dic a l'Alexa:

—De què va tot això?

Però ja entreveig que això és un tipus de ràbia diferent del que va ensenyar quan la Lucinda va desaparèixer.

Malgrat tot, ho vull sentir d'ella. Vull estar-ne segura abans d'enfonsar-me. Li adreço la meva mirada més serena i impertorbable.

L'Alexa serra les dents amb força.

—Crida en Joe!

Cinc minuts després, en Joe està dret amb la bata d'estar per casa, encara amb miques d'escuma d'afaitar al nas i a les orelles. L'Alexa se li gira:

—Joe, la teva dona i el meu marit han tingut una aventura —afirma.

En Joe deixa anar un esbufec a l'acte. Em mira com esperant que tots dos esclafim a riure. Quan veu que no somric, la seva cara perd tot el color.

—No és veritat, oi? —em pregunta.

Abans jo no pugui respondre, l'Alexa xiscla:

—És clar que és veritat! Et penses que vindria així? —Fa un gest per ensenyar el pijama—. Et penses que vindria si no fos veritat? Déu meu, Joe, a quin planeta vius?

En Joe s'empassa saliva. Després d'un moment llarg en silenci diu:

—Durant quant temps?

Jo aixeco l'índex.

—Una vegada —xiuxiuejo. No el puc mirar.

—Una vegada? Que cony una vegada! —xiscla l'Alexa—. Bé, si et penses que em creuré aquesta estupidesa, ets més ximple del que em pensava. És clar que no ha estat una sola vegada. Qui dimoni ho fa una vegada? Què, ho vas fer una sola vegada i després no aguantaves els remordiments, és això?

—Si fa no fa —mussito.

—Quan va ser? —em pregunta en Joe.

—Aquella vegada que vam anar a casa de la Kate i en Guy a sopar.

—Però això va ser... fa molt de temps —diu arrufant les celles.

—Tres o quatre anys —replico.

Els ulls de l'Alexa salten de mi cap a en Joe, i d'en Joe cap a mi.

—I ja està? —li diu—. Això és tot el que li has de dir?

En Joe mou els peus per encarar-se amb ella. Deixa anar una alenada d'aire i li etziba:

—Què vols que li digui, Alexa? Per què no em dius el que vols que digui? O encara millor, per què no ho dius tu, el que vols dir?

—Vull saber quantes vegades. Vull saber on es troben i vull saber per què.

—Lise? —fa en Joe girant-se cap a mi.

—Una vegada. Va passar una vegada. No ens trobem enlloc, va passar aquella vegada i va ser...

—Oh, la mare que t'ha parit! —crida l'Alexa, enrabiada—. Ets tan fastigosa com ell.

—Qui? —pregunta en Joe.

—L'Adam.

Està agafada fort al respatller d'una cadira; té els artells blancs.

—Això és el que heu decidit? —em pregunta—. És el pla que heu tramat amb l'Adam abans que ho confessés? «Diguem que va ser només una vegada, que no va significar res, que va ser un moment de bogeria. Si tots dos diem el mateix, ningú no podrà demostrar el contrari, oi?».

—No n'hi ha prou amb una vegada? —dic mirant-la de fit a fit.

Ella no respon.

—Per què ho vas fer? —em pregunta el Joe fluix.

M'arronso d'espatlles, impotent.

—Vaig beure massa.

—Quina mena d'excusa és aquesta? —m'escridassa l'Alexa.

—Una de sincera. Me'n puc inventar una altra si et fa sentir millor. Puc dir que l'alcohol em va anul·lar la brúixola moral, o dir que va esborrar els límits, o que vaig perdre l'autocontrol. Però senzillament anava molt, molt trompa.

—I et poses a cardar amb altres paios cada vegada que fas una copa?

Miro en Joe. «Em sap greu», articulo sense pronunciar-ho. Ell m'aguanta la mirada i després acluca els ulls a poc a poc.

—Ah, de passada, per què vas haver d'escollir el meu marit? —diu l'Alexa; la veu ara delata que està a punt de plorar—. Per què l'Adam?

—Jo no el vaig escollir.

Em mira, enfurismada, com dient: «Au, vinga».

—Ell em va escollir a mi.

L'Alexa està ferida, i es torna a girar cap a en Joe:

—Per què no dius res? Per què no hi fas res? —Llavors es posa a plorar—. Quina puta merda d'home ets, Joe?

—M'estimo més parlar-ne quan te n'hagis anat —replica, passant per alt l'insult. Després, amb delicadesa, afegeix—: Com ho has sabut, Alexa?

—Aquell malparit m'ho ha dit. No s'ho podia aguantar més, ha dit. Que això l'havia turmentat durant anys, però que no tenia valor per admetre-ho. El que vull saber és qui més està al corrent d'aquesta aventura.

—No va ser una aventura.

—Doncs el que fos. A qui més ho has dit? És evident que al teu marit, no. Però m'agradaria saber qui es riu de mi a la meva esquena per poder estar preparada.

Em repenjo sobre l'altre peu.

—No ho sap ningú —menteixo, pensant en la Kate. Déu meu, si esbrina que la seva pròpia germana li ha amagat això...— Ningú —dic amb fermesa—. No ho he dit mai a ningú.

L'Alexa s'eixuga els ulls amb cura.

—Per què t'ho ha dit ara? —pregunta en Joe—. Per què justament ara, després de tant de temps? No té sentit.

—És el que he dit jo —li etziba ella—. Però ha contestat que, amb tot el trasbals per això de la Lucinda i amb la policia que estudia cada detall de les nostres vides, no suportava continuar amagant aquest secret.

En Joe assenteix amb el cap.

—Alexa, vols una copa? —li pregunta.

—No, no. Me'n vaig. No sé què n'esperava treure, venint aquí, però bé, he d'admetre que tu, Joe, ho saps portar millor que jo. Me'n vaig perquè parleu. —Es gira cap a mi—. Tens cap malaltia? —em pregunta, i jo sacsejo el cap—. D'acord. Suposo que m'hauré de creure el que em dius, oi?

—Em sap greu, Alexa —xiuxiuejo—. Si ho pogués esborrar, ho faria. L'únic que puc dir és que no volia fer mal a ningú. Tan sols és una cosa que... va passar.

Em clava els ulls amb una expressió irada.

—Aquestes coses mai no passen perquè sí. A sota sempre hi ha un trastorn, segons diuen. M'has tingut rancúnia des del començament. I sé que la Kate t'aguanta. Sé que ets com el seu projecte personal, o alguna cosa així. Té la idea absurda que pot salvar gent, es pensa que pot parlar amb la gent senzilla i fer-los sentir importants. I ja la vaig avisar d'això, i tant que sí. Li vaig dir: «Kate, no ens

hi podem barrejar. Hi haurà problemes». Però no em va escoltar. I mira'ns ara. No solament t'has tirat el meu marit, sinó que, per culpa teva, la Kate ha perdut la seva única filla.

25

Estem estirats al llit, el rellotge marca les 23:40, i tots dos tenim els ulls posats al sostre.

En Joe no ha dit res fins ara. He intentat punxar-lo perquè parlés. Jo vull parlar, però ell no. I no és que em castigui, encara és pitjor. És que físicament és incapaç d'enraonar; és com si pensés que si reconeix la gravetat del que ens ha passat, tot hagués de ser veritat.

Estic estirada, esperant. Al lloc de la llosa tan feixuga que he arrossegat al ventre d'ençà que la Lucinda va desaparèixer ara hi tinc metall fos. Em crema, se'm menja les entranyes. M'odio. Odio el que he fet.

Començo a imaginar el dia de Nadal i em preocupa pensar quin desastre serà. És absurd donar-hi voltes, però seré aquí, encara? Serà aquí en Joe, o se n'anirà, marxarà a viure amb la seva mare?

No em puc creure que això ens passi a nosaltres.

Amb tant d'amor, tant d'amor i esforços que hi hem posat. Malaguanyats. Amb tanta energia i compromís que demana tirar endavant una família de cinc persones, fer que tot funcioni sense entrebancs. I jo ho vaig engegar tot en orris en tan sols... quant?, tres minuts? Tres minuts curts i fastigosos.

El tros de llençol que hi ha entre en Joe i jo és fred. Estiro la mà per sobre d'aquests llençols vells, gastats per l'ús. Aquest espai em sembla més ample del que m'hauria semblat mai. Toco la mà d'en Joe, i no l'aparta.

—Digue'm una cosa només —diu amb una veu buida—: m'he enganyat a mi mateix amb el que em pensava que teníem? He viscut amb tu, tots aquests anys, pensant que això era el que no és?

—Mai —responc plorant fluix.

—Doncs, per què? Per què m'ho has fet? Sempre em deies que això era l'únic que no em podries perdonar. Deies que si mai passava, no podríem tornar enrere, perquè negaria tot el que tenim.

—No t'agradarà sentir-ho, però encara penso que si mai m'enganyessis, Joe, et deixaria. No ho podria assumir. No podria suportar la idea que haguessis estat dins d'una altra dona.

—Però, si ho fas tu, està bé?

—No està bé. Això és el pitjor que he fet mai. I t'ho vaig fer a tu, la persona que més estimo. —Intento tocar-li la cara, però s'estremeix—. M'he sentit molt malament d'ençà que va passar. Vaig haver d'anar al metge perquè tenia el colon irritable...

—Ja me'n recordo —diu, i no sé per què, però quan el sento em poso a plorar del tot. Potser és perquè recordo com n'estava, de preocupat, aleshores. El preocupava que jo no tingués res de dolent. I ve-t'ho aquí: estava destrossada, però no l'hi podia dir.

Ens quedem callats.

Després del que em semblen hores, es gira cap a mi.

—Vas deixar d'estimar-me, és això? —pregunta.

—Has tingut mai la sensació que hagués deixat d'estimar-te? Perquè no és així.

—No. Em pensava que érem inseparables. Em pensava que érem millors que aquests idiotes. —Es refereix a la Kate i en Guy, a l'Alexa i l'Adam—. Quan vam anar a casa seva i van muntar aquella estúpida farsa, fingint que tenien el que nosaltres tenim, vaig seure i de fet em vaig sentir molt pagat de mi mateix mentre et mirava. Estava cofoi, perquè nosaltres érem autèntics.

—Si et senties així, per què vas beure tant?

—Cervesa de franc —respon, i no puc evitar somriure una mica.

—Em pensava que et senties tan insegur com jo. Això que ha dit ella, l'Alexa, quan ens ha tractat de gent senzilla, així és com em sentia. Ja sé que ha sonat ridícul quan ho ha dit a baix, la fa semblar una esnob total, però en part és veritat. Jo em sento així moltes vegades.

—Creus que són millors que tu?

—És que ho són!

—Lisa, confons la manera com et tracten amb la veritat —diu després de deixar anar un sospir—. Et penses que són millors que tu perquè així és com actuen. T'ho penses perquè tenen més diners...

—No són els diners —l’interrompo—. És tot. Jo no puc ocupar-me de tot com ho fan ells, no ho faig tan bé amb els nens, ni amb…

—Ells no carden brot, Lise. Et pots limitar als fets? És per això, que ho vas fer? —Em toca la cara i m’eixuga les llàgrimes—. Per això et vas follar aquell torracollons?

—No ho sé, potser sí. Em sembla que em va afalagar. M’afalagava que em volgués a mi.

—És clar que et volia a tu i no a ella. És clar que et volia a tu. Però com vols que no et desitgés?

TERCER DIA

DIJOUS

El son.

Una de les úniques coses que no pots comprar.

En Joe i jo solíem jugar al joc de «Qui ha dormit menys?».

Fa temps, quan els nens eren molt petits, i jo me n'anava a treballar, incapaç d'aguantar un altre dia, i en Joe es posava a comptar les hores amb els dits. Sempre, sens falta, assegurava que jo havia dormit dues hores més que ell, pel cap baix.

Una temporada fins i tot vam tenir una taula de torns penjada a la nevera.

Llavors, quan sortia a buscar algun animal, anant de camí a recollir una colla de gats salvatges en un estable pudent d'algun lloc, el veia: amb el seient inclinat enrere i la gorra abaixada, dormia tranquil·lament en un voral. «Esperava que m'avisessin per una feina», deia. És l'única vegada que recordo haver-lo odiat de debò.

Ara estic estirada al seu costat mentre ronca fluix, profundament agraïda.

La nit passada estàvem agafats l'un a l'altre; jo sentint-me fatal, sensible i crispada, i ell cansat i esgotat per tot plegat. Jo gairebé m'havia tret del cap la conversa per telèfon amb en Guy Riverty, però quan ja ens quedàvem adormits, hi vaig tornar a pensar i em vaig asseure de sobte al llit per explicar a en Joe que en Guy m'havia dit que pengés el coi de telèfon.

Sé que no mereixo ni gota l'amabilitat d'en Guy ara mateix, però la vehemència de les seves paraules em va trasbalsar de debò. Naturalment, en Joe va ser la veu de la raó, fins i tot en aquell estat d'esgotament. Va dir que la Kate i en Guy estaven sota una pressió fora mida, i que nosaltres no ens podíem fer el càrrec de cap manera de com se sentien. I, sent realistes, en Guy em podia parlar de la manera que volgués. Si em volia donar les culpes i dir-me que me n'anés a la merda, endavant, m'ho podia dir.

Ara que he dormit em sento millor i m'adono que he de deixar de ser tan estricta amb això i empassar-me la merda. La seva filla ha desaparegut i, per molt malament que es comportin, la seva actitud és del tot comprensible, naturalment.

Sóc davant del mirall del bany i em miro atentament la cara. Tinc la pell de les parpelles i del voltant de les temples plena de puntets vermells, com pigues de color de gerd. Immediatament m'espanto per si tinc meningitis i septicèmia, així que m'alço la jaqueta del pijama pensant que em veuré la panxa coberta d'aquestes coses tan lletges, però la tinc blanca com sempre. Res.

Què és, doncs?

Procurant no despertar la Sally, agafo el portàtil de la seva habitació i me'n torno al llit, on en Joe encara dorm.

Cerca: grans vermells + parpelles.

Em dirigeix a un fòrum sobre l'embaràs, i al primer moment m'agafa un pànic cerval, perquè penso que potser és un símptoma estrany i poc conegut de l'embaràs, un símptoma que jo mai no havia vist i, Déu meu, si estigués embarassada ara seria el pitjor que em podria passar. M'estimo els meus fills més que res..., però no hi puc tornar una altra vegada. Si us plau..., un altre nadó, no.

Intento parar de tremolar i llegeixo directament del fòrum: «Aquests puntets vermells són un símptoma dels vòmits forts. Si tens la pell blanca, aquets vasos sanguinis trencats es veuen de seguida. Amb una mica de sort, ja no es veuran quan desapareguin els marejos, al segon trimestre».

Respiro tranquil·la.

No estic embarassada. La ressaca d'ahir i els vòmits forts següents han fet que se'm trenquessin els capil·lars de les parpelles.

Gràcies a Déu. Em pensava que era alguna cosa greu.

En Joe es mou.

—Bon dia, reina —fa amb una veu trista i forçada.

—Joe, tinc grans a les parpelles. Mira'm l'esquena a veure si hi tinc res.

M'aixeco la samarreta i ell deixa anar un crit ofegat.

—Vaja! —exclama—. Veig... Hi veig la cara de Jesucrist!

—Molt graciós —replico, abaixant-la. Després em giro cap a ell i el miro amb calma—. Estarem bé?

—Vols dir si et deixo?

Faig que sí amb el cap.

—No. Fa mal de collons, Lise. És com si m'haguessis arrencat les tripes i me les recargolessis. Però no, no et puc deixar. I tu tampoc no em pots deixar. Què faríem? Em moriria, si et veiés amb algú altre.

—Em sap greu haver-ho espatllat.

—No ho has espatllat. Ha anat de poc. Potser si ho haguessis fet la setmana passada, o fa un mes, o qui sap, potser l'any passat. Però hem passat molt de temps feliços d'ençà que ho vas fer. Vas fer un coi de ximpleria, una puta estupidesa. Però ara podràs engegar aquesta gent? La Kate, en Guy, l'Alexa... Tots plegats.

—No és precisament el moment ideal per engegar-los, però. No trobes?

—No —reconeix—, però faràs tot el que puguis per arreglar-ho. I potser hauràs d'assumir el fet que no ho pots arreglar. Potser no tindrà solució. Potser la Lucinda no tornarà mai. És possible que no torni mai a casa.

—I si me'n donen la culpa tota la vida?

—És que ho faran. I tu no hi podràs fer res. —S'atura un moment—. Potser valdria més que comencessis a apartar-te'n una mica, només per si de cas.

—Però com vols que ho faci, això, ara?

S'arronsa d'espatlles.

—Se m'ha acudit. A veure què passa avui.

Abaixo els ulls cap a en Joe, em fa mal tot el cos de tant que el necessito. Com puc sortir-me'n de res sense ell?

—Queda't cinc minuts més al llit —li dic—. Et pujaré el cafè.

Aconsegueix fer-me un somriure d'agraïment. Encara se'l veu esgotat. Fa més mala cara que ahir a la nit, si pot ser. Quan tot això s'haurà acabat, ens n'anirem. Buscaren un paquet turístic barat a les Canàries i prendrem una mica el sol a l'hivern.

Baixo a la cuina i m'entretinc posant el pinso als gossos i els cereals als nens. Encenc la ràdio, poso Radio 2 i sento els pips que marquen el començament de les notícies de les set. La notícia principal són les nenes desaparegudes de Cumbria.

Deixo el que estic fent i em paro a escoltar.

I ara sí que entenc el perquè de la resposta d'en Guy d'ahir a la nit: ha desaparegut una altra nena. Aquesta és de l'escola privada de Windermere, que no és lluny d'aquí.

Ho devia saber. En Guy ja en devia estar al corrent quan els vaig trucar.

Aquesta nena també té tretze anys i també sembla més petita del que és.

Una testimoni ocular afirma que va veure la nena parlant amb un home abans d'anar-se'n caminant amb ell; ens aconsellen que estiguem molt alerta. Creuen que potser la va atraure amb un gos.

Un home alt amb un gos gris vell.

Recolzo les mans al taulell de la cuina perquè faig tentines. Les mans em tremolen i em costa respirar.

El Blauet.

Telefono a la detectiu Joanne Aspinall i em surt directament el contestador automàtic, així que li deixo un missatge desesperat: «Truqui'm, si us plau —li dic—. De seguida que pugui. Em sembla que sé qui és l'home, crec que el vaig veure ahir... Truqui'm, si us plau... Si us plau.»

Quan en Joe baixa les escales tinc la respiració accelerada.

—Què passa? —Ha baixat només amb els bòxers, i es frega la part de darrere del cap, allà on es va donar el cop ahir quan va relliscar sobre el gel.

—Ha desaparegut una altra nena. —Les paraules em surten a raig—. Creuen que se'n va anar amb un home que portava un gos. Un gos com el Blauet. És ell, Joe. Ja et vaig dir que li veia alguna cosa estranya. Mira que t'ho vaig dir. És ell, segur que ho és. Ho ha de ser.

—O potser no —es limita a dir, i es gira per deixar sortir els gossos.

—Joe...?

—Què? —replica—. No et posis nerviosa, és l'únic que dic. Les possibilitats que sigui ell són escasses.

—T'equivoques —faig, esguardant-lo de fit a fit.

Pujo les escales amb una esgarrapada, pensant que sé què he de fer. Em vestiré i aniré a casa de la Kate a dir-l'hi. Tant me fa si en Guy m'escridassa, m'és igual. La Kate ho ha de saber. Li puc dir quin aspecte té aquell home. Déu meu, potser fins i tot el coneix! Podria ser un conegut seu, i és per això que la Lucinda se n'hi va anar de bon grat; és per això que la nena va poder anar-se-n'hi sense que ningú no sospités res.

Miro el rellotge.

Envio un missatge a la Kate: «Necessito veure't, vinc cap a les vuit».

La porta de l'habitació s'obre. És en Joe.

—Què fas? —em pregunta.

—Vestir-me.

—Per què tens tanta pressa?

—Vaig a casa de la Kate.

—Ara? A aquesta hora?

—Això és important. Tant se val l'hora.

Ara posa cara d'enuig; no es creu el que veu. Obre les mans amb els palmells enlaire, com dient: «Oh, de què servirà?».

—Lisa, no has sentit res del que t'he dit? No hi pots anar a ploriquejar a aquesta hora. I què me'n dius dels teus fills? Estàs arribant a un punt en què els tens abandonats. Això encara és per...

—No tinc abandonats els meus fills.

—Que no?

—Per què ho dius? Ets tu qui sempre em diu que deixi de sentir-me culpable per ells, que em tranquil·litzi i els deixi tranquils.

—Para, Lisa. Mira què fas. Tot això també és per ells. Tot és per la Kate. No suportes que estigui decebuda amb tu, així que...

—Decebuda? La seva filla ha desaparegut, Joe! I és culpa meva. No em preocupa que estigui decebuda amb mi, estic morta de por, cony! Què dimoni se suposa que he de fer? Necessito explicar-li això del paio d'ahir. Podria ser la clau per trobar...

—Val més que vagis amb compte, doncs —m'interromp emprant un to de superioritat moral.

—Què se suposa que vol dir, això? Que vagi amb compte, amb què?

—Tornes a perdre de vista el més important, Lise, i la propera podria ser la teva filla.

Quaranta minuts més tard, després de treure el gel del cotxe, em dirigeixo a la vall on viu la Kate.

Les rodes fan espetegar la grava quan pujo pel turó. Patino dues vegades però domino el vehicle; si he de ser sincera, tinc tanta pressa que m'és ben igual si encasto el para-xocs al preciós mur de pedra d'algú o si m'emporto la tanca vegetal per davant. Estic neguitosa, desesperada per arribar a casa de la Kate i explicar-li el que sé. Tinc un pressentiment molt fort: que reconeixerà la descripció del tipus que es va endur el Blauet, i no és que intenti fer-me il·lusions ni res d'això, però crec que encara hi ha possibilitats que la Lucinda torni a casa.

No em permeto de considerar la possibilitat que no sigui viva. De moment crec fermament que ho està, i la Kate necessitarà veure'm sencera. He de ser positiva pel seu bé.

Arribo al capdamunt del turó, on la carretera es bifurca, i quan tombo a l'esquerra a poc a poc, penso que potser podré esmenar el mal que he fet. Si pogués ser jo la que guiés la policia cap a la Lucinda, llavors amb el temps potser la Kate i en Guy em podrien perdonar i...

Passo de llarg del lloc on els Riverty solen aparcar els seus cotxes. L'Audi d'en Guy no hi és.

Una mica més endavant de la casa tenen el garatge doble, separat de l'edifici principal. Com el de la majoria de famílies, està tan ple d'andròmines que no hi ha lloc per als cotxes, així que en Guy i la Kate aparquen els tot terrenys al davant. El Mitsubishi de la Kate hi és, però el cotxe d'en Guy, no.

On deu ser a aquesta hora? Per què no és a casa?

Pitjo el pedal d'embragatge i el del fre alhora, a poc a poc, molt lentament, i aturo el cotxe al voral, davant del camí d'entrada de casa de la Kate. No m'ha contestat el missatge que li he enviat, però sé

que està desperta perquè es veu llum a les finestres de la planta baixa.

De tota manera, és evident que s'ha llevat.

Quina mare dorm fins tard quan la seva filla ha desaparegut?

Em quedo un moment on sóc i observo. Dins la casa no es percep cap moviment, però em fixo que la Kate ha tornat a encendre els llums de Nadal… Segurament intenta que tot sigui al més normal possible per en Fergus.

L'arbre es veu molt bonic, a la vidriera de davant. Fan igual que moltes famílies a primers de desembre: van a buscar i escollir l'arbre junts. Passen el dia fora i, en tornar a casa, paren en un bar de poble a dinar.

El nostre arbre artificial encara està al prestatge de dalt del meu armari de la roba.

En algun moment de l'any, l'armari se sol obrir sol de tan ple que està, llavors hi dono un cop d'ull i veig una branca solitària que penja avall, que es riu de mi i em fa venir un mal pressentiment sobre Nadal… encara que només siguem al juny.

Em fa l'efecte com si hagués passat tota la infantesa esperant que arribés Nadal, i ara em passo tot l'any patint per quan arribi. Massa feina per fer i poc temps per fer-la. I després de Nadal sempre em quedo amb la sensació que sóc un fracàs.

Torno a guaitar el cotxe de la Kate. Potser en Guy ha pogut aparcar el seu al garatge, al capdavall, per no haver de treure-li el gel aquest matí. Jo he trigat una eternitat a treure'l.

Surto i faig unes passes vacil·lants camí amunt. Recordo haver llegit una vegada que el cartílag de les articulacions humanes és tres vegades més relliscós que el gel. Però no que aquest gel. No havia vist mai res com aquest gel. Porto els pantalons d'esquiar vells que em vaig comprar per anar a Andorra abans de saber que estava embarassada de la Sally. No hi vam anar; així que des de llavors han servit de pantalons per treure els gossos a passejar a l'hivern, i ara sort en tinc. Si rellisco, almenys tindré una mica de coixí al darrere.

Toco el timbre i m'espero.

No se sent res. Normalment sents que algú baixa les escales corrents o sents les passes curtes i ràpides de la Kate al passadís.

Torno a tocar el timbre i començo a picar de mans per fer circular la sang.

És com si no hi hagués ningú a casa.

Potser la Kate és a la dutxa.

Decideixo trucar-los al fix des del mòbil; potser la Kate el sentirà, si és a dalt.

Al cap de dos minuts ho deixo estar perquè ningú no contesta. Llavors em ve una idea: de segur que han anat a comissaria. Els deuen haver trucat per l'altra nena desapareguda i han anat a veure si hi ha res de nou. Deuen haver agafat el cotxe d'en Guy.

Però per què han deixat els llums de la casa encesos?

Estic a punt de tornar-me'n a casa, però a l'últim moment faig girar el pom de la porta, només a veure què. Quan la porta s'obre, reculo de sobte, estranyada, i va de poc que no caic a terra.

En entrar, sento una música que ve de la cuina i vaig cap allà.

—Kate? —crido—. Kate, on ets?

És «Stop the Cavalry», de Jona Lewie, el que sona, i ve del transistor *retro* de color blau cel, el que fa joc amb els altres aparells *retro* de color blau que té la Kate.

Llavors em quedo bocabadada.

La Kate és a terra, al costat de la taula de la cuina. Porta el pijama rosa de Cath Kidston i ha vomitat.

Damunt la taula hi ha tres ampolletes de pastilles buides i una ampolla de licor de *sambuca*.

Tremolant, m'ajupo al seu costat. Em sembla que no respira.

El cervell de la Joanne està ben despert, però el seu cos encara dorm.

La nit abans no va tornar a casa fins passades les onze, després d'abandonar el cotxe al poble de Windermere. Uns quants idiotes havien deixat el cotxe davant de la Cooperativa, bloquejant la carretera, i no es podia passar, de manera que la Joanne va haver de sortir-ne arrambant-se als vehicles aparcats com si fos la Dona Velcro, i fins va arribar a pensar que li seria més fàcil rendir-se i esquitllar-se'n asseguda de cul a terra. Però malgrat que no hi havia ningú al voltant, no es va decidir a fer-ho.

De totes les vegades que hi havia hagut pluja gelant, cap no havia estat pitjor. Havien desaparegut dues adolescents i nou de cada deu carreteres de Cumbria estaven intransitables.

La policia havia avisat la gent que només fes els trajectes imprescindibles, cosa que, òbviament, tothom interpretava d'una manera diferent.

La Joanne recordava haver vist una entrevista a una família americana per la televisió després d'una tempesta de gel particularment forta a Minnesota. Deien al periodista que no havien tingut més remei que agafar el cotxe en aquelles condicions tan perilloses perquè havien de menjar, és a dir, anar a un restaurant, perquè, com molts nord-americans, mai no cuinaven a casa.

Les situacions de vida o mort signifiquen coses diferents per a cada persona.

La Joanne es desempallega dels llençols i fa el primer intent de sortir del llit. Dorm amb el nòrdic embolicat al cos i ficat entre les cames. D'aquesta manera està calenta i no es desperta amb les cames enganxoses.

Es gira de panxa enlaire i es passa els dits per sota de la vora de baix dels sostenidors de dormir. Dorm amb sostenidors d'ençà que tenia quinze anys i frisa perquè arribi el dia que no els necessiti.

Se senten cops i soroll, a baix. A aquesta hora la Jackie normalment ja se n'ha anat: es dutxa a les sis i surt de casa a dos quarts de set per atendre els clients que necessiten ajuda per llevar-se. Avui també deu haver fet el ronsa.

La Jackie ja dormia quan la Joanne va arribar a casa ahir a la nit. La Joanne va treure el cap per la porta de la seva habitació, però els roncs i grunys de la Jackie li van indicar que dormia ben plana, amb l'ajuda d'una ampolla de Mateus Rosé. La Joanne la va trobar buida al cubell de la brossa.

La Joanne baixa les escales sense fer soroll i troba la Jackie menjant torrades amb melmelada i mirant les notícies del matí a la sala d'estar. Té els cabells curts i rossos molls, d'aquell to ataronjat que agafen quan te'ls decolores a casa.

—Tinc el cotxe atrapat —diu amb la boca plena—. Necessito un home per treure'l.

La Joanne li diu que van escassos de personal, en aquesta època de l'any.

No ha parlat a la Jackie sobre la reducció de pit perquè... Bé, no sap per què, la qüestió és que no l'hi ha dit.

—T'ha arribat una carta —diu fent un gest amb el cap en direcció a la tauleta del cafè—. Hi diu que és privada i confidencial.

La Joanne no té cap resposta adient preparada, i li contesta que segurament és un extracte del compte del banc.

—El mata-segells és de Lancaster —afegeix la Jackie, guaitant-la amb recel—. Els extractes del banc no vénen de Lancaster.

La Joanne es dóna copets al costat del nas amb un dit, gest que, invariablement, posa frenètica la Jackie, de manera que se'n va a preparar un te.

—Sé que en trames alguna —li crida la Jackie, encara asseguda.

Quan l'aigua bull, agafa el telèfon i renega, perquè està posat perquè salti directament la bústia de veu. Escolta els missatges esperant-se una repressió del seu departament per no estar localitzable, però només hi ha un missatge confús de la dona de Troutbeck, la Lisa Kallisto.

Alguna cosa sobre un gos i el segrestador.

Costa d'entendre'l bé, perquè el missatge de la Lisa sona gairebé histèric, i la Jackie ha apujat el volum del televisor. La Joanne s'ha de tapar l'altra orella per desxifrar de què parla la Lisa Kallisto. Li trucarà d'aquí a un moment, tan bon punt hagi pres un glop de te i s'hagi despertat prou per mantenir una conversa.

—Així ha desaparegut una altra nena? —crida la Jackie des de la sala.

La Joanne prem la bosseta de te contra la vora de la tassa amb una cullera. Com que no li sembla prou fort, hi fica també la bosseta que ha fet servir la Jackie.

—Sí, ahir —li respon cridant—. És per això que vaig tornar tard. Ens pressionen molt. Hem de trobar alguna cosa aviat.

—No vas venir a veure la iaia.

Els dimecres al vespre, totes dues van a veure la iaia a la residència d'avis. Bé, és la iaia de la Joanne i la mare de la Jackie. La Jackie sempre li ha dit iaia, però. Segurament d'ençà que el seu fill era petit i li resultava més fàcil que l'anomenessin amb un sol nom.

—Com estava? —li pregunta la Joanne quan entra a la sala, vessant una mica de te perquè ensopega amb una arruga de la catifa.

—Com sempre, va fer veure que no em reconeixia.

La iaia es val d'aquest truc si la visiten quan fan un programa a la televisió que vol mirar.

Han après a no fer-ne cas.

—Necessita res? —li pregunta la Joanne—. Té talc i de tot?

Li anirien bé unes sabatilles noves, si en vols comprar unes quan passis a prop de Marks's; del número tres. I em deus dotze lliures de la perruqueria. Es va fer la permanent la setmana passada.

La Joanne i la Jackie es reparteixen les despeses. La mare de la Joanne se suposa que també hi contribueix, però d'ençà que se'n va anar a viure a Lanzarote, ara fa quatre anys, no paga la pena de molestar-se a intentar que pagui la seva part. Gràcies a Déu que l'Estat cobreix la quota de la residència, és l'únic que la Joanne pot dir. A quatre-cents lliures la setmana, ella i la Jackie no ho podrien pagar de cap manera, i l'alternativa seria que la iaia visqués amb elles... Cosa que no seria viable.

La Jackie para de mastegar i guaita la Joanne de cara.

—Et fas la reducció de pit, doncs?

La Joanne mira al sostre i deixa escapar un sospir.

—No et passa res per alt, oi?

—La Sylvia et va veure a la consulta del metge dimarts, i com que t'ho guardaves per a tu mateixa, he pensat que això és el que deus maquinar.

—M'ha enviat a un especialista. Tinc hora passat Nadal.

—Estàs com un llum.

—Això és el que penses tu.

—No és el que penso jo. És un fet.

La Joanne no diu res. Sap perfectament què opina la Jackie del tema. I no té gens de ganes de tornar-ne a parlar ara mateix.

El mòbil de la Joanne vibra a la butxaca de la bata d'estar per casa. Se'l treu i mira la pantalla.

És en Ron Quigley.

—Joanne —diu respirant sorollosament, com si li faltés l'alè, com si pugés corrent l'escala de la comissaria—. Vés a Troutbeck de seguida que puguis. La dona d'en Riverty ha intentat suïcidar-se fa una estona.

Diuen que el temps és relatiu.

El temps passa a poc a poc quan esperes que neixi el teu fill i estàs a dotze setmanes d'embaràs; mentre mires com es mouen les manetes del rellotge la nit de Nadal, quan tens set anys; mentre esperes que l'ambulància arribi quan la teva amiga s'ha intentat suïcidar i les carreteres llisquen com el vidre pel gel.

Els minuts més llargs de la meva vida.

L'espera ha estat una tortura perquè no podia fer res per la Kate. El cos li feia pudor i estava inert, amb prou feines respirava, el pols era lleu i erràtic, i jo no podia fer-li res, tret d'acaronar-li el cap, impotent.

Al primer moment no me n'he adonat, però quan he intentat canviar-la de posició per fer-la recuperar, he vist que tenia la part de baix del pijama tota tacada de diarrea, que s'havia escampat pel terra de marbre. Ho he netejat tan bé com he pogut. Llavors he apagat la ràdio i he esperat.

La primera persona que arriba és un empleat solitari del servei d'emergències mèdiques que ve amb un Land Rover per a casos urgents. Conec el tipus de vista, el veig sovint per Windermere, comprant un entrepà o al banc, a l'HSBC. Té una cara amb el nas tort cap a un costat a causa d'un cop de puny. Segurament de jugar a rugbi. Té la constitució adient per ser un jugador. Em diu que l'ambulància ja ve, però que ell auxiliarà la Kate, perquè... S'interromp i tot seguit diu, en to de disculpa:

—Els costarà Déu i ajuda arribar aquí dalt.

—Quant creu que trigaran? —pregunto amb veu tremolosa, i ell arronsa les espatlles, altra vegada amb una expressió de penediment. «Esperem que no gaire», em diu.

Fa un gest cap a les ampolletes de pastilles de la taula de la cuina.

—És l'únic que ha pres? —I em demana que miri al pis de dalt, als banys, a les farmacioles, per si trobo res més que pugui haver engolit. Per a ells és molt important saber-ho, em diu.

Les ampolletes de sobre la taula contenien antidepressius. Amitriptilina i fenelzina. Els noms em sonen perquè la meva mare en prenia. Quan li calia, jo li anava a buscar les receptes. El que em deixa aclaparada és veure que la Kate pren antidepressius des de fa prou temps per haver-ne pogut acumular i després fer això. Dues ampolles tenen data d'agost, i l'altra és de l'octubre.

Pel que sembla, cada vegada que em penso que una persona ho té tot resolt, cada vegada que m'imagino que algú ho té tot sota control i que fa una vida amb els seus millor del que jo la podré fer mai, resulta que es pren antidepressius. Dec ser molt ingènua, en aquestes coses.

Estic dreta a la cuina preciosa de la Kate, mirant el seu cos sense vida, pensant: «Per què dimoni se'ls prenia, la Kate? Per què, si ho tenia tot?».

És clar que comprenc per què se n'ha pres una sobredosi, ja que la Lucinda potser és morta, a hores d'ara. Ho comprenc. Però per què els necessitava, abans d'això?

Començo a entendre que el que em pensava que sabia sobre una persona i el que és la realitat són coses diametralment oposades. Sí, em consta que moltes dones en prenen. Però per què la Kate?

—Què li faran? —pregunto al xicot abans de començar a buscar més ampolles buides per tota la casa.

—Si això és l'únic que s'ha pres, li donarem carbó activat per una sonda nasogàstrica. És el que solem fer... És a dir, si l'agafem a temps. Depèn de les complicacions. Ha de trucar a algú?

—He d'avisar el seu marit, però no tinc el número del mòbil. —Em retorço les mans perquè em sento impotent—. Hauria de ser aquí... No sé per què no hi és... Ells... —Començo a parlar-li de la Lucinda i de tot el que ha passat a aquesta pobra família, però llavors m'aturo. He d'anar a mirar a dalt abans no arribi l'ambulància, i m'acaba de venir la brillant idea de trucar al mòbil de la Kate per trobar-lo dins la casa. Al seu mòbil hi haurà el número d'en Guy.

Llavors el temps comença a córrer.

Sóc a la suite de la Kate, trucant al seu mòbil amb el meu, però no se sent cap trucada enlloc, dins la casa. Miro pertot arreu tan ràpid com puc, perquè sé que l'ambulància arribarà aviat, i m'he

d'afanyar.

Obro la farmaciola del bany i dono un cop d'ull incòmode a les seves vides. A banda dels antidepressius, la Kate també hi guarda Canesten Duo, per a la candidiasis, supositoris de glicerina —en vaig haver de donar a en Sam una vegada que va tenir un restrenyiment fort— i tres ampolles de Regaine, un regenerador dels cabells. Amb sensació de culpabilitat, furgo entre les ampolles per veure si hi ha res més amagat, estranyada en veure el Regaine perquè en Guy no perd els cabells, ni de bon tros. Té uns cabells espessos, gruixuts i amb cos, i sovint se'ls ha d'apartar de la cara amb un cop de mà. Com solia fer Michael Heseltine als seus bons temps.

Es fa estrany veure la vida d'aquesta gent exposada d'aquesta manera, una visió involuntària de com és realment la família, però suposo que això és el que passa després d'un esdeveniment catastròfic com la desaparició d'un fill. O una sobredosi. Les capes de respectabilitat i formalitat desapareixen i, en l'intent de trobar la veritat, la família queda nua. Exposada a la vista de tothom.

Agafo una ampolla del prestatge de baix, alguna cosa contra els polls que jo també havia emprat amb els nens, un producte que no serveix per a res i...

De cop i volta tremolo; el cos se'm queda balb.

«En Fergus.»

El fill de la Kate, en Fergus. On és?

Com me n'he pogut oblidar? Déu meu, i si és a casa, es desperta, baixa les escales i troba la seva mare en aquest estat?

En veure la Kate, m'he oblidat del tot que en Fergus deu ser a casa. «Si us plau, que sigui amb la seva tia Alexa», reso mentre avanço pel passadís cap a la seva habitació. «Si us plau, que sigui amb el seu pare. Si us plau...»

Apago el llum del passadís perquè no entri massa claror a dins i l'espanti, i obro la porta de l'habitació tan sigil·losament com puc. La mà em tremola. M'aturo només un moment i respiro fondo, procurant fer el cor fort.

Llavors obro la porta a poc a poc.

És a dins, adormit al llit. El cobrellit se li ha girat del tot, de manera que s'ha quedat de través sobre el matalàs i els peus li surten per baix. A dins hi fa tanta calor, però, que no se'n deu adonar. Em quedo a la porta, dubtant de què he de fer. Podria entrar i despertar-lo, intentar que es quedi a dins i protegir-lo de l'escena del pis de sota. O puc tancar la porta una altra vegada i esperar que no es desperti fins que s'hagin endut la Kate.

No sé què fer.

En Fergus gemega una mica i es gira de costat, d'esquena a mi.

He de prendre una decisió.

A falta d'un pla millor, trec la clau que hi ha al costat de dins del pany i tanco amb clau per fora. No és la solució ideal, ja ho sé. Si en Fergus es desperta en els deu propers minuts, s'espantarà molt quan no pugui obrir la porta, i no suporto la idea que aquest nen tranquil i seriós s'atemoreixi.

De sobte em sento plena de ràbia contra la Kate per haver-me posat en aquesta situació. No es podia haver suïcidat quan en Fergus fos a l'escola?

Després paro, em dic a mi mateixa que la Kate no deu haver pensat en res. Quan s'arriba al punt de suïcidar-se, m'imagino que un no deu estar en situació de reflexionar de manera racional.

Malgrat tot...

Kate, en què cony pensaves?

Ara a la paret del davant es reflecteixen unes llums blaves, i m'atanso a la finestra. La Kate ha decorat aquest espai amb una butaca a la vora de la finestra, com un racó per llegir preciós. Al costat de la butaca, de ratlles, d'aspecte flonjo, posada en diagonal, molt elegant, hi ha un prestatge. Algú —deu ser en Fergus— llegeix *Swallows and Amazons*, d'Arthur Ransome; l'ha deixat obert, de cara avall, per saber on s'ha quedat. Fa temps vaig intentar que en James llegís aquest llibre, però a la tercera pàgina el va deixar i va tornar a agafar la col·lecció dels Wimpy Kids. En aquell moment em vaig consolar amb la idea que als nens no els agraden els llibres clàssics, però pel que veig, m'equivocava.

Guaito des de dalt com una empleada del servei d'ambulàncies puja pel camí del davant. M'he d'afanyar.

Sóc al capdamunt de les escales quan ella entra per la porta principal. Mira amunt d'una llambregada. Té una cara molt bonica, per uns instants penso quanta gent deu haver vist aquesta mateixa cara quan estaven espantats, o moribunds, i els ha consolat una mica.

—És allà —li crido, assenyalant cap a la cuina.

—Una casa molt bonica —comenta distreta.

—Sí, oi? —dic jo.

La presència del personal del servei d'emergències té alguna cosa que fa que una situació desesperada sembli gairebé normal. Es posen a fer la seva feina d'una manera tan segura i serena que, per un moment, t'oblides que allò és qüestió de vida o mort.

La segueixo cap a la cuina, però em quedo una mica enrere per no ficar-m'hi al mig. L'home que és a terra amb la Kate saluda la noia bonica dient:

—La carretera està una mica difícil, eh, Megan?

—Una mica. Com està?

Mentre ell la posa al corrent, entra un altre home portant una llitera plegable.

—No és segur portar una llitera rígida —diu, sense adreçar-se a ningú en particular.

—Sóc amiga seva —li dic, i ell assenteix amb aire sever.

—Ha comprovat si hi ha res més a la casa que s'hagi pogut prendre? —em pregunta, i li dic que sí i que no he trobat res. Estic a punt de dir-li que no n'estic del tot segura, però, perquè no he tingut temps per buscar a fons, quan sentim uns cops insistents que vénen del pis de dalt.

Acluco els ulls.

Quan els obro tots em miren amb aire inquisitiu.

—És el seu fill —xiuxiuejo, trista—. Creieu que us la podreu endur aviat?

Quan arribo al capdamunt de les escales, els cops desesperats d'en Fergus s'han convertit en un repic metòdic i avorrit.

No suporto pensar que la Kate haurà d'anar sola a l'hospital, sense cap conegut, però haurà de ser així. No recordo de memòria el número de l'Alexa, i com que no sé com posar-me en contacte amb en Guy...

Faig girar la clau al pany de la porta d'en Fergus i em planto un somriure a la cara, un somriure del qual els meus propis fills sospitarien a l'instant, però haurà de fer el fet.

Em decanto per l'opció que és mig veritat. No he pogut inventar cap mentida ben ordida per estalviar a aquest pobre nen un trauma pitjor, així que simplement li dic:

—Fergus, ja sé que no esperaves veure'm aquí aquest matí —faig una rialla neguitosa—, però la mama no es troba bé, de fet ha hagut d'anar a l'hospital... M'ha demanat que tingui cura de tu una estona. Et sembla bé? Què et sembla si anem a buscar alguna cosa per esmorzar?

Torna a tenir l'ull irritat. L'Esquerre. El té vermell de sang en un costat, i la parpella està inflada. Li hauré de posar les gotes que fa servir la Kate.

De vegades en Fergus em sembla estrany, una mica raret. I això que estic acostumada als nens. Com que en tinc dos, tots aquests anys a casa n'han vingut un munt. Estic acostumada als hiperactius, que no es poden estar asseguts quiets i et destrossen el bany si els perds de vista. Estic avesada als que no mengen res, llevat de frankfurts, galetes salades o llaminadures Haribo àcides. Estic acostumada als que no diuen ni piu, a aquells que si els poses davant d'un DVD entren en trànsit i no en surten fins que apareixen els crèdits. Fins i tot estic acostumada als que diuen «fotre», «merda», «collonades» i «malparit». Per algun motiu, sentir com un nen de set anys pronuncia la paraula «malparit» sempre m'ha resultat particularment divertit.

Però, com he dit, el trobo estrany, en Fergus. No sé què fer amb ell.

No trobo la manera d'entrar-li. Em sembla que, com més intento connectar-hi, més em mira sense entendre res, com si jo ho fes tot malament. Així que he deixat de preocupar-me'n. En Sam i en Fergus segurament només han estat amics per coacció, ara ho veig, perquè la Kate i jo som amigues. A nosaltres dues ja ens va bé que juguin junts. Però ara que ja tenen set anys, les diferències entre ells són més pronunciades i... Bé, ara entenc per què en Sam feia pagar més a en Fergus per jugar amb ell. Perquè ell és el que en diríem una feina pesada.

Quan li dic que la Kate és a l'hospital, no diu res. Res. Només em segueix cap a fora de l'habitació i escales avall. Entro a la cuina i veig que encara fa una flaire una mica agra allà on ha caigut la Kate..., i també se sent la pudor desagradable d'allò altre..., però en Fergus no en parla. S'asseu a la barra de la cuina, mirant recte i espera que jo li posi alguna cosa al davant.

—Què sols prendre, per esmorzar? —li pregunto amb veu agradable—. Weetabix? Krispies d'arròs?

—Crema de civada.

—Cada dia? —li pregunto arrufant les celles.

Assenteix sense emoció.

—Doncs crema de civada, vinga.

Començo a obrir i tancar armaris. A la cuina de la Kate hi ha potser quatre vegades més d'espai d'armaris que a la meva. Cada armari està ordenat perfectament i net com una patena. Trigo una mica a trobar la civada (busco una capsa blava —la de civada Quaker o la d'Scott's—, però veig que està en una bossa de paper marró; és una varietat orgànica tallada amb acer, de la qual mai no he sentit a parlar), i després m'he d'encarar amb la gamma desconcertant de pots.

—Quant sucre t'hi poses? —pregunto a en Fergus mentre remeno les farinetes, que sembla que triguen més del compte a coure's.

—La mama m'hi posa mel i nabius.

Faig un somriure a en Fergus, perquè, per descomptat, és el que fa ella.

—Els vols treure de l'armari, i te'n poses tu mateix?

En Fergus salta del tamboret, es veu molt petit en aquest espai enorme. Faig una ullada al voltant ara que està dret davant la nevera i... saps quan sents aquelles històries de nens que s'han quedat tancats dins la nevera o el forn, i tu penses: és possible? Doncs mirant ara en Fergus m'adono que sí. És tan petit i esquifit que no li costaria res ficar-s'hi a dins sense que ningú no se n'adonés. Els cabells, castanys, se li han quedat ben drets de dormir a la coroneta. Això accentua la forma plana del seu cap per darrere, i fa que des d'aquest angle sembli que té un cap de follet, gairebé en punxa.

—Fergus —dic amb molta cura—, el teu papa ha anat a algun lloc?

—No ho sé —diu arronsant les espatlles.

—Ahir a la nit era a casa... quan te'n vas anar a dormir?

—Ahà.

—El vas veure, doncs?

—Sí.

M'aturo, pensant si continuo una mica més, si està bé fer preguntes a un nen de set anys d'aquesta manera.

—Fergus..., la mama i el papa van discutir ahir a la nit?

Es mossega el llavi, estira la mà cap a la nevera per agafar els nabius i llavors m'adreça una mirada inquieta.

Faig una veu més suau, que soni comprensiva, i torno a remenar el caçó, per no semblar-li agressiva.

—Els vas sentir cridar? —li pregunto.

—Una mica —diu, a contracor.

Somric i poso els ulls en blanc. Faig espetegar els llavis fluix, com dient: «Aquesta gent gran...».

Al cap d'un moment el burxo una mica més:

—Em sap greu fer el tafaner, Fergus..., però és que ens aniria molt bé trobar el papa, i no estic segura d'on és. Et va dir si sortia? Va parlar d'algun lloc on havia d'anar ahir a la nit?

—No —diu amb fermesa mentre tanca la nevera.

A banda de la mel i els nabius, en Fergus porta d'amagat un paquet de Cadbury's Buttons —que suposo que no li estan permesos a l'hora d'esmorzar—. Els deixa sobre la taula i els tapa amb la mà amb aire culpable quan s'adona que el miro.

Aboco les farinetes a un bol i les hi porto.

—Cremen una mica —li dic en to suau, i m'inclino per bufar-les un parell de vegades.

En Fergus aixeca els ulls cap a mi.

—El papa mai no ens diu quan passarà la nit fora de casa —explica—. Per això la mama es disgusta.

Faig un pas enrere, conscient que la meva cara reflecteix el sobresalt i que m'he quedat bocabadada. No sé què dir-li. Li pregunto amb un xiuxiueig:

—Saps on va, Fergus? Et diu mai on va?

En Fergus obre molt els ulls abans de parlar. Llavors la porta principal es tanca de cop i sento passes. Instintivament poso el braç al voltant de les espatlles d'en Fergus, just quan en Guy apareix a la porta de la cuina. Va sense afaitar i té els ulls enfonsats i enrogits. S'aparta els cabells de la cara fent un gest una mica teatral i em mira fixament amb un esguard que em deixa glaçada.

—Què hi fas tu aquí? —em pregunta—. I on dimoni és la Kate?

29

—Té cap idea de per què la seva dona s'ha pres una sobredosi, senyor Riverty?

La Joanne encara no fa un minut que és a la casa, però ja s'ha adonat que no està com esperava trobar-se-la. Abans de res, per què en Guy Riverty no és al costat del llit de la seva dona? En segon lloc, per què la Lisa Kallisto és aquí a aquesta hora, rentant un caçó de farinetes de civada com si li anés la vida?

En Guy Riverty està assegut a la taula de la cuina, amb el cap entre les mans. Fa l'efecte que porta la roba del dia abans i sembla com si no hagués dormit des de fa una setmana. Es frega la cara, fa esbufecs llargs i feixucs, i respon la pregunta de la Joanne amb:

—Es pensa que la nostra filla és morta. No està alegre, precisament. Com estaria vostè?

La Lisa s'aparta de la pica i s'eixuga les mans amb un drap de cuina. En acabat comença a retorçar-se els dits. La Joanne la mira.

—Vostè l'ha trobada?

Assenteix amb el cap. Està incòmoda. Com si li fes vergonya ser allà. La seva boca és una línia fina i tensa.

—Podem continuar amb les preguntes quan hagi tret en Fergus del mig? Encara no ho sap. No sap el que ha fet la seva mare.

—Hi ha algú que el pugui portar a l'escola? —pregunta la Joanne.

—Jo l'hi portaré —salta la Lisa, a l'acte.

—Algú altre?

La Joanne necessita que la Lisa s'hi quedi, de moment. La dona està molt neguitosa i la Joanne nota que no és per la sobredosi. Es treu el bloc de notes.

En Guy adreça un esguard a la Lisa.

—Has trucat a la germana de la Kate, ja?

La Lisa sacseja el cap ràpidament.

—No en tinc el número.

—És el 35648. Li pots trucar? Digue-li que vingui de seguida.

La Lisa no respon i se'n va a pas viu.

—Vejam, senyor Riverty —diu la Joanne per començar.

—Digui'm Guy.

—Guy, doncs —s'interromp un moment—. Ha anat a algun lloc, oi?

Ell no contesta.

—On ha estat aquesta nit?

—He estat aquí.

—I ahir a la tarda a dos quarts de quatre? On era, llavors?

—Ja he fet una declaració sobre això —diu en to enutjat, i la Joanne manté el rostre inexpressiu, com si no l'hi constés—. Si em pregunta on era quan va desaparèixer l'altra nena, era aquí. Amb la Kate. Ella ja ho va explicar a la policia. Va dir que era amb ella.

—El va veure algú més?

—Sí... No... Potser. Hi ha gent que entra i surt a cada moment. Per si no se n'ha adonat, la nostra filla no hi és.

—Potser podria fer una mica de memòria, a veure si se li acut alguna altra persona, és a dir, a banda de la seva dona, que l'hagués vist aquí.

La Joanne apunta la data d'avui al bloc de notes.

—Estic acusat d'alguna cosa?

Ella alça els ulls cap a ell i somriu.

—Encara no.

—Així per què em fa les mateixes preguntes que em van fer ahir?

—Perquè la persona que li va proporcionar una coartada, senyor Riverty, fa una estona ha intentat suïcidar-se. —La Joanne inclina el cap cap a un costat—. Qui sap, potser no farà la mateixa declaració quan es recuperi.

—Vaig ser aquí —diu amb fermesa.

—Li fa res si dono un cop d'ull per la casa?

—Endavant, però no m'esveri en Fergus. És a la seva habitació i, com li he dit, no sap res de la seva mare. Es pensa que no es troba bé. —Es frega la cara amb les mans una altra vegada, i mormola impetuosament—: Cagon dena!

—Seré discreta —diu la Joanne amb un xiuxiueig.

Se'n va al passadís i troba la Lisa Kallisto dreta amb els ulls clavats al telèfon, com si encara hagués de fer alguna trucada més.

—Es troba bé? —pregunta la Joanne.

—Una mica alterada. No ha estat una trucada fàcil..., la germana de la Kate.

La Joanne assenteix amb el cap amb aire comprensiu.

—M'ho imagino. Ja deu anar cap a l'hospital, oi?

—Sí. Déu meu, pobra família. Només els faltava això.

—Com és que l'ha trobada vostè? Quan venia he sentit el seu missatge sobre el gos...

—Perdoni? —diu, i mira la Joanne de fit a fit sense entendre-la. Aleshores hi cau—. Ah, sí, el Blauet. Déu meu, m'havia fugit del cap. És per això que he vingut..., per parlar amb la Kate, a veure si coneixia el tipus que se'l va endur. Ja sap, per veure si li sonava de res. He pensat... que potser... Bé, que ell podia ser... —Deixa anar una alenada d'aire—. No sé què he pensat —reconeix—, però no em pensava pas trobar el que he trobat. Això segur.

—Per què creu que ho ha fet?

—La Kate?

—Mmm.

—Tot això ha estat massa per a ella —diu arronsant les espatlles—. És el que crec. És a dir, com ho pots suportar, quan et passa una cosa així? Suposo que la resposta és que no pots.

—Prenia antidepressius, oi?

—Sí.

—A vostè li semblava que estigués deprimida?

—Gens. Però no he llegit gaire sobre el tema. Segons sembla, avui dia tothom en pren. Bé, tothom tret de mi. Quan vaig explicar al meu metge que potser estava deprimida, em va dir que tan sols estava tipa de tot... Pel que es veu, són coses diferents.

—Em sembla que devem tenir el mateix metge de capçalera —diu la Joanne somrient—. Potser m'hauria d'explicar això de l'home del gos.

—Em sembla una mica estúpid ara, després d'això... —La Lisa estén el braç en un gest ample en direcció a la cuina de la Kate Riverty.

—Expliqui-m'ho igualment.

La Lisa descriu les circumstàncies de la desaparició del terrier Bedlington a la Joanne i li explica que estava desesperada per trobar-li una llar, i que es va pensar que l'home dels pantalons de tela de ratlla diplomàtica era la resposta a les seves pregàries...

La Joanne para de prendre notes i alça els ulls.

—De ratlla diplomàtica, diu?

—Sí, anava vestit molt elegant. Duia roba cara. No era com els meus clients habituals.

—De quina edat?

—Trenta i escaig.

—D'aspecte agradable?

—I tant! —contesta la Lisa deixant anar un esbufec.

—Li va preguntar com es deia?

—Charles Lafferty.

—Suposo que no en té l'adreça, oi? I el número de telèfon?

La Lisa abaixa el cap una mica.

—L'hi volia demanar quan tornés el Blauet. Ja sé que segurament és una coincidència i que a vostè no li servirà..., però he pensat que si podia parlar d'ell amb la Kate, potser ella el reconeixeria per la descripció o per alguna altra cosa. Ara és massa tard.

—Sí que em serveix. Tot ajuda.

La Joanne tanca el bloc de notes de cop i s'inclina cap a la Lisa.

Fa un gest amb el cap en direcció a en Guy Riverty, que és a la cuina, i xiuxiueja:

—Li ha dit on era ahir a la nit?

—No l'hi he preguntat.

—Quina una creu que en porta de cap?

—Ni idea.

La Joanne se'n va al pis de dalt a parlar amb el nen.

El sergent Ron Quigley es reuneix amb la Joanne a l'hospital. La Kate Riverty encara no està conscient, però és viva.

En Ron dóna a la Joanne un te fort en una tassa de plàstic de la botiga del WRVS, el servei de voluntaris. La Joanne s'adona que en Ron ha estat entretenint les dues dones grans del taulell amb històries de policies, fent-se el mascle, ja que quan ella s'hi acosta, les troba fent rialletes i amb la cara vermella. Totes dues tenen ben bé vuitanta anys, i una porta una perruca posada una mica massa avall del front. L'altra té una d'aquelles panxes toves i inflades que se sacsegen sota el vestit de vellut quan la persona parla.

—Gràcies, noies —diu en Ron somrient, i les deixa encisades—. Continueu així, que ho feu molt bé!

—Ho farem, detectiu! —diuen alhora.

En Ron i la Joanne se'n van cap al vestíbul principal. Hi fa calor i l'ambient és sufocant, com sol passar als hospitals. La Joanne es treu la parca i se la penja al braç. Sap que la brusa se li obre, i intenta tapar-se bé amb la jaqueta de punt, encara que està una mica marejada per la calor.

—Què en penses, doncs? —li pregunta en Ron, referint-se a què opina de l'intent de suïcidi de la Kate Riverty.

La Joanne està a punt de contestar, però clissa una periodista que ha vist rondant davant de la casa dels Riverty. La dona s'aixeca quan veu la Joanne, un dels seus talons alts grinyola en rascar el terra. Corre cap a ella. La Joanne ja hi ha enraonat abans. És una dona perillosa i dominant, que una vegada

va tergiversar la declaració de la Joanne sobre un incendi provocat, així que ara no té gens d'interès a parlar-hi.

Fa un senyal a en Ron amb els ulls i se'n van ràpid passadís avall, cap a la sala de rajos X, abans de contestar-li.

—Crec que va mentir per ell, li va proporcionar la coartada, però no ha pogut suportar saber que hi estava implicat. Ell no l'ha trobada, després que es prengués les pastilles; ha estat la seva amiga. I si no ha tornat a casa la nit passada..., on ha estat? No m'ho ha volgut dir; de fet, s'ha posat força a la defensiva.

—Així que el vols detenir?

—Crec que ho hauríem de fer.

—Amb quin càrrec? No el podem acusar de res. No tenim cap prova que hagi raptat la seva pròpia filla, encara que el malparit ens sembli sospitós.

—No ho sé, Ron, però hi ha alguna cosa que fa pudor.

Senten un soroll com d'un instrument elèctric que s'engega i s'atura, i es giren cap a la sala d'enguixar que tenen a la dreta. A un nen li treuen el guix de la cama i sembla que està a punt de desmaiar-se de por. El tècnic intenta fer-li entendre que la serra per tallar el guix no li tocarà la pell, però el vailet no n'està convençut. I la seva mare tampoc.

—Has parlat amb els metges? —pregunta la Joanne a en Ron mentre avancen pel passadís.

—Sí, creuen que es recuperarà. No ha tingut les pastilles dins del cos prou temps perquè l'afectin de debò.

—Quan hi podrem parlar?

—Tan bon punt es desperti. Però potser no es despertarà fins a la tarda. Potser val més que tornem a casa seva, detinguem en Guy Riverty i parlem amb la seva dona més tard. Segurament així guanyarem temps.

La Joanne s'acaba el te i mira amunt i avall del passadís buscant una paperera.

—Penses que realment es volia morir, Ron, o només ho ha fet per demanar ajuda?

En Ron arronsa les espatlles.

—Jo sempre crec que volen demanar ajuda, tret que se'n surtin. Si ho vols fer, ho fas. La gent que realment es vol suïcidar, assegura el tret: es penja.

—Penjar-se és un acte massa violent perquè una dona se'l plantegi, Ron.

—Però és efectiu.

—Recorda'm que mai no et vingui a buscar a tu quan estigui deprimida —diu la Joanne brandant el cap.

—Què? —fa en Ron, fingint que allò li ha dolgut—. M'han dit que sóc molt bo escoltant la gent.

Sóc a casa, a la dutxa, rentant-me el cos després de tornar de casa de la Kate. Tinc la roba a la rentadora, en un cicle d'aigua calenta, i en Joe està assegut al vàter (vestit del tot, amb la tapa abaixada), fent conjectures sobre l'estat mental de la Kate.

Encara tremolo i estic neguitosa, i no confio gaire en les cames perquè facin el que se suposa que han de fer. Quan m'acoto per ensabonar-me els peus, va de poc que no rellisco i caic.

La nostra dutxa és de les que pengen sobre la banyera, cosa que, malgrat que és útil per rentar els gossos quan s'han rebolcat damunt d'excrements de guineu, implica que no tenim aquells relleus antilliscants que tenen els plats de dutxa. I ara mateix m'anirien molt bé. El mes passat vaig llençar l'estora del bany en veure que la part de sota començava a semblar un experiment de biologia.

—En Fergus ha vist la Kate inconscient? —em pregunta en Joe.

—He pogut retenir-lo al pis de dalt fins que se l'han endut amb l'ambulància.

—Pobre nen. Es tornarà encara més estrany del que és.

—Joe! —el renyo.

—Què? Ets tu, qui no para de dir que és estrany.

—Bé, sí..., però... —Tanco l'aixeta—. Em passes la tovallola, si us plau?

En Joe es posa dret i em repassa el cos nu de dalt a baix amb la mirada.

—Quin cos que tens, Lisa! —em diu fluix, i estén la tovallola perquè m'hi atansi. Llavors m'hi embolica i em fa un petó al front, que està moll—. No facis mai una bestiesa com aquesta. Sense tu em moriria, Lise. Tots ens moriríem.

—No ho pensava fer —contesto, i li faig un petó a la boca. El seu cos respon al moment, com sempre, i inesperadament em xiuxiueja a l'orella—: Et ve de gust?

—No tenim temps...

—Sí que en tenim.

—Em sentiria malament, tu i jo fent-ho al bany mentre a la Kate li fan un rentat d'estómac.

—No cal que l'hi expliquem, a la Kate —diu, i noto el seu alè càlid dins la boca—. A més a més, aquest matí li has salvat la vida. Estic segur que ens perdonaria... La veritat és que t'ho deu, si et pares a pensar-ho...

Fica els dits per sota de la tovallola, i s'aturen sota la ratlla de les natges.

—Però no s'hauria pres les pastilles si tingués la Lucinda a casa, Joe, i això és culpa meva, i...

Em quedo sense alè per segons, malgrat que no paro de posar-hi pegues.

—Ho necessito, reina —diu, prement-me fort contra ell, i la tovallola cau a terra.

Em fica la llengua entre els llavis i jo me li arrapo.

—D'acord —dic—, però ho hem de fer ràpid.

—Ràpid —replica, descordant-se el cinturó dels texans—, cap problema.

Em fa girar per encarar-me a la banyera. M'aixeca la cama dreta perquè posi el peu sobre la vora de la banyera, i com que no sóc prou alta per fer-ho en aquesta posició, deixo anar el meu pes enrere. Llavors pujo com puc el peu esquerre damunt de la seva bota amb punta d'acer.

El sento dins meu i deixo anar una alenada. Sospiro i gairebé caic cap a ell. M'envaeix un alleujament irresistible i gemego mentre m'agafa amb fermesa. Gràcies a Déu que encara em vol. Gràcies a Déu que em vol després del que li he fet.

Al cap d'uns moments se m'acut que, des d'un cert angle, dec semblar una nena petita que aprèn a ballar posant els peus damunt de les sabates del seu pare.

Bé, si fa no fa és això, al capdavall.

Baixo les escales, tinc les cuixes com de gelatina, com si hagués fet dues hores d'extensions de cames en una màquina del gimnàs. Truca el telèfon. Despenjo just quan salta la meva veu al contestador... «Hola, ara no som a casa, si vols...»

—Hola —dic, sense alè, atordida—. Sóc aquí...

—Lisa, t'he trucat a la feina, però m'han dit que encara no hi havies anat.

És la meva mare.

No em truca al mòbil pel que val. S'estima més trucar a tothom que coneix per intentar localitzar-me abans que pagar vint penics al minut a la companyia telefònica.

—Faig tard perquè...

—Tant se val —diu, tallant-me—. Ho has sentit? Han detingut en Guy Riverty i...

—Què?

Ho repeteix a poc a poc, com si la línia no funcionés bé:

—Han... detingut...

—Sí, sí. Ja t'he sentit. Per què? Per què l'han detingut?

Fa una pipada llarga al cigarret i les primeres paraules de la frase següent li surten forçades, perquè al mateix temps que parla treu el fum.

—Això no ho sé. La Marjorie Clayton portava mig porc als veïns del davant i ha vist com el detenien. Si hagués de dir per què, diria que és perquè es pensen que té alguna cosa a veure amb la desaparició de la seva filla.

—No, no pot ser, jo...

Em talla altra vegada, just quan estic a punt d'explicar-li com he trobat la Kate aquest matí.

—Sempre és el pare —diu en to triomfant—. No sé per què la policia no el va detenir al primer moment, en comptes de perdre el temps quan podien haver avançat amb... —La veu s'apaga.

No té ni idea de com pot haver procedit la policia, però no per això ella deixa de tenir-ne una opinió.

—Déu meu! —dic. Llavors sento en Joe que baixa les escales.

—Què ha passat? —articula sense pronunciar-ho, acabant de cordar-se els pantalons.

El seu rostre té aquella mirada atordida de profunda satisfacció que només dóna el sexe. Segurament li podria demanar que fes qualsevol cosa ara mateix i hi accediria. Suposo que ja ho ha fet.

La mare està a mitja frase.

—Un segon, mama, en Joe és aquí. —Tapo el micròfon amb la mà—. Han detingut en Guy —li dic, i a l'acte se li alcen les celles.

Mentrestant, la mare em diu:

—En Joe? Què hi fa, a casa? Per què no ha anat a treballar?

—Per res —li etzibo—. Què més t'ha dit la Marjorie?

La Marjorie treballa al camp, a Troutbeck. És una d'aquelles persones que sempre es queixen de com són de difícils les coses per als pagesos avui dia, però es pot permetre voltar amb un Land Rover Discovery nou de trinca de set places com si res. Són una parella curiosa, ella i la mare. La meva mare no té ni un cèntim, de debò, però es creu la Marjorie quan diu que viu com una pobra sense dubtar-ho.

—La Marjorie ha dit que en Guy Riverty es veia enfurismat perquè el detenien —continua la mare.

—És clar... Déu meu! —dic esbufegant i sacsejant el cap.

—Què? —articula en Joe altra vegada.

Torno a tapar el micròfon.

—Està enrabiat —xiuxiuejo, i en Joe posa els ulls en blanc, com dient: «Merda, no, Lise».

—Així que la seva dona no deu estar gaire contenta —conjectura la mare.

—S'ha pres una sobredosi de medicaments aquest matí. L'he trobada jo.

La mare fa un crit ofegat i un segon després afegeix:

—Bé, així deu ser veritat.

—El què, deu ser veritat?

—Que ha segrestat la seva pròpia filla. Per què, si no, hauria de voler suïcidar-se la Kate?

—Potser perquè ahir va desaparèixer una altra nena? Potser perquè ha pensat que la seva filla no tornaria? —dic en to càustic—. No treguis conclusions precipitades, mama.

—No deixaria sense mare el seu fill —replica asprament.

—Com pots saber què faria ella? Ningú no ho pot saber, això.

—És que no ho faria.

—Jo sé que jo no ho faria, però no sé què faria ella, i tu tampoc. Et seré franca, mare: l'últim que necessito ara mateix és sentir tafaneries.

—Com és que l'has trobada tu, i no el seu marit? —pregunta.

Faig una pausa, i a contracor li dic:

—Perquè ell no hi era.

—On era?

—No ho sé.

—Doncs si vols un consell —diu la mare en to burleta—, jo no m'atansaria a aquella casa. I de ben segur que no hi aniria sola. No saps què hi poden amagar. —Com que no dic res, ella afegeix—: A més a més, la Marjorie diu que en Guy Riverty és groller i arrogant.

—La Marjorie sí que és grollera i arrogant.

—Penjo.

Em penja, i jo acluco els ulls. Em fa l'efecte que no puc pensar clar, no aconsegueixo ordenar els pensaments en parts diferents, manejables. Gairebé em sembla impossible.

La Kate s'ha pres una sobredosi.

En Guy està detingut.

La Lucinda continua desapareguda.

31

L'agent Joanne Aspinall es pren un moment per calmar-se. Entra a la sala d'interrogatoris amb rostre inexpressiu i un posat serè d'eficiència. L'agent Colin Cunningham ja és a dins amb en Guy Riverty, però serà ella qui portarà l'interrogatori.

S'asseu davant per davant d'en Guy i s'enrabia un moment quan nota que s'ha de posar bé la tira esquerra dels sostenidors. Li comença a fregar sobre un trosset de pell que ja té encetat i li fa molt mal quan se li clava.

Li fa l'efecte que s'esvairà l'ambient professional que intentava crear... I, efectivament, quan es posa l'índex ràpidament per sota de la brusa, molt endins, percep una ombra de repugnància en el rostre d'en Guy Riverty. Ell aparta els ulls.

La Joanne està a punt de sentir-se ferida visceralment per aquest insult, però llavors es recorda a si mateixa que, evidentment, la simple visió de la seva persona fa fàstic a en Guy Riverty, ja que a ell li agraden les dones primes. Primes i d'uns tretze anys d'edat.

Per primera vegada d'ençà que la investigació ha començat, la Joanne pensa si deu ser una coincidència que la seva dona, la Kate, sigui tan increïblement prima i que tingui el cos d'una nena.

La Joanne deixa el bloc de notes davant seu i ha de reprimir un somriure. Li ve al cap un acudit perversament cruel que va sentir l'altre dia sobre la Victoria Beckham, que si fa no fa deia: «La Victoria és tan prima que no pot posar aigua massa calenta a la banyera perquè es convertiria en brou».

En Guy Riverty es repenja al respatller de la cadira i posa un peu travesser damunt del genoll de l'altra cama, procurant semblar tan avorrit i empipat com pot.

Té els cabells espessos apartats de la cara, li cauen cap a un costat. És un pentinat de noi pinxo que en Guy és massa gran per portar, però la Joanne s'imagina que encara és efectiu per atraure un cert

tipus de dona.

Porta la mateixa roba que la Joanne li ha vist al matí: pantalons de pana de color crema amb un jersei de coll alt negre, prim, i botes negres baixes. Té la jaqueta penjada al respatller de la cadira. Tindria una certa retirada amb en Simon Templar si no fos per aquest aire, una mica desmanegat. L'esguard de la Joanne s'atura en una cosa vermella i enganxosa que en Guy té a la cuixa dreta, una cosa l'aspecte de la qual no li agrada.

La manera de fer d'en Guy ha canviat com un mitjó d'ara fa dos dies, quan la Joanne el va conèixer. Llavors estava neguitós i espantadís, però es veia amatent a ajudar. El que fos per trobar la seva filla. En aquell moment, la Joanne va pensar que si sentia un soroll fort i sobtat, en Guy Riverty faria un bot de tres pams, com un gat espantat. Desprenia energia.

Ara, mirant-lo a l'altra banda de la taula, se li veu un aire vanitós i relaxat, un posat atípic en les persones que estan a punt de ser interrogades. Això desconcerta una mica la Joanne, la fa posar-se més en guàrdia.

—Bé, senyor Riverty, hola.

Ell aixeca la mà ensenyant-li el palmell, un reconeixement sarcàstic de la seva presència, però al mateix temps manté el rostre inexpressiu.

—Ha pres alguna cosa, suposo?

—Un cafè —diu, badallant—. He pres una tassa d'un cafè fastigós.

—Ens haurà de disculpar —diu ella—. Ara mateix ens hem quedat sense *caffè latte* desnatats. Ara no està detingut, senyor Riverty, però és conscient que enregistrarem aquesta entrevista?

Ell assenteix amb el cap i li adreça una mirada despectiva.

—Per què sóc aquí perdent el temps amb vostè quan la meva dona lluita per salvar la vida a l'hospital?

La Joanne treu el tap del bolígraf i fulleja deliberadament el bloc que té al davant. Sense aixecar els ulls diu:

—Crec que li han dit que la seva dona, la senyora Riverty, es recuperarà del tot, i que en realitat no lluita per salvar la vida. —Ara alça els ulls—. Estic segura que es posarà bé —diu somrient—. En fi, si ja podem començar amb...

—Què passa si em nego a respondre les seves preguntes?

—Doncs que no el podrem excloure d'aquesta investigació tan ràpid com vostè exigeix per anar a veure la seva dona a l'hospital. O per tornar a casa a tenir cura del seu fill. Seria una llàstima que l'atabaléssim amb un nou canvi de plans, no l'hi sembla? Ja ha vist prou canvis aquests dos darrers dies... És un nen tranquil, oi?

En Guy passa els ulls lentament amunt i avall pel cos de la Joanne.

—Endavant, doncs.

La Joanne somriu despreocupadament.

—Té cap objecció que ens quedem el seu mòbil?

Se'l treu de la butxaca de la jaqueta i el fa lliscar per damunt la taula cap a l'altra banda.

—Per als fins de la gravació —enuncia la Joanne—, el senyor Riverty lliura el seu mòbil a la detectiu Aspinall.

—I tampoc no li fa res que escorcollem casa seva?

—No —contesta, sacsejant el cap.

—Molt bé. Comencem.

En Guy alça la mà i l'estén ben oberta.

—Endavant.

Amb el bolígraf a punt, la Joanne pregunta:

—Diria que el seu matrimoni és un matrimoni feliç, senyor Riverty?

—Què?

—Si són un matrimoni feliç, vostè i la senyora Riverty?

—No n'ha de fotre res —li deixa anar clavant-li els ulls.

—S'estima la seva dona?

—Què té a veure això amb tot plegat?

La Joanne s'espera. Li aguanta la mirada.

—Sí, me l'estimo —li etziba—. És clar que l'estimo.

—Quina raó ens pot donar perquè la seva dona intentés suïcidar-se aquest matí?

Ell empeny la cadira enrere i fa el gest d'alçar-se.

—No penso contestar aquestes bajanades.

La Joanne es mostra inflexible:

—No perdria el temps fent preguntes irrellevants, senyor Riverty. El meu temps és tan valuós com el seu. De fet, més. Sobretot perquè hi ha en joc la vida de dues nenes... Bé, si no li fa res...

—Què té a veure això amb trobar la meva filla?

La Joanne l'esguarda alçant una cella.

—Respongui la pregunta, si us plau.

—No tinc ni idea de per què ho ha fet —contesta—. No ha deixat cap nota. Em sembla que l'hi haurà de preguntar a ella, per què ho ha fet.

—Ho penso fer. Però abans voldria saber quines idees té vostè d'aquest assumpte. Havien discutit?

—Sí, però no ho ha fet per això.

—Així que sí que ho sap, per què ho ha fet?

—Jo no ho he dit. He dit que no ha estat perquè discutíssim. Estem casats, i discutim. La nostra filla ha desaparegut. Això és un infern. El neguit ens fa perdre el seny. L'estrany seria que no discutíssim. La Kate està enfonsada, no ho suporta... —Sacseja el cap—. Què dic? És clar que no ho suporta... Qui podria aguantar aquesta situació? Ningú.

—Per què creu que l'hem detingut per interrogar-lo?

—No tinc ni idea de què pensa la policia —contesta alçant les espatlles—. Però m'imagino que no tenen ni puta idea d'on és la meva filla, ni d'on és l'altra nena, i que estan desesperats. Han de fer veure que fan alguna cosa...

La Joanne passa dues pàgines del bloc de notes. Procura dissimular el fet que sí, que comencen a estar desesperats.

—La seva dona li va proporcionar la coartada d'on es trobava ahir a la tarda, oi?

—Ja sap que sí. M'ho han preguntat..., quantes vegades? Ja n'he perdut el compte.

—On era ahir a la nit?

—A casa.

—N'està segur?

—Sí, n'estic segur.

—On era aquest matí, quan la senyora Kallisto ha trobat la seva dona inconscient?

—Era fora.

—On?

—Això no és rellevant.

—Em sembla que sí —objecta la Joanne inclinant el cap.

—He de respondre?

—No, però...

—Doncs no respondré.

—Senyor Riverty. Deixi'm que l'hi expliqui un altre cop. Ara mateix no està detingut. Però això pot canviar en qualsevol moment si decideix no cooperar amb la investigació. És cosa seva. Ara bé, si fos de vostè, m'estalviaria un munt de problemes, per no parlar de la mala premsa, responent les preguntes que li faig.

—Per detenir-me m'han d'acusar. De què pensa acusar-me, detectiu?

—El podem retenir aquí sense càrrecs. Ho sabia?

Ell la mira de fit a fit, tan ample.

—Sí. Però si ho pensa fer, val més que pensi qui s'ocuparà del meu fill, perquè quan surti d'escola esperarà que algú el reculli.

La cara de la Joanne no s'altera pels seus intents de posar-li les coses difícils. Ara apel·la al seu vessant maternal, una opció no gaire habitual entre els sospitosos, però també hi està acostumada.

Molta gent es torna francament grollera quan els interroguen. A la Joanne no l'hi ve de nou. Ja s'ho espera. Li han dit de tot. Els pitjors insults sempre vénen de boca de dones. Dones que mai no hauries dit que podien treure tant odi envers altres dones.

Ara ja no hi ha res que l'agafi per sorpresa, la Joanne. En aquesta feina tractes amb l'escòria de la societat. Les mateixes famílies, les mateixes cares, els mateixos problemes, una vegada i una altra.

Res d'això no l'afecta. Si més no, és la imatge que intenta transmetre.

La Joanne torna a tapar el bolígraf i redreça l'esquena.

—És responsabilitat seva ocupar-se que algú reculli el seu fill quan surti de l'escola, senyor Riverty. Vol prendre's un moment per fer alguna trucada? —S'interromp, esperant una resposta. Com que ell no reacciona, la Joanne afegeix—: M'aniria bé un cafè, de fet, així que potser és un bon moment per fer una pausa.

Ell tampoc no diu res, només entretanca els ulls una mica, intentant amagar l'enuig que ella li produeix.

La Joanne empeny el telèfon de taula cap a ell i s'aixeca.

—Estigui tota l'estona que li calgui —li diu—. No cal córrer, tenim molt de temps. Jo em vaig a buscar un d'aquells cafès fastigosos. —I afegeix com si se li acudís a l'últim moment—: Ah, potser voldrà trucar al seu advocat, de passada... Pot matar dos pardals d'un tret...

Recull els papers, intercanvia una mirada amb l'agent Cunningham i se'n va cap al passadís, on li va de poc que no ensopega de ple amb la Cynthia Spence. La Cynthia és una empleada del personal civil incorporat per reduir la pressió del Departament d'Investigació Criminal. És expolicia i s'encarrega de prendre declaracions rutinàries per a la policia de Cumbria.

La Joanne ha treballat amb la Cynthia moltes vegades. És bona en la seva feina.

La Cynthia li pregunta, fent un gest amb el cap en direcció a en Guy Riverty:

—Ha dit res, ja?

La Joanne s'aparta del rectangle estret de vidre ignífug de la porta per sortir de la línia de visió d'en Guy Riverty.

—És molt cautelós —respon—. Es nega a dir-m'ho tot.

—El deixes per fer-lo patir una mica?

—Els millors trucs els he après de tu, Cynth.

La Cynthia fa una llambregada a en Guy.

—Deixa'l almenys mitja hora aquí dins sol.

—Tanta estona?

—Ja comença a estar nerviós. Em fa l'efecte que és dels que no estan acostumats a esperar. I sens dubte no és dels que posen el cap sobre la taula i fan veure que dormen... Darrerament n'he tingut una tanda d'aquests. Fes-lo esperar prou estona i et donarà el que busques.

Senten una riallada al final del passadís; la Joanne i la Cynthia es giren i veuen dues dones joves d'administració cobrint amb paper daurat el marc de la porta del seu despatx. Una és a mitja alçada d'una escala de mà, rient tan fort que s'ha de posar la mà entre les cames. L'altra fa voleiar al seu voltant unes decoracions de Nadal com si les portés penjades als mugrons. La Cynthia branda el cap en direcció a elles afablement, i diu a la Joanne que ja es posaran al dia de la feina més tard.

Després d'anar a buscar el cafè, la Joanne es pren un minut per parar al costat de la taula d'en Ron Quigley, només vol comprovar si hi ha hagut cap novetat en la seva absència.

En Ron parla per telèfon, fa cara d'estar amoïnat. Aixeca la mà enlaire indicant a la Joanne que no l'interrompi, però que no se'n vagi. Ha passat alguna cosa. Una de grossa. En Ron apunta una adreça i assenteix amb el cap mentre rep instruccions.

—Així, a quina hora ha estat? —demana—. Sí, sí... Ho he entès. Vinc cap aquí de seguida.

Traça un cercle en l'aire amb l'índex per fer-li saber que gairebé ha acabat la trucada. En Ron Quigley no s'esvera fàcilment, i la Joanne sent una fiblada d'exaltació barrejada amb una por creixent. En aquesta fase les novetats no solen ser mai bones. Espera que no hagi desaparegut una altra nena, en primer lloc perquè, òbviament, seria un pal, i en segon lloc perquè no tindria més remei que deixar anar en Guy Riverty, ja que aquesta vegada la seva coartada seria definitivament irrefutable: l'estava entrevistant ella mateixa.

En Ron acaba la trucada i arrenca el full de la llibreta on ha pres les notes.

Respira fondo abans de parlar:

—La nena número tres ha aparegut. Tot igual. L'ha deixada a Bowness, la nena no té idea d'on és i creu que l'han violada. Segurament més d'una vegada. No està bé. —Mentre parla té la barra tensa. Li costa escopir les últimes paraules.

—Així, què se n'ha fet de la número dos? —inquireix la Joanne—. Què hi ha de la Lucinda Riverty? Si les nenes u i tres han tornat, on és la segona?

—És el gran misteri —diu en Ron en to greu—. Tenim una reunió amb l'inspector d'aquí a cinc minuts. Potser ens aclarirà alguna cosa.

—I, mentrestant, què en faig, d'en Guy Riverty?

—Encara és a la sala d'interrogatoris?

La Joanne fa que sí amb el cap.

—Què n'ha dit, d'on era aquest matí?

—M'ha contestat que no és rellevant per a la nostra investigació.

—Que no és rellevant? —En Ron inclina el cap una mica cap a un costat—. Doncs fes-lo esperar, aquest cabronàs.

32

Deixo el cotxe a l'aparcament públic de pagament.

A l'altra banda del carrer descarreguen una llitera de l'helicòpter medicalitzat. Em quedo dins del cotxe un moment.

Quan pacient i personal ja són a dins sans i estalvis, em dirigeixo a l'edifici de l'hospital, preguntant-me si la Kate ja deu estar conscient, pensant si ni tan sols deurà recordar que s'ha pres les pastilles. He sentit explicar històries de gent que no se'n recorda, gent que es desperta i que es queda trasbalsada quan els diuen que s'han intentat llevar la vida. Li passarà el mateix, a la Kate?

El sol ha desfet el gel a clapes. Ara es pot caminar per alguns llocs sense perill de trencar-te el coll. O potser no, rumio, pensant en la llitera que han tret de l'helicòpter.

Decideixo no refiar-me plenament del terra i fer passes petites i regulars, i dur els braços separats dels costats, preparats per a una caiguda. Han escampat potassa a l'aparcament, però és arriscat intentar passar-hi. Hi ha trossos grans on els peus no s'aguanten, trams on depens del tot de la sort.

Mentre avanço cap a l'hospital sento per la ràdio que els serveis d'emergència treballen al límit de les seves possibilitats després de la pluja gelant d'ahir. Em consolo amb la idea que si hagués trobat la Kate una mica més tard, els empleats del servei d'ambulàncies potser no haurien arribat a temps.

Encara que suposo que si hi hagués anat més tard ja l'hauria trobada morta.

Arribo davant la porta principal i hi ha una munió de gent. Alguns van amb bata i sabatilles, i fan un cigarret. Hi ha un xicot amb crosses que estira el coll en direcció a la sortida; potser espera que el passin a buscar.

Un pobre home d'uns cinquanta anys i escaig passa una enquesta. Ensenya la carpeta a la gent i intenta posar bona cara malgrat les dificultats, però sembla que va perdent empenta. Té l'aire angoixat del qui s'ha quedat a l'atur fa poc temps.

Les portes dobles automàtiques s'obren quan m'hi atanso, i vaig de dret al taulell de recepció principal. Una dona rodanxona alça els ulls de la feina. «Sí, maca?», diu en to afable. Té uns avantbraços gruixuts, com els d'una jugadora de dards, i uns cabells arrissats d'un to gris acer molt curts.

—Busco la senyora Kate Riverty. L'han ingressada aquest matí.

La recepcionista es posa a teclejar i gira el cap per mirar la pantalla, que està posada de costat.

—Ah, sí, ara mateix l'han traslladada a una sala general.

—Això és bo? —pregunto, neguitosa. Em fa por que l'estat de la Kate no hagi empitjorat.

—Normalment significa que es recuperen —diu amb naturalitat, abans d'assenyalar per damunt de la meva espatlla—. Torni a sortir per aquelles portes per on ha entrat, travessi l'aparcament procurant no trencar-se cap os i entri en aquell edifici marró. Vagi a la sala quatre. És a la segona planta.

—Gràcies —li dic, i me n'hi vaig.

A la sala quatre hi ha sis llits, tots ocupats.

Veig l'Alexa asseguda al costat del llit de la Kate a l'altra punta de la sala, i l'estómac se'm regira. Em ve un calfred i a les aixelles sento una suor freda. L'Alexa em mira quan hi entro, però no se li altera l'expressió. Té el rostre impassible.

La Kate dorm..., o potser encara està inconscient. Té un tub al canell dret i porta una bata d'hospital blanca. Sembla una pacient d'un centre psiquiàtric. O potser només és perquè tots els altres pacients de la sala porten la seva pròpia roba de dormir, i ella es veu una mica fora de lloc.

—Com està? —pregunto amb un xiuxiueig, i l'Alexa aparta la mirada. Encara no ha decidit si em parlarà o no.

—Havies de venir? —pregunta amb un murmuri, i jo li dic que sí, és clar que havia de venir. L'he trobada jo.

Això sembla que l'estova una mica. Veig que es distén un xic mentre considera detingudament la situació: «Si ella no l'hagués trobada...».

Parla sense mirar-me.

—Diuen que físicament s'hauria de recuperar aviat —m'explica, sense mirar-me—. No ha tingut les pastilles dins del cos prou temps perquè li causessin danys greus. Pel que fa a la part psicològica, òbviament, haurem d'esperar a veure què passa.

El to de l'Alexa és el més fred que una persona pot emprar. Escup les paraules, i és evident que, fins i tot sense la complicació afegida que jo m'hagi embolicat amb el seu marit, només a conseqüència de la desaparició de la Lucinda ja em considera plenament responsable del que ha fet la Kate. Si no l'hagués trobada jo, si no l'hagués salvada, l'Alexa em faria fora d'aquí sense pensar-s'ho dues vegades.

Vaig a buscar una cadira de la pila que hi ha en un racó i m'assec al costat de l'Alexa. Ella s'enretira arrossegant la cadira, s'aparta. Noto que no vol parlar del que ha passat, així que desvio l'atenció cap a la Kate.

Els cabells rossos fins, estesos sobre el coixí, li donen una qualitat etèria, i té la pell del front d'un blau lletós, com si s'hagués untat amb un emol·lient. Em costat mirar-la. En abaixar una mica els ulls em fixo en els seus llavis. Són prims. No semblen els seus. Té restes de carbó als plecs de les comissures, cosa que fa que sembli que la boca se li tomba cap avall.

—Ha dit res, ja?

L'Alexa sacseja el cap.

—Ha obert els ulls un parell de vegades, però res més. M'han dit que estarà endormiscada una bona estona, que no m'he d'espantar si no diu res.

—Pobra Kate —dic, i de cop i volta em sento insuportablement trista per tot plegat. He vingut conduint d'esma. Estava massa desconcertada per la notícia de la detenció d'en Guy per pensar què li diria a la Kate si estava desperta. Reso una oració per dins i dono gràcies perquè podia haver estat pitjor, perquè almenys se n'ha sortit.

L'Alexa tanca la revista que llegia —*Vanity Fair*—, es treu un mocador de la bossa i se'l passa amb cura per sota de les pestanyes de baix. Té el rímel tan impecable com quan se l'ha posat, no com ahir a la nit.

—Quan ha estat l'última vegada que hi has parlat? —em pregunta.

—Ahir a la nit vaig parlar amb en Guy, però no estic segura de quan... —M'aturo. Quan va ser? Tot d'una no recordo ni quin dia som—. Quin dia som? —demano a l'Alexa, que em mira com si hagués perdut l'enteniment—. N'he perdut el compte —li dic—. Han passat tantes coses...

—Dijous —mormola.

—Disculpa'm, se'm barreja tot una mica.

Ens quedem assegudes en silenci uns quants minuts; l'Alexa acarona la mà de la Kate un parell de vegades. Tot seguit m'inclino cap a l'Alexa i dic en veu fluixa:

—Li explicaràs això d'en Guy quan es desperti, o creus que és millor no esmentar-ho de moment?

M'adreça una llambregada severa.

—El què d'en Guy? He intentat trucar-li, però no agafa el telèfon.

Sense voler, els ulls se m'obren molt.

—L'han detingut —articulo amb els llavis, sense que se senti. Em redreço i em mossego el llavi, dubtant què pensar. Per què no li ha trucat, en Guy? Per què no ha dit almenys a algú on era?

—Déu meu! —exclama l'Alexa, bellugant-se a la cadira—. Per què l'han detingut?

—No n'estic segura —contesto arronsant les espatlles, incòmoda.

Mira fixament endavant, però noto que del cervell li salten espurnes. A la templa, el pols se li accelera i la vena del front se li ha inflat; és com si tingués un terratrèmol sota la pell. Després d'un silenci violent, empeny la cadira enrere i es posa dreta.

—He de sortir a fer una trucada. Et quedes amb la Kate?

Faig que sí amb el cap.

—No la deixis —m'adverteix.

—És clar que no.

Visiblement trasbalsada, l'Alexa agafa la bossa de mà.

—Procuraré no trigar gaire —diu, i se'n va fent grans gambades. Els talons li ressonen fort damunt del terra dur de resina, i el seu cul pla, sense forma, amb prou feines es remena dins dels texans de disseny. Quan desapareix per la porta de la sala, respiro tranquil·la.

Quin daltabaix.

No em puc ni imaginar el tràngol que passa l'Alexa.

La teva germana es pren una sobredosi, naturalment estàs morta de por, però al mateix temps ets sens immensament alleujada perquè no ha aconseguit suïcidar-se. I se t'amunteguen les preguntes sobre el motiu pel qual ho ha fet.

M'imagino que l'Alexa havia deduït —com jo al començament— que la Kate no havia pogut suportar la notícia de la desaparició d'una tercera nena. Aquella desaparició comportava la quasi seguretat que la Lucinda no tornaria. Hi ha gent que es mata per molt menys.

Ara ha d'assimilar la notícia que la Kate segurament s'ha intentat suïcidar perquè s'ha topat amb alguna cosa que vincula en Guy amb les nenes desaparegudes.

Faig una ullada a la sala per primera vegada des que he arribat.

L'han pintada d'un to rosa salmó lletgíssim, el color dels antisèptics Germolene. Al costat de cada llit pengen unes cortines ratllades de color turquesa, que es poden passar quan necessites intimitat. Són talment el que un home vell es pensa que els agrada a les dones. Em recorda la decoració d'un local barat per a banquets de casament.

Els visitants del llit del costat ja s'acomiaden, diuen a la senyora que hi tornaran demà i que li portaran revistes i Lucozade. Per un moment enyoro aquella beguda d'abans, la Lucozade, que anava envasada amb aquella mena de malla que et deia que eres molt, però molt pobre.

A falta d'alguna cosa on posar els ulls que no sigui la Kate ni els altres pacients de la sala, agafo l'exemplar de *Vanity Fair* de l'Alexa. No és el que llegeixo normalment, però el cap no em para quiet i necessito fer alguna cosa amb les mans. Després de fullejar-la ràpidament, decideixo que *Vanity Fair* és una porqueria. Hi ha massa text. M'agrada més llegir *Now* o *OK!*

Començo a llegir un article sobre una famosa de classe alta que viu a les Bermudes. Mai no n'havia sentit a parlar, però té una relació llunyana amb la família reial. Tota ella és cabells rossos i cames, de trenta anys llargs, i ara ha tingut el primer fill. «És extraordinari», diu radiant. «És la cosa més increïble que m'ha passat mai. És tan bonic, tan impressionant... Hi ha tant d'amor.»

Tanco la revista fastiguejada, espolsant-me les mans mentalment. Una vegada —una i prou— m'agradaria trobar-me cara a cara amb una d'aquestes dones que surten a les revistes que acaba de

ser mare i que comenta: «M'adono que això és molt dur. No és en absolut el que em pensava que seria. No crec que en tingui cap més... I...». La part següent la diu tapant-se el nas amb un mocador: «El meu marit no m'ha servit gairebé per a res. Em pensava que seria un pare perfecte, però la veritat és que m'ho deixa tot a mi. De fet, és un cagamandúrries».

Dono un cop d'ull a la Kate distreta i de sobte faig un bot enrere i va de poc que no caic de la cadira.

La Kate té els ulls oberts i em mira.

—Com et trobes? —li pregunto de seguida, intentant asserenar-me. Em surt una veu escanyada i desesperada.

Té els ulls lleganyosos i les parpelles inflades. Intenta somriure.

—Què hi fas, aquí? Em pregunta.

—He vingut a veure't.

—Gràcies.

—De res —faig—. L'Alexa també és aquí, però ha hagut de sortir un moment per fer una trucada. Tornarà de seguida. —La Kate acluca els ulls i jo li agafo la mà i li premo una mica—. Estem contentes que te n'hagis sortit, Kate.

Faig una llambregada a la porta de la sala, desitjant que l'Alexa torni, desitjant que s'afanyi. Em sento una mica fora de lloc i no estic segura de si ho encararé com cal.

Ni rastre.

Amb els ulls encara aclucats, la Kate mussita: «On sóc?», cosa que em deixa de pedra.

Un moment abans havia donat per fet que tenia el cap clar. Que sabia el que havia passat i no esmentava les pastilles de bon principi perquè li feia vergonya. O perquè jo no era la persona adient amb qui parlar-ne.

Tot d'una em sento com una completa inútil, com si no fos ni de lluny la millor persona amb qui n'hauria de parlar. Encara que vaig ser jo, qui la va trobar.

—Ets a l'hospital —dic, vacil·lant—. A l'hospital de Lancaster.

—Ah.

—No saps per què hi ets?

—De fet, no.

—No passa res... De moment, descansa —dic, i les parpelles se li obren una mica més. Sembla una d'aquelles imatges cruels que veus dels famosos sortint de clubs a la matinada. Quan tenen els ulls mig tancats i fan cara d'anar ben mamats.

—Lisa, en Guy és aquí?

—Encara no.

—Vindrà?

—Suposo que sí —dic inquieta, perquè no se m'acut res millor a dir-li ara que m'ha posat en aquest destret.

—Però vindrà?

—Segurament, no.

Està en una cel·la de la comissaria, o bé en ple interrogatori sobre la seva filla desapareguda.

Mentre penso això em ve al cap que la Kate encara no ha preguntat per la Lucinda. «Ha tornat? Hi ha res de nou?» Una s'espera almenys això..., no?

Aquesta absència de preguntes tan evident reforça la meva certesa que la Kate sospita que en Guy n'és responsable. Sé que això seria el primer que em sortiria de la boca, sedada o com fos: «On és la meva filla?», cridaria en despertar-me. «On és la meva...»

De cop i volta, i sense motiu aparent, la Kate té un estremiment involuntari i violent. M'hi atanso de seguida.

—Kate? Kate? Et trobes bé?

Fa un moviment amb el cap; sembla com si no pogués parlar, i no estic segura de què he de fer. Pitjo el botó d'avís d'emergència? Surto corrents a buscar la infermera?

Quan estic a punt d'avisar el personal, veig com per la galta de la Kate li cau una llàgrima. Obre la boca, però no li surten paraules. I llavors comprenc que està massa atribolada per comunicar-se. L'enorme espasme que ha tingut era el precursor d'això, no un sanglot d'angoixa.

—Oh, Kate —dic, i intento abraçar-la. Altra vegada noto que prima que està. Se li marquen les costelles de l'esquena. És com si fossin directament a sota de la tela de la bata, sense gens de carn

entremig.

Tinc la cara al costat de la seva, i li faig un petó als cabells suaument. Li fan una mica de pudor agra de vòmits, però no és del tot desgradable, sinó que s'assembla a l'olor àcida d'un termos molt usat. No m'aparto. En algun lloc, lluny, sento el repic ràpid i dur de les botes de l'Alexa, però no faig cabal de la seva presència fins que no parla.

—L'hi has dit? —pregunta des dels peus del llit—. Li has explicat això d'en Guy?

Em giro d'una revolada.

—No —faig amb els llavis, amb els ulls esbatanats.

La Kate s'ho deu imaginar, però, de segur. Si la Kate sospita que el seu marit ha comès un delicte, ha de saber que la policia aviat ho esbrinarà.

—Si m'ha dit el què, d'en Guy? —demana la Kate, embarbussant-se amb les paraules—. Ha... Ha pres mal?

L'Alexa mira la Kate amb un esguard ferm.

—L'han detingut.

Instintivament, la Kate apuja la mà cap a la boca, consternada, però la cànula del gota a gota li fa una fiblada. Deixa anar un gemec fluix. Té la cara completament contreta, i jo em sento més confosa que mai. Vol parlar però no pot. Em mira i xiuxiueja:

—Per què?

I jo penso: «Em pensava que ho sabies. Em pensava que havies descobert que en Guy et mentia, i que t'havies intentat suïcidar per això. Si aquest no ha estat el motiu... quin és?».

Deixo de fer conjectures quan m'adono que els ulls suplicants de la Kate encara em miren. «Per què?», torna a dir, en silenci, i jo no tinc cap resposta.

Bé, què dimoni se suposa que he de dir?

33

Dins l'hospital tinc el mòbil desconnectat. Pertot arreu hi ha cartells que avisen que els mòbils interfereixen amb els desfibril·ladors, els ventiladors... o alguna cosa per l'estil, cosa que estic segura que és una collonada, però ho entenc, de tota manera. L'últim que vols quan estàs en un llit a l'hospital és sentir un idiota de veu forta explicant al món que important que és.

En arribar al cotxe torno a connectar el mòbil i veig que hi tinc un missatge. És de la Lorna, una de les noies del refugi d'animals. Només diu:

«El Blauet ha tornat».

Deixo escapar un crit fluix d'alleujament i m'assec al volant. Encenc la calefacció i truco de seguida a la Lorna. Tan bon punt respon li dic:

—On era?

—Lligat a la reixa, al costat del contenidor per a vidre de Booths —diu sense alè. Deu passar la baieta—. La Jackie la Boja l'ha trobat aquest matí a les set, quan ha anat a llençar les ampolles. L'ha portat pensant-se que el devien haver abandonat, perquè a aquella hora l'aparcament era buit. Ah, t'envia disculpes per encolomar-te un altre gos, però ha dit que no es veia amb cor de deixar-lo allà.

—Quant de temps creus que hi ha estat? —pregunto.

—Ni idea. Ella ha dit que feia llàstima de veure'l. El pobre tenia el cap cot com sempre, esperava que hi anés algú i se l'emportés. Segurament s'hi hauria estat tota la setmana, si hagués calgut.

Sento un sanglot que em puja pel pit, i he de respirar fondo un parell de vegades per ofegar-lo.

—Em sents, Lisa? —pregunta la Lorna.

—Sí —dic ensumant—, quin descans que estigui bé... Ho està, oi?

—Se'l veu bé. No ha menjat, però sent ell no és estrany. L'hi barrejaré una mica de menjar dels gats, a veure si així s'ho menja. Ara que hi penso, per què creus que el volia, aquell paio? Per què havia

d'escapar-se amb el gos per després abandonar-lo? Abans ja l'hi he dit, a la Shelley: «Quin sentit té?».

—Tinc una teoria... Te l'explicaré quan vingui. En principi no hauria de trigar gaire, dependrà de com de malament estiguin les carreteres.

—Estan millor que ahir. —Llavors canvia de to—: Lisa?

—Sí.

—En Joe ens ha explicat que tens una amiga a l'hospital. Es posarà bé?

Havia demanat a en Joe que truqués a la feina per mi i els posés al corrent del que passava; li havia dit que els expliqués això de la Kate per poder anar jo directament a l'hospital a veure com estava.

—Es recuperarà —dic a la Lorna—. Ara mateix l'he vista, i estava asseguda i podia parlar. La seva germana està amb ella. Les he deixat perquè puguin estar soles.

—Que tenia problemes o alguna altra cosa?

—És la mare de la nena que ha desaparegut.

—Ah! —exclama amb vehemència—. És horrible.

—I tant —faig, i li dic que arribaré al cap de mitja hora, si fa no fa.

Mentre condueixo, el cap no em para de ballar. Intento escoltar la ràdio, però en aquesta zona només agafo Radio 2, i no suporto la rècula de ploraners que truquen al programa de Jeremy Vine a aquesta hora, així que l'apago.

El tub d'escapament em fa més soroll que mai, i quan pitjo l'accelerador espanto una mare jove que està dreta al semàfor amb un cotxet. Miro pel retrovisor i veig que crida enrabiada en direcció a mi. Espero que no li hagi despertat la criatura, espero...

«Qué dimoni feia la Kate intentant suïcidar-se?»

Això és el que no em puc treure del cap.

L'hi volia preguntar a crits. Volia sacsejar-la fins a deixar-la sense sentit perquè m'expliqués què caram passava.

Ara no puc pensar clar. És com si algú em disparés perdigons de prop, i cada vegada que intento pensar racionalment, cada vegada que intento repassar alguna cosa des del començament fins al final, el pensament em fuig abans d'arribar a cap mena de conclusió.

Per què no ha preguntat per la Lucinda quan s'ha despertat?

Per què s'ha enfonsat tant quan ha sabut que havien detingut en Guy?

I hi ha una qüestió secundària, però tiraré pel dret i els ho preguntaré, perquè m'emprenya: per què ni la Kate, ni l'Alexa ni, ara que hi penso, en Guy, m'han donat les gràcies per haver salvat la vida a la Kate?

Ja sé que ara mateix tots plegats passen un tràngol, però jo crec que si més no un d'ells podia haver dit: «Gràcies a Déu que has vingut, Lisa».

Però no. Res.

Tinc els artells blancs, sense sang, sobre el volant, i em dic: «D'acord, para. De moment, para de pensar. Perquè el Blauet ha tornat». És l'únic de bo que ha passat avui.

El Blauet ha tornat i he pres la decisió que aquesta nit vindrà a viure amb nosaltres.

La Joanne és al centre de coordinació juntament amb quatre detectius més, esperant que arribi l'inspector McAleese. És una sala amb parets de vidre; la van construir l'any passat, després que un dels detectius que havia servit més anys a Cumbria, l'agent Russ Holloway, morís d'un càncer de pàncrees.

En un racó hi ha penjada una foto d'en Russ que li van fer el primer dia que es va posar l'uniforme, i a sota hi ha una petita placa commemorativa. La Joanne la guaita ara i recorda haver parat el cotxe quan en Russ va dir que li feia mal l'abdomen, un mal del qual es queixava per tercera vegada aquella setmana. La Joanne es va negar a continuar conduint fins que ell no va trucar al seu metge per demanar hora, però ja era massa tard. Costava de creure, però només tres setmanes després ja s'havia mort.

En McAleese entra i tanca la porta darrere seu. Porta una camisa d'un to vermell pujat i una corbata que hi contrasta; du la camisa tacada de clapes de suor, cosa que la Joanne no li havia vist mai. És un home meticulós, amb més formació que la majoria dels que hi ha a la sala. Va estudiar per ser actuari d'assegurances, i quan va entrar al cos el van clissar de seguida. Va ascendir al grau d'inspector en un temps rècord.

Se'l veu atabalat, cosa que, com a agent investigador superior, és natural, però no és un estat normal en ell.

—Suposo que la notícia ha corregut i que tots ja sabeu que la tercera nena ha aparegut, oi? —Repassa ràpidament les cares que té al davant; se sent un murmuri fluix: «Senyor», que confirma que sí, que tots ho saben—. La Francesca Clarke torna a ser amb la seva família, i ben aviat li prendrem declaració a casa seva. No la podem fer venir, en l'estat en què es troba. El metge l'ha examinat i ja té el que necessitem.

S'aclareix la veu abans de continuar i s'afluixa una mica el nus de la corbata.

—El nostre home ha estat més brutal, aquesta vegada —diu com si en part s'ho esperessin—. De moment us estalviaré els detalls desagradables. N'hi haurà prou que digui que la nena trigarà a superar-ho. Ara hi ha un parell d'agents d'enllaç amb la família i ara mateix hi va una consultora de Preston. Una psicòloga que té experiència en violacions. —Deixa anar una alenada amb aire cansat, i diu—: La consideren molt bona... —Però nosaltres pensem que en el fons no importa com sigui de bona. Han destrossat una altra vida.

En McAleese mossega la punta del bolígraf, tothom està callat perquè mentalment elimina coses d'una llista que té al cap. Es mossega una galta, i adverteix:

—El pare de la Francesca Clarke es posarà fet una fera, no està content de com s'ha portat el cas, etc., etc. Necessito un voluntari perquè hi parli... Algú s'hi ofereix?

Com que ningú no s'afanya a fer un pas endavant pel que serà una feina lletja, la Joanne diu que a ella no li fa res fer-ho. De vegades té més traça a calmar situacions difícils que els seus companys masculins; sap fer que la persona enutjada tingui la sensació que al cos de policia li sap greu de debò allò de què l'acusa..., sense que en realitat se'n faci responsable.

És una habilitat que va adquirir d'adolescent, treballant de cambrera en un parell d'hotels de luxe dels Llacs. Quan algun client indignat es queixava que havia trobat un cabell entre els llençols, o una taca de rovell a la tetera, a la Joanne li resultava increïblement fàcil disculpar-se tan sols donant-los la raó en el fet que la situació era absolutament insatisfactòria. Perquè allò era l'únic que volien realment els clients, un «disculpi». Ningú no li va dir mai que li havia de saber greu de debò. Tanmateix, la Joanne s'adona que molt sovint la gent es resisteix molt a disculpar-se.

L'inspector McAleese diu a la Joanne: «Gràcies, però no». Ara com ara vol que continuï amb en Guy Riverty. Que li tregui qualsevol informació que tingui. «Per alguna raó ha intentat suïcidar-se, la dona d'aquest malparit.»

A ella ja li està bé. De fet, no volia deixar l'interrogatori. Té la sensació que el tornaran a la comissaria, i vol saber on era la nit passada. Alguna cosa li diu que això és indiscutiblement rellevant per a la investigació, encara que en Guy Riverty afirmi que no.

En McAleese continua la reunió, designant els agents que aniran porta a porta, i hi ha unes imatges de circuit intern de televisió que s'han d'estudiar. Ràpidament passen a discutir quina forma de comunicat de premsa han d'adoptar, i llavors a la Joanne li vibra el mòbil dues vegades. Se'l treu de la butxaca i llegeix un missatge de la Lisa Kallisto:

«Disculpi per les molèsties. Gos desaparegut ha tornat. Molt soroll per no res!».

La Joanne llegeix el missatge altre cop i interromp el seu cap:

—Senyor, la gent del carrer sap que la nena número tres ja ha aparegut?

—Oficialment, no. Encara no ho hem comunicat. Per què?

—Ara m'ha arribat un missatge de la dona del refugi d'animals. Em va trucar ahir per dir que algú li havia robat un gos. Un de gris i vell, se'n recorda?

—Igual que el gos clapat que portava el paio que rondava al voltant de l'escola?

La Joanne fa que sí amb el cap.

—Bé, el gos ha tornat. Quina coincidència, oi?

—Potser sí, però paga la pena investigar-ho.

La Joanne es gira cap a en Ron Quigley.

—Mai no hem pres l'ADN d'un gos, oi, Ron?

—No que jo recordi —contesta somrient.

En tornar a la sala d'interrogatoris, la Joanne truca de seguida a la Lisa Kallisto.

—Em sap molt de greu tot això —respon la Lisa—. Deu pensar que estic ben boja. El Blauet torna a ser aquí i se'l veu bé, no li han fet mal.

—És amb el gos, ara?

—Què? No. Sóc al despatx, ordenant el coi de factures. El gos l'he deixat en una caseta.

—Doncs no el banyi. Ni el raspalli, i tingui'l aïllat fins que algú el vingui a recollir.

A la Lisa se li escapa un esgarip.

—Què ha fet?

—No ha fet res. —La Joanne somriu per si mateixa—. Més aviat es tracta de saber on ha estat, li hem de fer una prova per...

—Oh, Déu meu! —exclama la Lisa—. Vol dir que el Blauet és una prova.

La Joanne no ho hauria expressat d'una manera tan dramàtica, però respon:

—Sí. El necessitem com a prova.

—Què he de fer?

—No ha de fer res. Com he dit, no deixi que ningú el renti ni el raspalli. I millor que no el tregui a passeig, tampoc. —La Joanne afegeix com si se li hagués acudit a l'últim moment, dubtant de si servirà de res o no—: Ara parlaré amb els forenses, a veure si us en puc fer venir un de seguida. Potser trigaran una estona, però... Fins a quina hora hi sou?

—Forenses? —fa la Lisa amb veu entretallada.

—Sí.

—Ah, esperaré tant com calgui, fins que arribin. El meu marit s'ocupa dels nens, perquè m'he de posar al dia de la feina...

—Em posaré en contacte amb vostè si necessito res més, però en principi això és tot, ara per ara.

—Detectiu?

—Mmm?

—Té en Guy Riverty aquí amb vostè?

La Joanne està a punt de dir: «Sí, és aquí, detingut», però s'ho repensa i demana:

—Per què m'ho pregunta?

—Només perquè... —La Lisa s'interromp, sembla que no es decideix a continuar. Per fi diu—: Alguna cosa no va a l'hora.

—Amb qui?

—Amb tots ells —replica bruscament—. Avui m'he sentit molt violenta. Tenia la sensació que m'amagaven alguna cosa. Tots plegats: la Kate, en Guy i la germana de la Kate, l'Alexa. Actuaven d'una manera estranya, no pas com m'hauria imaginat en aquestes circumstàncies.

—En quin sentit?

—No ho sé explicar ben bé, però aquest matí en Fergus m'ha dit una cosa. Ha dit que la seva mare es disgusta quan el seu pare no torna a casa, i m'ha fet l'efecte que no era un fet fora del corrent que desaparegués d'aquesta manera, sinó que passa sovint. És estrany, no?

La Joanne acaba la trucada pensant: «Sí, és estrany». Ella clavaria una pallissa al seu marit, si no anés a casa a dormir. Però com que no està casada, en realitat qui sap què faria. Les dones aguanten tota mena de coses que mai no haurien consentit quan van començar la seva relació. Per què ella hauria de ser diferent?

La Joanne obre la porta de la sala d'entrevistes. Ja s'ha preparat mentalment per a la pluja d'insults que sens dubte li caurà d'en Guy Riverty. L'han tingut esperant allà més d'una hora i deu estar a punt per esbroncar-la de valent.

Però en entrar, la Joanne es para, desconcertada al primer moment per l'escena que té al davant.

En Guy s'ha desplomat sobre la taula, amb la postura d'un home desfet. La Joanne gargamelleja abans de parlar, i ell alça el cap. Per la barbeta li regalima un fil de mocs i saliva.

En Guy plora com un nen, amb un sentiment mancat de vergonya, massa fort per amagar-lo. La mira amb tristesa.

—Tinc una dona —diu.

—Ja ho sé —replica la Joanne, inquieta—, però es posarà bé, senyor Riverty. La seva dona es posarà bé.

Ell sacseja el cap. Es frega el nas amb la màniga, deixant un rastre platejat de mocs al seu jersei de coll alt car.

—Tinc una altra dona —diu, i manté els ulls clavats en la Joanne—. Una altra dona... i un fill. Un nen.

La Joanne obre molt els ulls sense voler. Si ha de ser sincera amb si mateixa, això no és pas el que s'esperava que diria.

35

—Ho sap la senyora Riverty? —Després afegeix a corre-cuita—: La senyora Kate Riverty, vull dir.

—Sí.

—Deu ser molt complicat.

Ell deixa anar un sospir.

—Com és que continua amb vostè? —No és una pregunta professional, no té res a veure amb el que la Joanne necessita saber sobre la situació, però cap dona no es podria reprimir de fer-la malgrat tot.

—Tant de bo ho sabés. Jo voldria que accedís a separar-nos, però no ho vol. He intentat convence-la moltes vegades que seria el millor per a tots, però no vol que ens divorciem.

La Joanne es queda atònita.

—Així que s'estima més compartir-lo? —diu amb un to encara més incrèdul del que voldria; parla de manera confosa, però no tant pel fet que la Kate Riverty estigui disposada a compartir el marit, sinó perquè vol compartir un marit com ell. Com si en Guy Riverty fos una mena de gran trofeu d'un valor que la Joanne no capeix.

El rostre d'en Guy revela que ha sentit aquest menyspreu.

—És molt més complicat del que sembla —diu ell, i la Joanne, en adonar-se que encara està dreta, treu la cadira de sota la taula i s'hi asseu.

Sense voler, estudia en Guy Riverty, intentant entendre com pot ser que una dona sensible es posi en evidència, ella i la seva família, d'aquesta manera.

Per què no dir-li simplement que se'n vagi a prendre pel sac amb l'altra dona?

Per què no fa el que faria qualsevol dona normal? Per què no fotre'l fora, llençar-li la roba fora de casa, deixar-lo com un drap brut davant de tothom amb qui es troba, i després anar-se'n a la

perruqueria, comprar-se un munt de roba interior nova, anar-se'n al llit amb un de més atractiu i fer la seva vida? Això és el que faria la Joanne.

—L'ha d'estimar molt —diu ella amb un somriure comprensiu.

—Aquesta és la cosa —objecta ell, sospirant—. No m'estima.

—Doncs per què el vol?

—Ja m'agradaria saber-ho —diu, i afegeix—: No, de fet això no és del tot cert. En sé el motiu. La Kate té unes idees molt clares sobre el matrimoni i la família. Si et cases, és per tota la vida, i no fas patir una separació als fills només per caprici, o simplement perquè l'amor ja no és tan fort com abans. Els fills són el primer.

La Joanne mira més enllà d'en Guy mentre considera la situació des de diferents angles. Al cap d'un moment diu:

—I per què no se'n va vostè? Per què no se'n va a viure amb l'altra dona? —Ell està a punt de contestar-li, però a la Joanne se li acut una altra pregunta—: Així vostè és bígam en el sentit literal de la paraula? En realitat està casat amb dues dones?

Ell fa que sí amb el cap.

—Em vaig casa amb la Nino...

—Nino?

—La meva dona georgiana. Em vaig casar amb ella a Geòrgia quan...

—Esperi's. No ho entenc...

—La Nino va venir aquí a treballar. Jo la vaig contractar perquè netegés les cases de vacances i, sense voler, estava cada vegada més amb ella. Vaig comprendre que allò començava a ser especial... I abans que les coses no anessin més enllà, ja sap què vull dir...

—Abans d'anar-se-n'hi al llit?

—Sí, abans de portar la relació més enllà, vaig dir a la Kate que volia el divorci. Li vaig dir que me'n volia anar de casa i començar una vida nova amb la Nino... Em detindrà per ser bígam?

—Més endavant, però ara mateix no. Expliqui'm per què no ha deixat la Kate.

—Perquè sempre m'ha amenaçat amb suïcidar-se.

—Ja ho entenc. I com va ser, que es va trobar casat amb totes dues?

En Guy esbufega.

—La meva relació amb la Nino va continuar els mesos següents... Malgrat que intentava mantenir les distàncies, em vaig adonar que no podia, i al final tot plegat ha tingut repercussions greus per a la Kate. Més del que em pensava.

—Així que es va trobar atrapat entre l'espasa i la paret.

—Diguem que la vida no m'ha anat com jo volia —diu en Guy mirant-la amb tristor.

I la Joanne pensa: «Senyor, ja en som dos».

—La Nino es va quedar embarassada..., inesperadament. Vaig tornar a demanar el divorci a la Kate, suplicant-li, i novament va insistir que es mataria abans de permetre que això passés. I jo me la vaig creure. No sabria com dir fins a quin punt me la creia. No hauria permès tot això de cap manera, si no me l'hagués cregut. Però ens enfrontàvem al problema de la Nino, una mare no casada i separada de la seva pròpia família si no es casava. I vaig pensar que, atès que havia estat tan comprensiva pel que feia a la situació amb la Kate, no s'ho mereixia de cap manera. No es mereixia no tenir res de res. A la Nino l'horroritzava que jo em quedés amb la Kate i ella continués a Anglaterra sense cap garantia, sense cap prova de la nostra relació. Així que vaig optar pel camí fàcil i m'hi vaig casar a Geòrgia. Davant la seva família i els seus amics.

—Qui més ho sap?

—Els nens saben que hi ha algun problema, però no estan al corrent de tot això. I la germana de la Kate, l'Alexa, sap que hi ha la Nino.

—Així ahir a la nit vostè estava amb...?

—La Nino, sí —replica—. Tenim un pis a Helm Priory, a Bowness. És un bon lloc. La Nino no sap conduir, però viu a prop del poble. Pot comprar el que necessita sense dependre de mi per a tot.

—I és per això que la Lisa Kallisto ha trobat la seva dona aquest matí. Vostè era allà.

Ell assenteix amb un cop de cap.

La Joanne recorda quan va seguir en Guy Riverty ara fa dues nits. En sortir del consultori del metge havia trencat a l'esquerra, a la carretera de Brantfell en comptes d'anar a casa.

La carretera de Brantfell fa un tomb i enllaça amb la carretera de Helm. La recepta que va anar a buscar devia ser per al seu fill. El fill de la Nino.

Llavors els pensaments de la Joanne tornen a la Kate.

—Per què s'ha decidit ara, a suïcidar-se..., si d'això ja fa... Quant fa, que dura?

—Fa quatre anys que estic amb la Nino.

—Doncs per què s'ha decidit a fer-ho ara?

—Perquè no suportava que la deixés sola —respon, a contracor—, ara que la Lucinda no hi és.

La Joanne inspira fondo. Realment és una putada.

—Ja sé què pensa. —La Joanne inclina el cap—. Es pregunta quina mena d'home pot fer una cosa així a una altra persona.

En realitat, la Joanne pensa que si això fos una sèrie dramàtica de televisió, el detectiu respondria: «Tant se val, el que jo pensi. La meva feina és resoldre la desaparició de la seva filla i portar el responsable davant la justícia». Però com que això és la vida real, la Joanne diu:

—S'ha de ser malparit, per fer-ho. Qui li ha ensenyat a tractar les dones així?

Ell la mira sense alterar-se.

—Vostè no ho entén. La Kate té..., té coses, té problemes complicats.

La Joanne el guaita com dient: «Sí, tu, fill de puta. Tu ets el seu problema».

—A veure si ho endevino —diu ella redreçant l'esquena—, la seva dona russa l'entén molt millor.

—Georgiana —la corregeix.

—Disculpi'm.

En Guy pren una llarga alenada d'aire.

—La Kate ja fa molts anys que va al psicoterapeuta, a l'hospital Bupa. La primera vegada que li vaig parlar de la Nino va tenir un gran disgust. Es va convertir en una mare només pendent dels seus fills.

La Joanne assenteix, indicant a en Guy que continuï, però de moment no pot. Com si el que està a punt de revelar fos massa dolorós, i triga un moment a aplegar forces per continuar.

—Més o menys a aquella època, a en Fergus li va sortir un problema a l'ull. Ho vam provar tot —diu—. El vam portar a tot arreu. L'ull se li inflava que feia feredat i li sortien lleganyes. Sempre hi tenia una infecció lleu que no hi havia manera que se li curés. Hi va haver un temps que ens pensàvem que podia perdre la vista del tot, en aquell ull. La Kate es va portar molt bé, el duia cada dos per tres a Londres, a l'hospital oftalmològic, però no aconseguien trobar-ne la causa. Fins... —En Guy fa una pausa, es mossega els llavis i infla les galtes, trist, amb cara de resignació—. Fins que un metge canadenc es va pensar que havia trobat la resposta.

La Joanne el mira intrigada.

—Em va trucar, només a mi, per dir-me que havien trobat un cert nombre de fibres a la còrnia.

—Quines fibres? —inquireix la Joanne sacsejant el cap—. Com l'hi havien entrat?

—La Kate les hi havia posades.

La Joanne es queda esbalaïda.

—La Kate havia fregat la còrnia d'en Fergus amb un tros de roba de pashmina.

—Per què?

—Bona pregunta. Jo sabia que estava molt trasbalsada per la meva relació amb la Nino, però això em va desconcertar del tot. Al cap de poc, a la Kate li van diagnosticar la síndrome de Münchausen per poders. Vam descobrir que també havia utilitzat una pipeta per posar-li gotes de lleixiu a l'ull. Però no de manera rutinària, va dir ella. Només quan li semblava que la seva vida se li escapava del tot de les mans.

—Lleixiu? Déu meu! —exclama la Joanne, pensant que ha de comprovar-ho com més aviat millor.

—I ara està curada?

—Evidentment, no —diu en Guy, amb tristesa—, si no, no crec que fos a l'hospital.

Se'n torna, felicitant-se per la bona feina. Cada vegada hi té més traça, cada vegada en sap més, de dissimular rastres i ser invisible.

Travessa Windermere i se li acut d'aturar-se un moment a l'institut del poble. Podria fer una altra ullada a la nena que té a punt per a la propera vegada. Potser fins i tot li podria dir alguna cosa avui mateix. Sap que ella l'ha vist, i que li agrada. S'ha adonat de com el mirava.

Al final decideix que dues en un dia potser és forçar una mica les coses, fins i tot tractant-se d'ell. De manera que se'n va directament a casa. Ha de mantenir-ho en secret, si no vol espatllar-ho. Si és que vol continuar fent-ho. Sempre pot tornar demà al matí, decideix. A veure si pot cridar-li l'atenció quan baixi del microbús.

La visualitza atansant-se al seu cotxe i se li posa pell de gallina de l'emoció. Té la pell bruna, el cabells foscos, els ulls de color xocolata...

QUART DIA

DIVENDRES

És al matí. Han passat trenta-sis hores d'ençà que l'Alexa era aquí tractant-me de puta, i en Joe es lleva primer. Està molt callat i moix, quan està amb mi, com si s'hagués mort algú, i jo reso a Déu perquè no canviï de parer i decideixi deixar-me.

El temps va canviant. La previsió d'ahir a la nit era de nuvolades gruixudes i cels grisos al nord-oest. Les altes pressions responsables de la caiguda en picat de les temperatures i tot aquest aire fred i sec del nord ja s'acaben. Ara s'espera que faci uns dies més suaus. Potser al final no tindrem neu per Nadal.

Sento com en Joe obre i tanca els armaris de la cuina.

—Lise?

Em crida des de baix de les escales, i jo mormolo alguna cosa —no ben bé una paraula, sinó un gemec fluix— perquè sàpiga que estic desperta i que el sento.

—Un dels gossos ha vomitat un munt d'una cosa groga fastigosa —diu.

—Ara ho netejo —crido, cansada, i torno a ficar el cap sota el nòrdic.

No és que en Joe passi comptes. No vol dir: «Com que et vas embolicar amb un altre, d'ara endavant hauràs de fer les feines brutes». En Joe no és així. Només és que sap que m'estimo més fer-ho jo mateixa, perquè allò que en Joe fa servir per netejar, ja sigui un drap, una baieta o el fregall Scotch-brite del costat de la pica, acaba destrossat després de la neteja.

Els draps de la cuina es tornen marrons i queden plens de greix (de netejar sabates de golf), la baieta del terra queda negra i inservible (després de netejar el sostre del taxi), etcètera.

Em giro d'esquena a la porta i intento organitzar els meus pensaments pensant en el dia que m'espera. La Kate plana amenaçadorament, però ara mateix el Blauet va abans de res.

Ahir a la tarda va venir una dona jove a la feina amb una furgoneta blanca particular, disposada a recollir el Blauet. Abans que arribés, jo estava una mica nerviosa perquè se l'havien d'endur per a l'anàlisi forense. La idea que el Blauet fos la baula que faltava, l'última peça del trencaclosques en la cerca del segrestador de les tres nenes... Bé, no cal dir que em tenia molt neguitosa.

Però quan finalment va aparèixer amb la gàbia buida al darrere de la furgoneta, em va venir un pànic incontrolat per si es proposaven fer cap experiment amb ell. No tenia cap motiu en particular per pensar-ho, i la jove ajudant del forense no va saber què fer quan em vaig posar a cridar. Quan em vaig adonar que em mirava espantada, vaig parar. Tota avergonyida, li vaig allargar la corretja i li vaig dir que havia estat una setmana difícil, i que em sabia molt de greu el rampell que m'havia agafat. «Normalment no sóc una histèrica», li vaig dir, i ella se'n va anar cames ajudeu-me. Pobra!

Penso en com deu estar el Blauet, i si deu estar bé. La noia em va assegurar que estaria ben cuidat i que segurament passaria la nit a casa seva. «Segurament?», vaig fer en to acusador, i ella va respondre: «No, segur».

Déu meu, espero que torni. Crec que no ho podria suportar, si li passés alguna cosa, després de tot el que ja ha passat. És un sac d'ossos, el pobre. No m'ho perdonaria.

En Joe em torna a cridar; he de baixar i netejar la brutícia de seguida abans que els altres gossos no comencin a llepar-ho. Així que faig girar les cames cap a un costat del llit, fico els peus dins les sabatilles i quan arribo a la cuina en Joe ja té el cafè a punt i m'ha omplert la galleda de fregar amb aigua calenta.

—Hi has posat lleixiu? —li pregunto, alçant la galleda de la pica.

—Sí, només una mica.

Ja va vestit amb la roba de treballar: texans nets, una camisa blanca sota d'un jersei de cotó o de llana i botes lluentes.

—Fas molt goig —li dic, però alguna cosa de la seva cara fa que me'l miri dues vegades—. Et trobes bé?

—Sí —respon, però li veig alguna cosa estranya.

—Fas una cara diferent —li dic, i ell s'arronsa d'espatlles. És com si les arrugues no estiguessin ben bé al mateix lloc que ahir a la nit. Com quan a una persona li omplen les comissures de la boca amb Restylane, i la veus estranya.

—N'estàs segur? —insisteixo, i li veig una breu llambregada enutjada.

—Ara mateix no puc estar allò que es diu de meravella, Lise, no?

—Suposo que no. Em sap greu. T'estimo —dic, badallant—. Estic feta un desastre?

—Estàs preciosa —respon, i se m'atansa i em fa un petó a la boca—, però tens mal alè.

El miro mentre es posa la jaqueta, amb els cabells una mica humits —i un pèl massa llargs—, que se li ondulen sobre el coll de la camisa.

—Què et ve de gust per sopar? —em pregunta, i li dic que compraré uns quants bistecs.

—Avui és divendres —dic—. Mirem una pel·lícula, emborratxem-nos i fem l'amor quan els nens siguin al llit. Intentem fer com si aquesta setmana no hagués existit.

—Fantàstic! —diu, i em fa un petó, aquesta vegada al front. Després agafa les claus i se'n va.

Jo netejo la vomitada que hi ha al recambró de la rentadora. És impossible saber quin dels gossos s'ha trobat malament, ja que tots s'empassen el menjar amb el mateix deler, així que no m'hi amoïno gaire perquè no puc fer-hi res, i m'assec a la taula amb el cafè. Des d'ahir he adoptat l'actitud de pensar que sempre hi ha un motiu per a totes les coses, i malgrat que sé que tot això són collonades, em sembla que m'ajuda.

Prenc un glopet de cafè. David Bowie i Bing canten «Little Drummer Boy» a volum baix a la ràdio del racó, i decideixo que val més que tregui i adorni l'arbre de Nadal aquest cap de setmana; si no, els nens no pararan de demanar-me'l.

Els sento a dalt. Han aturat els despertadors i se sent un cop sec, seguit d'unes passes ràpides. D'ençà que en Sam camina, i va començar als nou mesos, allà on va, hi va corrent.

Sento el llum del bany com s'encén, després s'apaga i després una corredissa altra vegada cap a dins perquè s'ha descuidat d'estirar la cadena i al cap d'encara no deu segons ja el tinc assegut al davant.

—Bon dia, mama! —diu, tot alegre.

Jo somric, animada pel seu entusiasme matinal, conscient que d'aquí a un parell d'anys el substituirà per una sèrie de queixes i protestes com les que em dediquen els altres dos.

—Has dormit bé, Sam?

—He tingut un somni extradolent —diu dramàticament—. He somiat que en Mario i en Luigi estaven en una muntanya russa molt, molt gran i...

Assenteixo vagament i faig cara d'espantada quan cal, i m'amoïno pels germans Super Mario mentre em va explicant el somni (o més aviat, inventant sobre la marxa).

En Mario i en Luigi han estat molt presents en les nostres vides des de fa un parell d'anys. En Sam ha fet versions de joguines de peluix, i també de cada un dels jocs que té a l'abast, dels dos principals personatges amb qui juga constantment. La setmana passada vaig sentir casualment com en Luigi deia a en Mario: «Me'n vaig a cagar», i per un moment em vaig preguntar si a la Barbie mai se li havia acudit de dir això a en Ken.

Poso llet als cereals d'en Sam i li deixo el bol al davant. Mentre menja no para de xerrar. La fira de Nadal serà dilluns després de l'escola, i se suposa que jo he de col·laborar-hi amb premis per a la rifa. Li han demanat que em pregunti si puc servir te o encarregar-me d'una de les parades.

Faig que sí d'esma, i li dic que parlaré amb la mestra, perquè he desconnectat. En Sam es frega un l'ull, es desfà de la son que té enganxada a les pestanyes, i de cop i volta noto que hi ha alguna cosa que em ronda pel cap, però no aconsegueixo saber què pot ser.

És com una coïssor que sento des d'ahir al vespre, i que em pessigolleja als marges dels somnis, i em fa l'efecte que si pogués anar una mica més enllà, si pogués concentrar-me una mica més, arribaria a saber el que necessito saber.

Però no hi ha manera. Com més ho intento, més s'escapa del meu abast. Així que, de moment, me n'oblido.

37

Són les 8:30 i la Joanne pren notes mentre l'inspector McAleese els posa al dia.

En McAleese explica a l'equip que els forenses han extret unes mostres raonables de sota les ungles de la Francesca Clarke, la tercera víctima. Tanmateix, no esperen trobar-hi pell de l'autor de la violació, ja que ha estat massa meticulós, massa curós per deixar-n'hi. És ADN caní, el que busquen: cèl·lules cutànies del terrier de Bedlington.

Si poden associar el gos amb la Francesca Clarke, i després aconseguir de la Lisa Kallisto una identificació positiva d'en Charles Lafferty, el carallot que es va endur el gos, serà suficient per relacionar-lo amb la nena. I segurament també per condemnar-lo.

Només els falta trobar-lo.

Però no hi ha res en què basar-se, tret del nom de Charles Lafferty, i l'únic que tenen en relació amb aquest nom és un atac brutal comès contra una agent immobiliària de quaranta anys a Windermere. A banda d'això, no hi ha dades sobre la seva vida laboral, i a la base de dades ViSOR no hi consta res.

En McAleese no vol estar-se de braços plegats esperant que els arribi l'ocasió d'intervenir. No es vol quedar assegut comptant les hores que passen fins que el segrestador torni a actuar. Necessiten algú que l'hagi vist, un número de matrícula..., el que sigui.

Així que tornen al porta a porta, a dedicar hores a repassar les imatges de circuits tancats de televisió que s'han recollit en un radi de tres quilòmetres i mig de totes les escoles del sud de la Terra dels Llacs. Saben que busquen un tipus atractiu, ben vestit, de trenta anys i escaig.

—No hauria de ser gaire difícil trobar-lo —diu en McAleese, i tots rondinen—. Agafeu qualsevol que aparegui dues vegades —ordena, i dóna per acabada la reunió.

—Serà un dia molt, molt llarg, avui —diu en Ron Quigley girant-se cap a la Joanne.

Ella hi coincideix, per bé que encara pensa en en Guy Riverty, a qui van alliberar sense càrrecs ahir a la tarda.

Al final no tenien cap motiu per retenir-lo, i després d'haver estat gairebé segura que tenia alguna cosa a veure amb la desaparició de la seva filla, la Joanne va acabar sentint llàstima per aquell desventurat.

Dues hores, quatre tasses de te i mig paquet de galetes salades més tard, la Joanne no ha trobat res a les imatges enregistrades, tret d'un parell d'aparicions de Joe le Taxi i un tot terreny blanc que es planteja de seguir en el moment que se sent un truc a la porta. És l'agent de la recepció.

—Perdona que et molesti, Joanne, però hi ha una dona que demana de parlar amb algú que treballi en el cas de les nenes segrestades. Diu que vol parlar amb una policia. Et va bé baixar?

—L'has investigada? Que no sigui una paranoica que només fa perdre temps, perquè ja he parlat amb una pila de dones. Ara estic ficada de ple en això.

—És inflexible —diu ell obrint una mica més la porta—. Diu que té informació. Sembla de fiar.

—Entesos. Vinc de seguida.

La Joanne s'atansa a la dona, que està asseguda en una de les cadires de plàstic que hi ha al costat de les finestres. La dona es mira els peus, evitant el contacte visual amb l'altra gent de la sala. Una de les garlandes de Nadal, que els alumnes de l'escola de primària veïna han fet per a la comissaria, ha caigut del sostre i penja a poc més de dos pams per damunt del cap.

—Volia parlar amb una agent de policia? —pregunta la Joanne quan la dona alça el cap—. Sóc la detectiu Aspinall. Treballo en el cas.

És una dona apocada. D'uns quaranta anys, cabells de color ros pujat i de constitució menuda. Porta roba esportiva femenina: pantalons de xandall, vambes i una jaqueta impermeable de color blau clar.

—Podem parlar en algun lloc a soles? —pregunta la dona.

—D'acord. Doni'm només un minut per buscar una sala lliure.

Al cap de cinc minuts, la dona apocada informa la Joanne que es diu «Teresa Peterson».

—I de què em volia parlar?

—De les nenes.

La Joanne espera que continuï, però de moment això és tot el que la Teresa sembla que pot dir.

—Té informació sobre les nenes que han segrestat, és això?

—Sí —diu la Teresa, que parpelleja molt i es queda mirant fixament a terra.

La Joanne respira fondo un parell de vegades, mentre pensa: «Això no ens portarà enlloc». S'espera una mica més, però sospita que la dona és capaç de quedar-se així tot el sant dia, i diu en to suau:

—Què la preocupa, senyoreta Peterson? Què és el que l'angoixa?

—Senyora —diu, i precisa—: Senyora Peterson. Miri, no sóc d'aquí. No fa gaire que hi visc, i per això no n'estic segura. No n'estic segura del tot...

La Joanne pensa que hauria d'haver demanat a la Cynthia Spence que se n'encarregués ella.

—El que em digui serà del tot confidencial. Té por de posar-se en problemes per haver parlat?

—I si estic equivocada?

—Vol dir si em dóna una informació errònia?

—I si li dono la persona que no és?

La Joanne relaxa les espatlles, i li explica:

—Tenim una persona que pot identificar amb seguretat el sospitós una vegada l'haguem localitzat. Si la persona que vostè menciona no és el sospitós, ho sabrem de seguida.

La Joanne estira la mà i toca el canell de la Teresa Peterson, només un moment.

—No ha de patir per res. De debò, no acusarem ningú d'una cosa que no ha fet. Per què no comença explicant-me què l'ha portat a sospitar d'aquesta persona?

La Teresa Peterson es fica la mà a la butxaca de l'impermeable i en treu un tros de tela desfilada. Es moca i acluca els ulls. Els llavis se li comencen a moure, però no en surt cap soroll. La Joanne s'adona que està resant o recitant una mena de mantra, intentant preparar-se.

Llavors els seus ulls s'obren de sobte.

—Necessitava una fotografia —diu xiuxiuejant—, una fotografia de les meves sabates. Són unes Kurt Geigers, i són massa altes per a mi... No sóc el tipus de dona que pot dur talons d'agulla. Faig riure. No les hauria d'haver comprat, però me'n vaig encapritxar i... bé, són a l'armari, mortes d'avorriment.

La dona esguarda la Joanne com demanant: «Continuo?», i la Joanne li indica que sí.

—Quan vaig trobar la càmera, no era al seu lloc, no era on la guardem normalment.

Ara es retorça les mans com si estigues boja, i la Joanne fa una ullada al rellotge.

—De tota manera, tant se val —diu—. La vaig trobar. Però quan estava a punt de fer la fotografia... Oh, disculpi'm, m'he oblidat de dir que les volia anunciar a eBay, és per això que necessitava la foto...

—Ja m'ho afigurava.

—Quan volia fer la foto, no funcionava. No hi havia la targeta de memòria, i vaig pensar: «Que estrany!». No hi havia cap motiu perquè no hi fos. I llavors és quan hi vaig caure.

—En què va caure?

—Que és el meu marit. És el meu marit el que ha raptat aquelles nenes.

La Joanne somriu a la dona que té al davant i sospira.

—Senyora Peterson, em sembla que es precipita una mica.

—No —diu sacsejant el cap—. No. Li vaig trobar la targeta de memòria a la butxaca de l'abric.

La Joanne alça les celles.

—És per això, que vam venir a viure a aquesta zona —diu la Teresa Peterson ràpidament—. Ens en vam haver d'anar de casa perquè ja ho havia fet abans. No ho van demostrar, però en Merv diu que, quan t'han calumniat, ja no hi ha res a fer, i per això vam venir al nord quan vam veure un anunci en què demanaven una parella casada per portar un hotel.

—Quin hotel?

—El George de Grasmere.

—D'on és vostè, senyora Peterson?

—D'Ipswich, Suffolk.

—I el seu marit es diu Merv?

—Mervyn Peterson. Si ho comprova, veurà que el van portar a comissaria per interrogar-lo quan un amic de la nostra filla va afirmar que ell havia fotografiat la seva filla.

—Quants anys tenia la nena?

—Dotze.

La Joanne s'esforça per mantenir el rostre impassible.

—Ell ho va negar, em va prometre que no era veritat i me'l vaig creure. Però ara he trobat això. —Es treu una targeta digital Sandisk de quatre gigues de la bossa i la dóna a la Joanne.

La Joanne l'esguarda sense alterar-se.

—Què hi ha, senyora Peterson?

La dona comença a tremolar tota ella.

—Fotografies. Fotos de nenes... Hi ha imatges sexuals d'adolescents... I algunes fotos de la seva mare. El mes passat va fer setanta anys i vam anar a una reunió familiar.

—Les imatges de la targeta, està segura que no són de la seva filla? No són fotografies personals que ella mateixa s'hagi pogut fer i que no volia que vostè veiés?

—No és ella —replica la Teresa brandant el cap—. N'estic segura.

38

Deixo en Sam a l'escola, parlo amb la senyora Corrie, la seva mestra, sobre la fira de Nadal, i accedeixo a fer unes quantes fornades de l'únic que em queda bé: el pastís de carabassó. No sóc bona cuinera, ho sabem tots. Això no obstant, és pràcticament la mateixa recepta que el pastís de plàtan, però per algun motiu, el de carabassó té molta més requesta.

La mestra d'en Sam, amb molt de tacte, mou mudament els llavis preguntant: «Com està la Kate?», i jo li responc de la mateixa manera: «Bé».

Ahir a la nit vaig trucar a l'hospital i em van dir que, com que tot estava bé, la Kate tornaria a casa avui, no sabien a quina hora. Quan vaig expressar la meva preocupació pel seu estat d'ànim, em van dir que l'havien avaluada i que una infermera psiquiàtrica del centre es quedaria a casa amb ella, quan tornés.

La senyora Corrie em pregunta quan crec que la Kate estarà del tot recuperada, demanant implícitament: ens podrà ajudar per la fira de Nadal? Però no calia ni que ho preguntés, havent desaparegut la Lucinda i en l'estat en què es troba la Kate ara mateix. Tanmateix, sé que només ho pregunta perquè es trobaran del tot desbordats, sense ella.

La Kate és el pilar central dels recaptadors de fons per a l'escola, tot depèn d'ella. Sense la Kate, la fira de Nadal serà un desastre. Ningú no farà el que va prometre. Ningú no portarà els premis, el vi, els pastissos i els jocs. Sense els amables recordatoris de la Kate no es farà res. Tal com està tot ara, segurament al final l'escola fins i tot haurà de posar diners perquè es faci la festa.

El dia és tan gris com havien anunciat. I no fa fred. Ha pujat sensiblement la temperatura, no necessito els guants ni el barret. El tub d'escapament del cotxe encara fa soroll, però no en faig cas. S'haurà d'esperar.

Quan arribo a la feina, la Lorna em diu que ha actualitzat la nostra pàgina web i que hi ha un missatge al contestador que diu que ens tornaran el Blauet a mig matí. Han pogut recollir-ne les mostres que necessitaven. I hi ha un altre missatge. Un d'absurd, d'una dona histèrica (que sembla borratxa) de Grasmere. Necessita que li anem a buscar un gos urgentment a causa d'un canvi en la seva situació, i diu que no ens el pot portar ella mateixa perquè la grua se li ha endut el cotxe. El gos és un doberman.

—Li has trucat? —pregunto a la Lorna.

—No contesta. Segurament ha perdut el coneixement. Ha deixat una adreça, però. Hi aniràs?

—A veure com va el matí.

—Fas cara de cansada, si no et fa res que t'ho digui.

—No és la millor setmana de la meva vida.

—Vols que hi vagi jo? —s'ofereix la Lorna.

—No cal —dic, somrient—. M'estimo més conduir que no netejar casetes... Disculpa'm.

—Paga la pena intentar-ho.

La Lorna s'ha tenyit els cabells altra vegada amb henna i el tint li ha tacat la pell de darrere de les orelles i de la nuca. No n'hi dic res. També té les ungles marrons.

—Com està la teva amiga? —inquireix—. Han trobat la seva filla, ja? —Jo sacsejo el cap—. Deu ser horrible —comenta, i noto que alguna cosa se'm desperta per dins.

Em quedo mirant la porta, abstreta en els meus pensaments.

—Et trobes bé, Lisa? —em diu la Lorna en to afable.

—Què? Sí —m'afanyo a respondre—. Només necessito estar ocupada. Com estan els gatons?

—Només en queda un. Li he posat Pinxo.

—Pinxo està bé —i me'n vaig a l'habitació del fons per posar-me a treballar. Intentaré fer-li menjar alguna cosa amb una xeringa.

Quan hi entro veig que la Lorna ha preparat els dos últims gatons que no han sobreviscut aquesta nit i estan a punt perquè els vinguin a recollir, i sento el miol dèbil del Pinxo.

Fico la mà a la capsa i el trec. Té l'esquena negra com l'atzabeja, el pit blanc, la panxa també, i un petit triangle negre, com una barbeta sota el mentó. És com si portés vestit d'etiqueta, com un James Bond diminut. Quan l'agafo es posa a roncar. Miro si té puces i n'hi trobo dues de seguida. Busco la pinta per treure-les-hi abans de donar-li menjar amb la xeringa. Se'n sortirà, decideixo.

Li estudio les genives —les té d'un color rosat, sa i maco—, i els ulls li brillen. «Has de viure, eh», li dic, i em sotja fixament amb uns ulls ben oberts i entremaliats.

Aleshores sento un bip al mòbil, que duc a la butxaca, i miro la pantalla. El cor em fa un salt quan veig que és de la Kate.

«Gràcies. M'has salvat la vida!», diu el missatge, simplement.

«Ha estat un plaer», li responc, i sospiro.

Ja deu ser camí de casa.

Tres cotxes patrulla es dirigeixen a l'hotel George de Grasmere per detenir en Mervyn Peterson. La Joanne va en un d'ells, i ara mateix, mentre avancen per la carretera serpentejant de la riba est del llac Windermere, està atrapada darrere d'un Escort de quinze anys que porta un adhesiu d'un peix a la finestra del darrere.

—Un cas extrem de conducció cristiana —diu a en Ron, i fa repicar els dits sobre el volant.

Moments com aquest li donen vida. El moment en què està a punt d'agafar aquest cabró pels collons i portar-lo als tribunals pel segrest i la violació múltiple de tres nenes.

Sap que és ell. Ho pressent. La Teresa Peterson ha exposat en detall les acusacions prèvies en contra seu i, a més a més, ha declarat que havia estat fora de casa dimecres a la nit, quan havien raptat la Francesca Clarke. Al cap de la Joanne no hi ha gaires dubtes. Ja frisa per encarar-s'hi a la sala d'interrogatoris.

En Ron Quigley és al seu costat, empassant-se Rennies com si fossin Smarties, i el genoll dret li balla sol dels nervis.

—Què penses? —pregunta a la Joanne.

—M'imagino posant les manilles a aquest malparit i aguantant-lo a terra sota el meu genoll.

Ha començat a plovisquejar i la Joanne fa una llambregada al llac. A l'altra banda, un núvol enfosqueix els pics de Langdale, i el llac té un to gris granit. Encara hi ha molta neu al voltant de les ribes, però aviat s'haurà fos tota. És un paisatge monocrom.

—Estaria bé aconseguir que el condemnessin abans de Nadal —mormola en Ron, i la Joanne hi coincideix.

Ha preguntat a la Teresa Peterson per allò que la tenia més desconcertada, en aquest cas: on podia haver portat les nenes? On les podia haver portat sense que el veiessin?

La Teresa ha arronsat les espatlles. Ha dit que no en tenia ni idea. Així que la Joanne li ha parlat de la Molly Rigg. «La Molly va dir que els llençols feien olor de bugaderia, i que l'habitació estava pintada de color crema. Ha dit que no estava moblada.»

I la Teresa s'ha quedat pàl·lida, abans de contestar: «L'hotel té un parell de casetes per llogar al jardí. Fa temps que no les hem llogat; només les obrim quan tenim molt moviment».

—Es veuen des de l'hotel? —ha preguntat la Joanne, i la Teresa ha sacsejat el cap.

—De fet, no. Estan apartades, a un costat de l'edifici principal. Quan no es fan servir, ningú no s'hi acosta per a res.

La Joanne ha informat l'inspector McAleese d'aquesta notícia i els agents que acudeixen al lloc del delicte ja són de camí.

Travessen Ambleside i la Joanne prova de fer llums a l'Escort que té al davant per indicar-li que la deixi passar —va a menys de quaranta quilòmetres per hora—, però la dona que condueix no se n'adona.

Toca el clàxon enèrgicament mentre en Ron fa senyals amb els braços fins que per fi la dona trenca a la dreta cap a Rydal Mount, la casa de Wordsworth quan va escriure *Daffodils*. Per fi la Joanne pot pitjar a fons l'accelerador.

Deu minuts més tard se sent com la grava cruix i espetega sota les llantes de les rodes del Mondeo quan aparca al davant de l'hotel George, seguit per dos cotxes patrulla més.

—Esperem que l'encantador Mervyn sigui a casa —diu en Ron en baixar del cotxe.

S'apleguen tots a recepció. És un espai enorme revestit de roure amb un cap de cérvol penjat a la paret del fons i una escala gran, també de roure.

La Joanne s'atansa a la noia jove i prima de cabells negres una mica blavosos, que hi ha darrere el taulell. Li ensenyen ràpidament la targeta identificativa, li parlen molt fluix i la noia els informa amb accent espanyol que en aquell moment el senyor Peterson és a la tercera planta amb l'inspector d'incendis.

—Si volen l'aviso perquè baixi —proposa en to monòton, i la Joanne diu—: No gràcies, ja el pugem a buscar nosaltres mateixos.

L'inspector McAleese passa al davant i la Joanne el segueix de seguida, amb en Ron i un parell d'agents uniformats darrere seu. Dins l'hotel hi fa massa calor, i l'aire fa olor de la catifa acabada de posar i de cera per a la fusta. Les escales giren a la dreta i un tipus calb que porta un maletí s'atura per deixar-los passar.

—Ha passat res? —pregunta a en McAleese, que està a punt de continuar, però s'ho repensa.

—Vostè és client? —li pregunta.

El tipus diu que no, que és l'inspector d'incendis.

—Ara mateix estava amb en Mervyn Peterson?

L'home assenteix amb el cap.

—Vaig a inspeccionar la zona de la piscina. En Peterson està acabant de prendre notes a l'habitació onze. Al capdamunt de les escales, giri a la dreta, al final del passadís.

En McAleese arrenca a córrer, puja els graons de dos en dos. La sang de la Joanne s'omple d'adrenalina en sortir darrere seu. Hi són molt a prop. Sent la fressa dels agents que la segueixen. Al capdamunt de les escales comença a esbufegar. Pensa de treure's la parca amb una esgarrapada, però no hi ha temps. En McAleese avança a grans gambades davant seu.

Habitació onze. La porta està tancada. En McAleese hi posa l'orella a tocar, fa un gest amb la cara per indicar que no se sent res i dóna un cop fort a la porta.

—Policia! Senyor Peterson, obri la porta.

Res.

—Preparеu-vos —xiuxiueja en McAleese.

A la Joanne el cor li batega desbocat.

En McAleese li assenyala amb un gest que abaixi la maneta. Compta amb els dits en silenci: un, dos, tres.

Irrompen violentament a l'habitació; la Joanne se'n va directament al bany, i després a l'armari.

—És buit, senyor —diu.

—A l'habitació del costat.

Envien en Ron a comprovar la sortida d'incendis mentre els altres agents demanen ajut per ràdio als policies que s'han quedat a baix per cobrir les sortides. És estrany, la Joanne no s'esperava que en Mervyn fugís. Mentalment s'havia format una imatge d'ell com el típic malparit fatxenda que es manté ferm i intenta escapar-se'n dient bestieses. No s'havia imaginat que fugiria així.

Truca a la porta número nou. «Policia!», crida, i no espera la resposta.

El primer que veu és un parell de mocassins de pell de vedell que sobresurten dels peus del llit.

La Joanne fa quatre passes endavant i li veu la cara per primera vegada.

—Mervyn Peterson?

La Joanne comprèn a l'acte com aconseguia fer entrar les nenes al cotxe. Té un rostre molt atractiu, però els ulls d'ella només el miren un instant.

—M'ha enxampat in fraganti —diu ell somrient, mentre s'asseu—. Estava a punt de fer una becaina..., d'amagat.

—Inspector! És aquí! —crida la Joanne cap a la porta—. A la número nou.

Se senten corredisses i en Mervyn fa cara de desconcertat.

—Ei! —diu enèrgicament—. Què passa aquí? Ha passat alguna cosa greu? —Els ulls li brillen i fa un somriure impertinent, com si fos l'actor Terry-Thomas enxampat en una situació legalment compromesa.

—Calli! —li etziba la Joanne, que té l'inspector McAleese al seu costat.

Es queda mirant en Mervyn amb expressió vacil·lant.

En Mervyn té els pantalons abaixats fins als turmells, i el seu penis mig trempat està tombat sobre el ventre. Tus i observa la reacció de la Joanne mentre la cigala se li sacseja dues vegades. Se li alça com enjogassada sobre el ventre pla i ferm.

—Mervyn Peterson, està detingut com a sospitós de...

Uns segons després, la Joanne li diu que se la guardi i que es vesteixi. Per poder posar-li les manilles. Les hi posa més estretes del que haurien d'estar, i fa sortir en Mervyn de l'habitació agafant-lo pel colze.

Mentre caminen pel passadís cap a les escales, escortat per davant i per darrere pels agents de policia, en Mervyn s'inclina cap a la Joanne.

—He vist com m'has mirat —li xiuxiueja a cau d'orella, amb una veu d'estar encantat—. T'he vist la cara quan m'has trobat.

—Ah sí? —replica la Joanne, en to inexpressiu.

40

—No tinc res a dir —replica en Mervyn amb to de suficiència. Fa una llambregada al seu advocat, que assenteix amb un cop de cap.

En Mervyn porta una camisa italiana de cotó gruixut neta, que va insistir a emportar-se a la comissaria, a més d'uns mitjons i roba interior neta. «Per si em registren», va dir.

La Joanne es belluga a la cadira.

Va demanar a en McAleese aquesta oportunitat, aquest interrogatori. Necessita treure-li alguna cosa. Però ja fa més de vint minuts que hi són i en Merv el Pervertit no diu res.

La Joanne decideix deixar de fer preguntes i senzillament quedar-se asseguda. Li aniria bé passar-se una altra tovalloleta per sota de les aixelles i sota les anelles dels sostenidors. La suor aviat li mullarà la brusa. Dins la sala hi fa una calor que ofega.

En Mervyn li somriu amb afectació.

—Què? —li diu quan ella es queda en silenci—. Ara es tracta de veure qui aguanta més estona la mirada, detectiu? Ja no li queda res més per preguntar-me?

—La seva dona ha declarat que vostè va fer fotografies a adolescents, Mervyn. Vostè no vol respondre les preguntes que li faig, i ho entenc. Es pensa que si parla l'únic que farà és ficar-se en més problemes, de manera que entenc que vulgui callar. Si estigués al seu lloc, segurament jo faria el mateix.

—La meva dona delira.

—A mi em va semblar prou cabal. Enraonava com una dona lúcida i sensible.

—No hi tinc res a dir —diu ell, burlant-se'n.

—Encara que he de dir que d'entrada no hauria dit pas que poguessin ser parella, vostès dos.

Ell alça les celles mirant la Joanne.

—Són una parella curiosa —explica.
—Si vostè ho diu...
—Com es van conèixer?
—Sense comentaris.
—I la seva filla. Quants anys té, onze?
—Dotze.
—Només un any menys de la seva edat preferida, Mervyn. On té amagada la Lucinda?
Ell s'inclina endavant sense aixecar-se i la mira de fit a fit amb un esguard que deixa glaçat.
—Jo no he raptat aquelles nenes. Sóc pare. Tinc una dona. No sóc un pedòfil, com vostè suggereix. No té proves, detectiu, per demostrar que estic implicat en tot això, i si espera alguna mena de confessió entre plors, val més que s'esperi asseguda. Ja l'hi he dit. Jo no ho he fet.
—Què li diu el nom de Charles Lafferty?
—No el conec —contesta arronsant les espatlles.
—Jo crec que sí.
En Mervyn posa els ulls en blanc.
—És un nom que vostè fa servir, oi, Mervyn?
—Quina bestiesa.
—És un àlies que utilitza quan vol fer-se passar per algú altre.
—I per què m'hauria de fer passar per algú altre?
—Potser li dóna vergonya ser qui és —replica la Joanne.
En Mervyn esclafeix a riure despectivament.
—A mi no em dóna gens de vergonya ser qui sóc —diu, corregint l'errada gramatical—. Potser és a vostè, a qui li fa vergonya ser qui és. —S'interromp i li dóna un cop d'ull—. No està casada, oi?
La Joanne li aguanta la mirada. No li contesta.
—I com és, que no n'està?
—Els homes bons es poden comptar amb els dits de la mà, no li sembla?
—Potser més aviat és perquè és un gallimarsot que s'ha quedat per vestir sants.

La Joanne s'inclina cap a ell i li diu en veu baixa:
—Sabem que ets tu, Mervyn. Tenim l'ADN.
Ell no replica, però la Joanne veu que l'expressió se li ablaneix fugaçment.
—Per què no es fa un favor a si mateix i ens diu per quin motiu fa el que fa? El pot ajudar en la seva defensa. Si continua dient: «No hi tinc res a dir», no anirem a parar enlloc. Ningú no sentirà compassió d'un tipus com vostè, que no vol reconèixer el que ha fet. I encara menys si no se n'arrepenteix. Comenci dient-me què l'hi ha impulsat, i podria ser necessari fer-li un reconeixement psiquiàtric. He sentit a dir que el diagnòstic d'un psiquiatre pot ajudar molt, arribat el moment de la sentència.
—Quin ADN? —pregunta.
—Au, Mervyn, no deu pas voler que li expliqui tots els meus secrets, oi?
—Això és un bluf.
—No em permeten fer blufs.
En Mervyn es recolza al respatller. Respira fondo i treu l'aire sorollosament.
—No me la crec.
—No l'enganyo, Mervyn. El podem relacionar amb una de les víctimes. I ara que el tenim aquí suposo que el proper pas serà una roda de reconeixement. Sempre és una bona ocasió perquè una d'elles l'identifiqui tan bon punt li posi els ulls al damunt.
En Mervyn esguarda el seu advocat. La Joanne l'observa. El rostre de l'advocat es manté impassible. Ell abaixa els ulls i branda el cap, girant-se cap a un costat.
—No tinc res a dir —diu, resolut.
La Joanne passa la mà per sobre de la taula com si la volgués allargar cap a ell.
—Mervyn —li diu abaixant la veu, gairebé trista—, tenim el gos. El gos que va fer servir per endur-se l'última víctima. L'hem trobat. I sap què? Ha resultat que n'hem tret un bon grapat de proves.

La Joanne posa les mans sota l'aixeta de l'aigua freda i es renta la cara. Té les galtes ben vermelles i la brusa se li enganxa a la pell. Agafa una tovallola de paper del dispensador i la humiteja abans de passar-se-la per la pell de l'esquena i la panxa. «Gairebé ja el tinc», es diu. Falta ben poc.

En McAleese, que s'ho està mirant en un monitor situat al costat de la sala d'entrevistes, ha autoritzat la pausa. En Mervyn ha demanat d'enraonar un moment sol amb el seu advocat, i en McAleese l'hi ha concedit. Tenia el pressentiment que en Mervyn tornaria a l'interrogatori parlant amb un to molt diferent, però la Joanne no n'estava tan segura. A ella li feia l'efecte que en Mervyn continuaria aquella farsa fins a la mort. Era un mentider nat. La Joanne reconeix que mai no havia trobat ningú tan brillant. És com si ell mateix es cregués cada paraula que li surt de la boca. Com si fos una d'aquelles persones de qui expliquen que poden enganyar el polígraf.

L'equip s'aplega a la sala de reunions abans que la Joanne i en McAleese baixin a les cel·les a buscar en Mervyn per a la segona sessió.

L'oficial que està de servei obre la porta i el primer que veu la Joanne són les ratlles diplomàtiques. I el tors nu d'en Mervyn, també. La seva cara pàl·lida la mira fixament. S'ha penjat amb la camisa de les barres de ferro de la finestra de la cel·la.

La Joanne arrenca a córrer cap a ell.

Quan l'agafa pels malucs i l'alça a pes de braços, ell ja es començava a posar blau.

—Qui l'ha parit! —sent dir a algú, però no està segura de qui ha estat perquè té posats tots els sentits a aguantar aquell malparit tan amunt com pot.

No el pensa deixar morir. Té al cap el rostre desolat de la Molly Rigg i això l'ajuda a treure forces d'on no n'hi ha. No el deixarà morir.

El pes de l'home ha fet estrènyer el nus. El seu cos se sacseja amb espasmes mentre en McAleese mira d'esquinçar la camisa per alliberar-lo. La Joanne nota uns altres braços al voltant de la cintura d'en Mervyn que li alleugen la càrrega que aguanta.

Quan acaben de tallar la camisa que el lliga a la barra d'acer, el cos de l'home es doblega per la cintura.

La meitat superior es desploma endavant i la Joanne fa tentines, i també l'oficial de guàrdia, mentre baixen en Peterson a terra, sense deixar-lo caure.

—Demaneu una ambulància! —crida en McAleese a una figura que hi ha a la porta.

La Joanne s'agenolla i li posa els dits al coll.

—Té el pols dèbil. Li hem de treure això. —Una màniga de la camisa encara li estreny el coll. També s'ha estret més amb el seu pes.

La Joanne intenta ficar-hi els dits per sota, però només n'hi cap un.

—Déu meu! —exclama en McAleese—. Perdrem aquest fill de puta. Joanne, fes-li el boca a boca.

Ella se'l mira de reüll, dubta un instant i tot seguit fa el que li ha dit. No hi ha temps per anar a buscar una mascareta de reanimació. Mentrestant, en McAleese talla la camisa amb la fulla de la seva navalla de l'exèrcit suís.

A la Joanne se li regira l'estómac quan tapa el nas d'en Peterson i posa els llavis damunt dels d'ell. Li nota gust de cafè. Dolç. Les imatges de la targeta de memòria que li va donar la seva dona li vénen al cap ràpidament, un munt d'imatges.

Inspira. Expira. Cossos de nenes nues. Inspira. Expira.

Hòstia!, tant de bo pogués enfonsar-li els dits a les conques dels ulls i arrencar-li el cony de cervell, en lloc de fer-li això.

Inspira. Expira.

Inspira.

En McAleese ha acabat de tallar la camisa i diu a la Joanne que pari. Diu que ja li torna el color.

—A veure si el cabró ja pot respirar —diu, i tots miren si el pit li comença a pujar.

Uns quants segons després se li belluguen les parpelles.

En McAleese fa una llambregada a la Joanne perquè estigui alerta, no fos cas que aquest guillat se li encari.

—Per un moment m'he pensat que t'havia perdut, Peterson —diu en McAleese.

Els ulls d'en Mervyn s'obren del tot. Està desorientat. «Potser es pensa que és al cel», li passa pel cap a la Joanne.

—No et podem deixar estirar la pota després de violar tres nenes, no et sembla? —li pregunta en McAleese.

En Mervyn els mira confós.

—Tres? —pregunta.

41

Estic dreta a la porta d'una caseta de camp de postal als afores del poble de Grasmere, pensant en els cadells. Per què hi ha tanta gent que vol un cadell en comptes d'un gos adult? Per què, si estan tan poc preparats per ocupar-se'n?

He tocat el timbre, però les cortines del davant estan passades. A dins no hi ha moviment. El doberman deu ser al darrere. Si fos a dins ja l'hauria sentit bordar.

Els cadells donen molta feina. Es caguen arreu, ho mosseguen tot i valen molts diners. En canvi, els gossos adults que donem en adopció estan esterilitzats, vacunats i porten xip. Només amb això ja s'estalvien unes cent seixanta lliures. Però tothom vol un cadell. Perquè, si no, com saps que no et quedes el gos problemàtic d'algú altre?

No s'adonen que són ells els que crearan un altre gos problemàtic.

Faig una ullada al voltant mentre m'espero. La caseta forma part d'una renglera de quatre. Són molt boniques de fora i estan força apartades de la carretera. És un bon lloc. Al davant de totes les portes creixen clemàtides, que ara estan ben seques i molt lletges, però a l'estiu deuen ser precioses. A les altres cases tampoc no hi ha activitat, tret d'una furgoneta Transit d'un electricista aparcada davant de la casa del costat. Totes tenen l'aire pulcre però impersonal de les cases d'estiueig.

Torno a trucar i apareix una figura darrere del vidre glaçat. La porta s'obre, i jo, instintivament, reculo un pas, perquè la imatge que tinc al davant em sobresalta una mica. És prop d'un quart de dues de la tarda i la dona que m'ha obert porta una bata d'estar per casa. Té els cabells rossos, molt escabellats, i la galta tota tacada de pintallavis, gairebé fins a l'orella. Deu tenir poc més de quaranta anys. És atractiva, però d'aspecte macilent.

—He vingut a recollir el gos. Un doberman, oi?

—Passi.

No hi ha vestíbul; passo directament a la sala d'estar.

—Li han entrat a robar? —pregunto, perquè hi ha una escampada de coses pertot arreu.

—Què? —diu, fent una llambregada breu a la sala—. Ah, no... És que no he tingut temps d'endreçar.

A terra, al costat del sofà, hi ha un cendrer amb una pila alta de burilles i unes taques grises a la catifa del costat, on el deu haver tombat més d'una vegada amb un cop de peu. La tauleta de cafè és plena de peces de roba, tasses, documents, ampolles de vi, DVD i roba interior.

Al televisor fan *Loose Women*, però hi ha tret la veu. Penso que devia estar adormida al sofà quan he trucat, perquè hi ha un edredó que en penja i s'arrossega per terra.

—Disculpi'm per aquest desastre —diu mentre treu roba del sofà perquè m'hi pugui asseure—. He tingut una setmana horrible.

—El gos és a fora?

—Al cobert.

—Li hauré de demanar algunes dades abans d'emportar-me'l... o emportar-me-la?

—És un gos. El Dièsel —respon.

—És seu?

—És del meu marit... Que aviat serà el meu exmarit.

Li faig un somriure defallit.

—Així necessito el consentiment del seu marit —dic, i ella deixa caure el cap al sofà com si això li hagués de suposar un problema.

Decideixo emplenar el que puc de moment i preocupar-me d'això més tard. Em diu que és la Mel Frain, i que el seu marit es diu Dominic.

—Està castrat, el gos?

—No.

—Quants anys té?

—Divuit mesos. Al principi es portava bé, però després va començar a destrossar-ho tot, així que darrerament l'hem de deixar a fora. —Fa un gest amb la mà cap al darrere de la casa.

—Té cap problema de salut?

—No. Escolti —diu, posant-se dreta, i la bata se li obre—, necessito beure alguna cosa. Vol res?

—Un te, si us plau.

—Volia dir prendre una copa. Jo prenc vi.

—És una mica massa d'hora per a mi.

—D'acord. Disculpi'm, si us plau, mentre me'n poso una.

Se'n va de la sala, sento com obre la nevera i torna amb una ampolla de Pinot Grigio extra gran i dues copes amb marques de pintallavis a les vores i ditades als peus.

—Li porto una copa per si canvia de parer. No tinc te. —S'inclina per servir el vi. Em crida l'atenció que té unes mamelles postisses estranyament dretes tot i que no porta sostenidors, i em pregunto si és una d'aquelles pobres dones que, sense saber-ho, es van fer implants de silicona d'ús industrial. Segurament els hi hauran de treure corrent passat Nadal.

La Mel Frain pren un glop de vi enorme, sospira i es repenja al sofà.

—Em sap greu tot això. Ara mateix no tinc esma per fer res.

Assenteixo sense ganes de sentir la història d'un adulteri que és evident que em vol explicar.

—La setmana passada, un dia vaig tornar a casa —diu sense emoció— i vaig trobar el meu marit al llit... amb el meu pare.

—Mare meva! —faig—. I què va fer vostè?

—Vaig vomitar.

—És comprensible.

Ella assenteix amb el cap.

—I on són ara?

—Han fotut el camp a Sitges, per passar-hi el Nadal.

—I la seva mare?

—Fa com si això no hagués passat.

Deixo anar l'alè fent un xiulet.

—Em sap greu, però no puc tenir el gos —diu—. Jo treballo tot el dia. Ell necessita sortir i jo no tinc forces... tal com estan les coses ara.

—Li trobarem una bona llar —replico, pensant que no servirà de res intentar posar-me en contacte amb el marit perquè ens autoritzi per endur-nos el Dièsel—. D'acord —dic, allargant-li l'imprès—. Només ha de signar aquí, i el vaig a buscar.

Fiquem el Dièsel a la gàbia que tinc a la part del darrere del cotxe. Li convé que li tallin les ungles, però, a banda d'això, se'l veu ben sa. És un gos amb bona planta i un pèl lluent preciós. Tinc moltes esperances.

Quant tanco el portamaletes, la furgoneta de l'electricista se'n va, i ara veig que hi ha un altre cotxe aparcat una mica més endavant, a la casa del costat. Em giro cap a la Mel Frain. Veig que plora una mica després d'acomiadar-se del Dièsel.

—Veu aquell cotxe? —li demano—. L'ha vist mai abans per aquí?

—Va i ve —em respon—. És una casa que lloguen a estiuejants. Em sembla que és el cotxe del propietari.

—Quan ha estat l'última vegada que l'ha vist?

—Fa un parell de dies, potser.

Torno a sentir aquell pessigolleig al clatell. La diferència és que ara sé el que és.

Miro el número de la matrícula.

És el cotxe de la Kate.

42

No estic segura de quanta estona fa que sóc aquí. Potser només minuts, però diria que més. La Mel Frain se n'ha tornat a dins, amb la copa de vi, i les finestres del darrere del cotxe comencen a estar entelades de l'alè del Dièsel, que panteixa. Obro la porta del conductor, poso la clau al contacte i abaixo un dit les finestres del darrere. Els gossos es poden morir de calor dins d'un cotxe, això és el que dec pensar.

Però tinc els ulls posats en aquella casa. L'última de la renglera de quatre.

Per què és aquí el cotxe de la Kate? Ha sortit de l'hospital fa no res.

Me n'hi vaig i em quedo davant de la porta. Tinc una sensació estranya. Com la calma abans de la tempesta. Podria girar cua i desentendre-me'n. Podria ficar-me dins del cotxe, tornar al refugi i fer com si no ho hagués vist. I potser la persona que jo era abans faria exactament això. Perquè evitava les confrontacions i no desafiava l'autoritat.

Estic a punt de trucar, però a l'últim moment m'aturo. M'ho repenso, faig un parell de passes a la dreta i espio per la finestra. Veig la Kate i la Lucinda a terra amb una capsa de cartró gran. En treuen ornaments per a l'arbre de Nadal. Per un moment penso que la Kate i en Guy deuen haver llogat la casa per les festes. A la gent no li agrada arribar a una casa i que no tingui un aire festiu.

Em sento tan alleujada que quasi em quedo de pedra. La Lucinda és aquí. Viva. Reprimeixo un sanglot mentre la miro. Està sana i estàlvia. Gràcies a Déu!

Llavors els ulls se me'n van cap a la Kate i la sang se'm glaça.

M'aparto de la finestra per tornar cap a la porta. Sense fer soroll, provo de fer girar la maneta.

Està tancada amb clau.

Se m'entretalla la respiració. Procuro calmar-me, però tot fent memòria dels últims quatre dies, em començo a enfurismar. Em sento com la boja per qui m'han pres, i ara tinc clar que he de deixar de

pensar i fer alguna cosa.

Faig la volta a la casa i provo d'obrir la reixa del darrere. És oberta. Amb molta cura, sense fer soroll, l'empenyo.

Sóc dins del jardí. Està pavimentat perquè sigui més fàcil de mantenir, i hi ha testos aquí i allà. Al racó hi ha una barbacoa tapada perquè som a l'hivern, i un banc per a pícnics pintat d'un color d'ou d'ànec, un color estúpid, típic de la Kate. És el seu segell. Si pogués, ho pintaria tot d'aquest color.

La porta del darrere és una porta d'estable de dues fulles. No està tancada amb clau, així que m'esquitllo cap a dins a poc a poc, faig una ullada a la cuina i em quedo esmaperduda. Sobre el marbre hi ha una baguet acabada de fer. La Kate la deu haver comprat al forn de camí cap aquí. L'olor de pa omple la cuina. És per dinar. Se la menjaran quan hagin acabat de decorar l'arbre de Nadal. Me les imagino, mare i filla —les millors amigues, el que la Kate sempre em deia que eren— dinant felices i contentes.

Sento veus. No entenc el que diuen, però el to és despreocupat, alegre, normal. L'odi que ara sento gairebé em paralitza.

Al costat de la baguet hi ha un ganivet per al pa. L'agafo. No pesa gens. És barat. Dels que compres en un Poundstretcher o un B&M Bargains perquè et dol gastar-te més en un ganivet car que no serà per a tu. El brando enlaire. Per un moment, sóc com una boja. La dona que ha vingut a venjar-se.

Acluco els ulls un segon per asserenar-me, i llavors sento un moviment darrere la porta que dóna a la sala del davant. Me n'hi vaig i l'obro d'una revolada.

La Kate és a l'altra banda. No diu res quan em veu, només se'm queda mirant fixament.

Ja no té l'expressió turmentada dels últims dies. Ara té un aspecte sa i robust, i em pregunto com pot ser: com es pot fingir aquella pena?

Els seus ulls es posen en el ganivet que tinc a la mà, i parpelleja molt de pressa.

La Lucinda encara no m'ha vist. Ens dóna l'esquena; penja adorns a les branques de l'arbre mentre parla amb la seva mare. Tanmateix, els seus moviments són més lents del que haurien de ser i allarga una mica les paraules.

Porta una dessuadora amb caputxa i uns pantalons de xandall roses. Els cabells, molt ben tallats en una mitja cabellera curta, li cauen endavant quan s'inclina.

La Kate parla sense girar-se cap a la seva filla. No vol perdre de vista el ganivet.

—Lucinda, cuca, seu al sofà.

La Lucinda es gira i es queda atònita quan em veu dreta a la porta.

Jo la miro enfurismada.

—No t'ha dit la mare que em donaven les culpes a mi, de la teva desaparició?

Ella no respon, només mira la seva mare perquè no sap què dir.

—T'ho ha dit? —insisteixo.

La Lucinda assenteix amb el cap. A la seva cara es reflecteix la por, però té els ulls vidriosos; no ho acaba d'entendre.

La Kate prova de fer un pas cap a mi, però jo alço el ganivet més enlaire.

—No ho facis —l'aviso, i ella recula.

Tremolo, i en sóc conscient, però això és el que he de fer. Tinc la certesa absoluta que si no aturo aquesta dona, no pararà fins que no hagi destruït els altres. Alço el ganivet davant meu, brandant-lo com si fos un matxet.

—Lisa, què fas? —diu la Kate.

Deixo anar una riallada.

—Per què jo? —li pregunto—. Per què vas pensar que m'ho podies fer a mi? —Es queda en silenci, mirant el ganivet de fit a fit—. Respon-me!

—Perquè sabia que et culparies a tu mateixa. Ho sabia i... —S'atura i em somriu lleument.

—I?

—Qualsevol altre s'hauria defensat —explica—. Hi hauria trobat pegues, però sabia que tu no ho faries. Sabia que et culparies a tu mateixa sense qüestionar-ho... I com que sempre vas amb presses, mai no pots estar per les coses com cal.

Desvio la mirada cap a la Lucinda, que és darrere d'ella. Ara es caragola la vora del jersei amb els dits.

—Saps que la teva mare està com una cabra, oi?

—Lisa! —em renya la Kate amb to sever—. Vigila com parles, si us plau.

—Saps que està boja?

La Lucinda no em mira als ulls.

—Qui dimoni pot segrestar la seva pròpia filla? —crido a totes dues.

La Kate obre les mans ben obertes.

—Algú que està desesperat per salvar el seu matrimoni —em contesta sincerament.

—I tu li has seguit la veta? —deixo anar a la Lucinda—. Li has seguit la veta com si res?

—Em pensava que així el papa tornaria a casa.

—D'on?

—El papa té una altra família —diu la Lucinda—. Per això estem tots tan tristos. Ens pensàvem que si l'hi fèiem veure, pararia.

—Quina família? —pregunto, desconcertada—. Quina altra família?

Cap d'elles no respon, així que m'encaro a la Kate.

—Això és maltractament infantil, hòstia! Mira què li has fet. Es pensa que això és normal. Es pensa que és...

—Vol que torni el seu pare... Quin mal hi ha?

—El mal que hi ha és que te la prendran per això, i llavors no tindrà mare ni pare. I com és que enraona així? S'embarbussa. L'has drogat o què li has fet?

—Calma't, Lisa. Ja veig que estàs enrabiada. Ho entenc, jo també ho estaria, si fos al teu lloc. Però de debò que no teníem cap altra sortida. Hem intentat que es quedés amb nosaltres, i no ho volia.

No em puc fer el càrrec del que em diu. No em puc creure que ho hagi fet expressament.

—Com has pogut? —dic, atordida—. Com podies posar-te a plorar mentre jo et suplicava perdó, conscient del que em feies?

Ella arronsa les espatlles, com si no hagués tingut més remei. Ha fet el que havia de fer.

—Però si érem amigues —li dic, i em gira la cara.

Penso en com estava d'afectada la Sally per tot això; es culpava a si mateixa de la desaparició de la Lucinda.

Recordo fins a quin punt a totes dues ens ha turmentat la culpa pel que havia succeït a causa del nostre error. Un error que no havíem pas comès. Patíem perquè havíem fallat a algú: jo com a mare i la Sally com a amiga.

Tot d'un plegat em veig a mi mateixa clarament. Veig que fàcil que li ha resultat a la Kate donar-me'n la culpa. De fet, té raó. Era evident que jo no em qüestionaria res. Era ben clar que tot seria culpa meva. Sóc la dona que intenta abastar més del compte, la dona que no se sent bé amb ella mateixa, que es considera inferior. Aquesta dona sempre serà un objectiu fàcil.

Ara guaito la Kate i estic ressentida per haver permès que li fes això a la meva família. Llavors em ve una pregunta:

—Com pensaves fer-la tornar a casa? Hi ha dos cossos de policia que busquen la Lucinda. Què pensaves fer, entrar-la d'amagat i fingir que no havia passat res?

—Lisa, per què no deixes el ganivet, i així podrem parlar com cal?

—Que et bombin!

—Jo havia de dir que m'havia escapat —diu la Lucinda des del sofà estant.

—A on?

—Aquí —diu la Kate—. La Lucinda coneix aquesta casa. Hi ve amb mi i amb en Guy quan anem a revisar les cases. Podia haver agafat un autobús davant de l'escola i venir aquí sense que ningú no la veiés..., només sabent on guardàvem les claus. I ho sap. Al clauer de l'oficina d'en Guy. Ara mateix tenim més de deu cases buides; en aquesta època de l'any, en Guy no s'hauria adonat que un dels jocs de claus no era on havia de ser.

—Hauria tingut el cap a una altra banda —dic sarcàsticament—, no en la seva filla desapareguda i la seva dona... —No acabo la frase. Examino l'expressió de la Kate, i li dic—: I la sobredosi? Per què ho has fet? Quina mare deixa la seva filla sola..., i tant se val si està casada o no...

—Sabia que em trobaries.

—Què?

—Sabia que em trobaries —repeteix, i jo em quedo bocabadada.

—Com?

—Em vas enviar un missatge —diu, simplement—. En el missatge em deies que venies a casa. I vaig pensar que era llavors o mai... No em vaig prendre tantes pastilles com et vas pensar. No em vaig arriscar tant com vaig fer veure...

—Ho vas fer per aconseguir que en Guy tornés?

Em deixa astorada quan assenteix amb un cop de cap, com si volgués dir: «És el que hauria fet qualsevol, Lisa. De debò que sí».

—T'has begut l'enteniment.

—Tothom té secrets, Lisa. —Jo m'empasso la saliva—. Tothom té alguna cosa que no vol que la gent sàpiga. Te'n recordes? Tots volem que tothom es pensi que la nostra família és perfecta, que fem les coses bé. Vaja, jo he obrat correctament. Ho he fet tot bé. Però, les coses han anat malament. I em sap greu, Lisa, però no estava disposada a acceptar-ho. He lluitat per la meva família. He fet el que havia de fer.

—Estàs perquè et tanquin.

—Ho penses de debò?

—És clar que ho penso... Creus que això és normal?

Sospira com si no es pogués creure que em resulti tan difícil d'entendre-la.

—Per què no vas explicar a en Joe l'aventura que havies tingut? —em pregunta.

—Què hi té a veure això?

—Per què no? —repeteix.

—Justament perquè tu em vas dir que no ho fes.

—Jo no sóc la teva mare, ni la teva consciència. No li vas dir perquè veies el que tenies i sabies que, encara que estigués mal fet, faries el que calgués per mantenir unida la teva família.

—Sí, d'acord, ara ja no és un secret, així que...

—Sí —diu, molt seriosa—. Em sap greu.

—El què?

—Vaig haver de clavar a l'Adam l'empenta que necessitava. Li vaig dir que ho expliqués a l'Alexa o bé ho faria jo. Ah, de passada, com s'ho ha pres en Joe? Em va doldre. En Joe sempre m'ha caigut bé.

—Així vas ser tu?

—Havia de fer alguna cosa per distreure-us de la Lucinda una mica —diu sospirant—, alguna cosa que em donés temps.

Em quedo esbalaïda. Vull parlar però m'adono que no puc.

I llavors fa un gest cap al ganivet. Allarga el braç tan ràpid que té la fulla a la mà en un segon.

Jo l'estiro i noto la resistència a la fulla de serra. La talla. Li talla la carn de la mà, però ella no el deixa anar.

—Kate, para! —crido, mortificada pel que passa. Però ella no afluixa.

Faig una estrebada, esperant que el ganivet se li escapi amb aquest moviment ràpid, però ella el continua aferrant.

—Redéu, Kate!

La miro fixament, sense poder creure'm el que fa, però ella no aparta la mirada. Té els ulls blancs i sortits.

—No deixaré que te l'emportis! —em diu xisclant—. No permetré que t'emportis la Lucinda!

—No me la vull emportar, mala puta! Estàs com un llum! Deixa el ganivet!

Deu sagnar. Per força ha de sagnar.

—Mama! —crida la Lucinda, plorant—. Mama, para, et faràs mal! Si us plau!

La Kate, amb els ulls clavats en mi, crida:

—La mama ho ha de fer. Dóna un minut a la mama.

És forta. Molt forta. D'on treu aquesta força?

Enfurismada, jo també li crido i estiro el ganivet tan fort com puc.

—Per què fas sempre això? Per què parles de tu mateixa en tercera persona? Té tretze anys, Kate. No és una criatura! Para de tractar-la com un coi de criatura. Això no farà que t'estimi més!

No sé què desencadenen aquestes paraules en ella, però de cop i volta els ulls se li omplen de llàgrimes i noto com deixa anar el ganivet. És com si, només durant un segon, dubtés de si mateixa.

És com si veiés qui és des de fora i li fallessin les forces.

Així que li vento una puntada. Li clavo la punta del peu a la canya de la cama.

Porto les botes i li clavo el cop amb tota la mala intenció, com si fos deliberadament. I ella deixa anar un esgarip.

S'entrebanca en recular i cau a terra. S'arrossega allunyant-se de mi, la mà li sagna, i em sento transportada a aquell hivern quan tenia vuit anys i la dona del meu pare es va tallar els canells. Aquesta ironia no em passa per alt. Una altra família. Una altra família que ha destarotat una dona gairebé fins a fer-li perdre el seny.

La Kate em sotja fixament, esperant-se una altra puntada de peu. La Lucinda es treu la dessuadora per embolicar-li la mà. I just llavors em sona el mòbil.

Totes tres ens mirem, dubtant de què fer.

—No us bellugueu! —les aviso—. Un moviment i us el clavo.

Em trec el mòbil de la butxaca del darrere i m'enretiro un pas.

—Senyora Kallisto?

—Sí.

—Policia de Cumbria —diu la veu—. Temo que hi ha hagut un accident...

LA NIT DE NADAL

43

Ha tornat a nevar, just quan calia. El poble de Windermere bull de gent quan la Joanne es dirigeix a la carnisseria per recollir el gall dindi.

Aquest matí la Jackie treballa, però com que aquest any Nadal cau en diumenge, la Joanne té el dia lliure. I de cop i volta sent tot l'ambient de Nadal. Enguany no serà un dia qualsevol. Enguany pensa fer un sopar de Nadal com Déu mana amb la Jackie, amb decoració nadalenca, i totes dues es quedaran adormides al sofà després del discurs de la Reina, amb la panxa plena de nous del Brasil banyades amb xocolata.

Compra un parell de xirivies a la floristeria —en aquesta època de l'any també venen verdures de tipus tubercle— i entra un moment a Boots per comprar quatre coses d'última hora.

Ni l'una ni l'altra no tenen costum de fer regals. Però el fill de la Jackie no li ha enviat res els dos darrers anys, així que s'han acostumat a tenir algun detall l'una amb l'altra. La Joanne fica una crema corporal caríssima a la cistella, i a l'últim moment es decideix a agafar un aparell d'hidromassatge per a peus Scholl.

Estudia la capsa i s'imagina la Jackie asseguda amb l'uniforme d'assistenta social, amb un got de Baileys a la mà i pujant-li vapor entre els turmells. I la Joanne decideix que sí, que és el regal adient.

Els núvols són baixos i amenaçadors quan la Joanne surt de la botiga. A la tarda sembla que vol tornar a fer una bona nevada, així que al poble es palpa l'excitació, les ganes d'arribar a casa, tancar la porta i aïllar-se del món. I esperar que arribi Nadal.

Al costat de l'Abbey Bank, un trompetista, un intèrpret de tuba i un de trombó s'han arrecerat en un racó protegit, i quan la Joanne s'acosta a la carnisseria se senten els últims compassos de «Joia en el món».

A dins hi ha cua, però avança ràpid. Tothom té l'aviram encarregat i pagat per endavant, així que només han de recollir el paquet. La Joanne volia fer pit de gall dindi —ja que seran només elles dues —, però la Jackie no en va voler ni sentir a parlar. «La cuixa és la millor part», va dir.

La Joanne està a punt de travessar el carrer i tornar-se'n a casa quan veu algú que aparca en un dels espais que té just al davant. S'atura en reconèixer la conductora. No veu bé què hi ha a dins —les finestres estan entelades perquè el cotxe va ple—, però sap qui són.

S'hi atansa i dóna uns copets a la finestra. La Lisa Kallisto apaga el motor i obre la porta del conductor. La Joanne s'inclina endavant i veu els tres fills de la Lisa al seient del darrere, apinyats, amb l'emoció del Nadal ben visible a les cares.

En Joe ocupa el seient de l'acompanyant i el terrier de Bedlington que els forenses van estudiar està assegut a terra, entre els seus genolls. En Joe porta totes dues cames enguixades del genoll en avall.

—Hola, Lisa —la saluda la Joanne—. Com va?

—Bé. I vostè?

—Bé, gràcies. —La Joanne mira en Joe—. Així que l'han deixat sortir de l'hospital per Nadal?

La Joanne s'havia assabentat que el taxi d'en Joe havia sortit de l'autopista i havia anat a parar a la cuneta. Va sobreviure, però es va trencar tots dos peus.

—En vaig sortir dimecres —diu en Joe—. Ara m'he de moure amb cadira de rodes. —Fa un gest en direcció al portamaletes.

La Joanne somriu.

—Tenen alguna idea del que li va provocar el desmai, ja?

En Joe mou els ulls d'una banda a l'altra.

Com que no respon, la Lisa posa els ulls en blanc, s'inclina cap a la Joanne i abaixa la veu perquè no la sentin els nens:

—Havia tingut atacs isquèmics transitoris... Minivessaments cerebrals —diu, i fa una llambregada a en Joe—, i, per motius que només ell sap, va decidir amagar-nos aquest detall a mi i als nens.

La Joanne alça les celles.

—Va pensar que valia més que jo no ho sabés —diu la Lisa, i en Joe posa cara de penedit.

—Ja saps per què —replica ell en veu fluixa.

—És tan beneit que es va pensar que si ho sabia el deixaria —diu la Lisa, donant-li un cop de colze a les costelles—. En fi, li han donat Warfarin, així que en principi tot ha d'anar bé. —Estira el braç cap al seient del darrere per agafar la bossa de mà—. Què diuen de la Kate? En té alguna notícia?

—L'han inculpada.

—De què?

—Segrest, privació il·legítima de llibertat i alteració del curs de la justícia.

La Lisa agafa una alenada d'aire.

—Merda —diu—. Merda, és pitjor del que em pensava.

—Va fer el correcte, Lisa.

—Vostè creu?

—No tenia cap altra opció. Perjudicava els seus fills... i vostè no podia permetre que allò continués, ho sap.

La Lisa fa girar les cames sobre el seient i fa el gest de sortir del cotxe.

—Si vaig fer el correcte, per què em sento tan malament per haver-ho fet? Creu que perdrà els fills?

—És més que probable que li imposin una pena de presó.

La Lisa ho assimila i deixa anar un sospir amb tristor.

—No intentarà declarar... No es declararà incapacitada mental..., o com es digui?

—Ho podria fer, però llavors tindria menys possibilitats de quedar-se amb els fills, a la llarga, si decidissin optar per aquesta via. Ja veurem què passa.

—Quin desastre! —diu la Lisa, posant-se dreta i tancant la porta.

Mira per damunt de l'espatlla de la Joanne els llums de Nadal, que pengen baixos d'una banda a l'altra del carrer. La Joanne observa com la Lisa intenta treure's del cap el que li acaba de dir. La Joanne percep que la Lisa pensa: «És la Nit de Nadal i ara hem d'estar pels nens».

—Ha enxampat el violador, però, oi? —pregunta la Lisa, ara més animada—. Ha agafat l'home que va raptar les altres nenes?

—Sí, l'hem agafat.

—Molt bé! Era el mateix paio que havia parlat amb la Lucinda en sortir de l'escola? Era ell?

—No ho ha admès, però sí, n'estem gairebé segurs. Pel que hem deduït, en tornar a casa, la Lucinda va parlar d'ell a la seva mare i la Kate va tramar el pla per al fals segrest... I després tan sols va esperar l'ocasió oportuna...

—Em va esperar a mi —la interromp la Lisa en to resignat—. La Kate esperava que jo fiqués la pota per poder fer veure que la Lucinda havia desaparegut.

La Joanne nota que la Lisa encara té aquesta ferida oberta.

Un moment després la Lisa pregunta:

—Els nens, estan bé? Sé que m'hi hauria de posar en contacte, però encara no m'hi veig amb cor.

—Són amb el seu pare. —La Joanne toca el colze de la Lisa un instant—. Estaran bé... No sigui massa severa amb vostè mateixa, eh, Lisa? En l'estat mental en què es trobava la Kate, qui sap què més hauria pogut fer.

Desitjo bon Nadal a la detectiu Aspinall i deixo en Joe, els nens i el Blauet dins del cotxe mentre jo entro un moment a la carnisseria. És l'última parada del matí. Quan tinguem el gall dindi ja ens en podrem anar a casa a encendre el foc, arraulir-nos-hi al davant, mirar una ximpleria de pel·lícula..., i esperar que arribi Nadal a Troutbeck.

L'aparador de la carnisseria està ple de menges delicioses. Al costat esquerre hi ha faisans, gallines de Guinea i unes perdius rostides; a la dreta, una pila de pastissos de carn de caça, terrines i patés.

M'hi entretinc un moment abans d'entrar.

La notícia de la Kate m'ha afectat més del que em pensava. Sí, sé que havia perdut el seny del tot. I sí, sé que una persona trastornada no pot tenir la família al costat. I no us confongueu: encara estic enrabiada. Des de la setmana passada que tinc una pilota roent d'ira dins l'estómac, i estic molt, molt emprenyada per tot plegat. Però també em sento trista per ella.

Em trenca el cor que hagi arribat tan lluny per mantenir unida la seva família, tant que al final ha acabat per perdre-la. Ho ha perdut tot.

Em giro per mirar el cotxe. Hi tinc tota la família a dins. I no em puc ni imaginar de perdre cap d'ells. Cap ni un.

Obro la porta de la carnisseria i em poso a la cua, que serpenteja al llarg de la paret del fons. Miro la gent que s'espera perquè els atenguin, i llavors veig l'Alexa.

És la segona pel començament. Em dóna l'esquena, però sé que és ella.

Acluco els ulls. Deixo que el meu pes es repengi contra la paret enrajolada freda. Durant un segon em passa pel cap d'escapolir-me per evitar-la, però de què serviria? Això és un poble petit, i tard o d'hora me la trobaré de cara.

Avui despatxa el fill del carnisser. És un noi callat de quinze anys. Li dius el teu nom i et va a buscar els galls dindi a la cambra refrigerada que tenen al darrere.

Dóna un paquet petit embolicat amb paper encerat a una dona gran del davant de tot i ella li allarga una ampolla de Johnnie Walker etiqueta negra. «Per al pare», li diu, i el noi l'agafa amb timidesa i li respon: «Gràcies».

L'Alexa s'atansa al taulell i s'aclareix la veu.

—Senyora Willard —li diu en to prepotent—. Tinc encarregat un gall dindi de corral Bronze.

El noi es queda blanc i desvia la mirada. Després del que sembla una eternitat, diu embarbussant-se:

—Em sap greu, però no tenim el seu gall dindi, senyora Willard.

—Què vols dir? —pregunta ella rient—. El vaig encarregar al novembre. És clar que el teniu.

—M'han dit que li digui que no el tenim —insisteix ell brandant el cap.

Al noi se li nota que pateix. Es mou neguitós passant el pes d'un peu a l'altre. La botiga es queda completament en silenci, tothom els mira. Jo redreço l'esquena. Des d'on sóc, gairebé percebo com s'infla la ràbia de l'Alexa.

—Digues al teu pare que vingui —li deixa anar—. Això no quedarà així.

Ell assenteix amb un cop de cap i entra a la rebotiga. Al cap de pocs segons apareix la seva mare, la Kath. És una dona amb una gran pitrera i braços gruixuts que du un davantal tacat de sang i fa cara de no estar per brocs. A l'escola feia un curs més que jo i vam jugar juntes a l'equip amateur d'hoquei. Jo era defensa dreta, i ella, portera.

—Senyora Willard —la saluda sense efusivitat.

—Què passa? —pregunta l'Alexa—. El seu fill m'ha dit que s'han oblidat de portar-me el que havia encarregat.

—No ens n'hem oblidat. Ho hem anul·lat.

—Anul·lat? Per què? Jo no he autoritzat cap anul·lació.

—No. Ho he fet jo.

Em bellugo una mica per poder veure bé l'Alexa al mirall que hi ha darrere del taulell.

S'ha quedat bocabadada.

—No ho entenc —diu.

—No hi ha res a entendre. L'he anul·lat, i punt.

—Per quin motiu?

—Ara l'hi explico —diu la dona del carnisser, com si res—, però si vol que li digui la veritat, té una cara que se la trepitja, si ha vingut aquí. Mira que venir com si res després del que vostè i la boja de la seva germana han fet a aquest poble... Els nostres marits van arriscar la vida sortint a buscar aquella nena amb la neu i el gel. I les botigues han perdut molt per culpa seva: ningú no volia venir a comprar aquí..., mentre nosaltres ens escarrassàvem per fer rutllar el negoci. Si fos de vostè, jo em plantejaria seriosament d'anar-me'n del poble. Aquí ningú no voldrà saber res de vostès...

—Però si no he estat jo! —exclama l'Alexa—. Jo no he tingut res a veure amb el que va fer la meva germana. Jo no sabia...

—Doncs diuen que sí que ho sabia.

—No ho sabia! —insisteix l'Alexa—. De debò que no ho sabia.

L'Alexa recorre la botiga amb els ulls, impotent, potser esperant que algú la defensi d'aquesta injustícia, però tothom li defuig la mirada.

La dona del carnisser es frega les mans amb el drap que porta penjat al cinturó del davantal.

—M'haurà de disculpar —li diu—, però no puc perdre el temps. Avui tenim molta feina.

Però l'Alexa es queda plantada uns segons. Després gira en rodó i ens trobem de cara.

Em sotja enrabiada un moment llarg, i jo la miro mentre ella rumia si m'insulta a crits. Però tota la gent de la botiga està pendent d'ella. Se n'adona i surt tota tibada.

Un cop és fora, la dona del carnisser em crida l'atenció. Fa un gest amb el cap ràpid en direcció a mi i se'n torna a la rebotiga.

Al cap de cinc minuts, torno a entrar al cotxe i deixo el gall dindi a la falda d'en Joe.

—Aguanta això —li dic, i em giro per mirar els nens. En Sam és al mig, amb les galtes vermelles i tallades pel fred; la Sally seu en un costat i en James a l'altre. Ja frisen per arribar a casa.

—Acabo de veure l'Alexa —diu en Joe—. No semblava gaire contenta.

—No gens —li dic mentre em poso el cinturó de seguretat—. Li han dit que no la despatxaven, que se'n vagi a comprar a una altra banda.

En Joe es posa content com un gínjol quan ho sent.

—Què? —li dic.

—Res —contesta, però un somriure l'il·lumina la cara.

Quan engego el cotxe alça la mà i esborrifa el pèl arrissat del cap del Blauet. D'ençà de dimecres, quan en Joe va sortir de l'hospital, són gairebé inseparables.

Miro pel retrovisor i arrenco en direcció a casa just quan comencen a caure volves de neu altra vegada.

Miro en Joe de cua d'ull.

Ja ho veureu, abans no s'acabi la setmana de segur que tindrà el coi de gos dormint als peus del llit.

Nota de l'autora

La idea d'aquest llibre va sorgir després de veure un episodi del programa d'entrevistes de l'Oprah Winfrey. Un dels temes recurrents de l'Oprah és aconseguir un cert equilibri a la vida, i després de tractar infinitat de mares treballadores esgotades a la meva consulta de fisioteràpia, aquesta qüestió també va ocupar un lloc important als meus pensaments.

Al programa sortia l'administradora d'una escola, la Brenda Slaby. Són les sis del matí, la Brenda porta els seus dos fills petits a dues mainaderes diferents, i després se'n va a treballar. Avui torna a la feina després d'una pausa llarga a l'estiu i l'esperen uns dies de molt tràfec. Vuit hores més tard, una companya de la feina entra d'una revolada al seu despatx per fer-li saber que té una de les criatures dins del cotxe, encara. La Brenda tenia tantes coses al cap que s'ha descuidat d'anar a portar la filla petita, i la Cecilia s'ha mort d'un cop de calor sota el fort sol d'agost.

La història d'aquesta dona em va trencar el cor. En aquella època, la Brenda es descrivia com «la mare més odiada d'Amèrica»; rebia amenaces de mort i algunes mares indignades volien que la jutgessin per assassinat.

Mentre veia el programa, no parava de pensar: «Em podia haver passat a mi». Hi va haver un temps en què jo també estava tan atabalada entre els nens i la feina a jornada completa que em podia haver descuidat just del que ningú no es vol descuidar.

Això em va obsessionar i tenia ben clar que volia escriure sobre aquest tema, per bé que encara no sabia com fer-ho. Jo escric thrillers, i sabia que no podria pas fer justícia a la història de la Brenda. En passar el temps, però, no podia deixar de pensar fins a quin punt les dones s'exigeixen a si mateixes, avui dia. Fins a quin punt s'escarrassen per ser mares perfectes i empleades perfectes, sovint a costa de la seva salut i la seva relació amb la parella, i sovint critiquen les altres dones perquè no rendeixen tant com elles.

Unes setmanes més tard, a l'aparcament d'un supermercat, em vaig trobar una dona que feia temps que no havia vist. Després de parlar-hi, em vaig sentir una mica malament per la vida que faig. Ella és una d'aquelles dones que, subtilment, et fa sentir inferior, i per poc que en tingui ocasió, també deixa malament els teus fills. Vaig seure al cotxe pensant: «Qui pot ser amiga d'aquesta dona?» Bé que deu tenir amigues. Però per més que ho intento no em puc imaginar per què algú ha de voler aguantar-la.

De cop i volta se'm va acudir: i si li perdessis un fill? I si estiguessis tan atabalada amb la feina i la casa que perdessis de vista el més important, i justament fos un fill d'ella, el que desapareixés?

Allò em va fer esgarrifar.

Segurament l'única cosa pitjor que perdre un fill és ser responsable de la desaparició del fill d'una amiga.

Em vaig posar a escriure de seguida, esperonada per aquest temor. I el resultat és *I tu, quina mena de mare ets?*

PAULA DALY
gener de 2013